

Giới thiệu Cướp Sắc

***Trong không khí tràn ngập sự ghen tuông, chỉ đáng tiếc cái tên Phụng hồ ly kia cũng đâu phải nam nhân bình thường, nên cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc hẳn cũng chưa bao giờ tính đi làm. Còn ta đây bị người làm như tiêu điểm, đương nhiên tâm tình cũng không có tốt. Bàn tay nhỏ bé đưa lên trước ngực hẳn để ngăn cách thân thể của ta khỏi tiếp xúc thân mật với hắn, ta biết trong mắt của tên họ Phụng này ta bất quá chỉ là một con mồi giáo hoạt mà hẳn không thể có được, một khi tóm được ta thì những hứng thú đó sẽ đều trở thành hư ảo. Ta nhìn hắn rồi nở một nụ cười âm áp sáng sủa. *** Cướp tiền thì đã thấy, còn Cướp Sắc có lẽ chỉ mới thoáng nghe qua. Hôm nay với truyện Cướp Sắc của tác giả Lạc Anh Phân Phi sẽ cho chúng ta hiểu rõ hơn như thế nào là cướp sắc nhé. Một quận chúa không mấy lớn tên là Long Đậu Khẩu có nhan sắc cũng không nổi bật lắm nhưng được tể tướng Phụng Vô Trần có dung mạo khuynh thành mê mẩn đến. Cuộc sống yên ổn của nàng cũng từ đó mà bị xáo trộn. Hẳn buộc phải nàng phải yêu hẳn quan tâm đến hắn bằng mọi thủ đoạn. Liệu nàng sẽ làm gì để thoát khỏi hoặc sẽ bị cướp sắc? Mời bạn đọc tiếp tục đọc truyện. Đồng thời, bạn đọc có thể khám khảo những tác phẩm ngôn tình đặc sắc cùng loại, điển hình như: Lương Duyên Trời Định và Giang Bắc Nữ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mặt Người Dạ Thú Ngọc Diện Hồ (Nhất)

Lá phong đỏ rực phiêu phiêu rơi xuống đất, tiếng đàn du dương động lòng người, mùi hoa quế thơm ngát, cùng với nồng đậm mùi son phấn, thật sự làm cho ta không được thoải mái đứng ngồi không yên.

Thân là tiểu quận chúa của nhà Trung Liệt Hầu, tuy chỉ là con của một tiểu thiếp, bất quá ta từ nhỏ thông minh lanh lợi nên cũng chiếm được một chút sủng ái của lão cha cổ hủ.

thật sự ta không nghĩ muốn đến cái hội thi từ ca phú này, nhưng với trò một khúc hai nháo ba thất của của mẫu thân ta đành chấp nhận, bị tiểu Tâm nha hoàn lôi kéo điểm tí mĩ xong, cuối cùng ta bị đẩy vào giữa đám danh hoa thực nữ như hoa như nguyệt này.

không có hứng thú cùng vài cái tiểu thư nhà quan trò chuyện, nhìn các nàng nụ cười e thẹn trên môi, bàn tay nhỏ bé cùng với động tác tao nhã lấy khăn che mặt thực sự ta có điểm xấu hổ và bội phục các nàng.

Nghe các nàng cùng nhau làm thơ ca hát, ta chỉ mỉm cười, ngẫu nhiên cho vài lời bình, ca ngợi các nàng vài câu.

Cách đó không xa ở trong đình Lạc Nguyệt, có truyền đến thanh âm vài vị nữ tử cười duyên, cùng với lời nói gọi cảm của nam tử, đều đều, vừa vắn rơi vào trong tai ta.

Nam nhân khuynh quốc khuynh thành, có khí chất phong hoa tuyệt đại, ánh mắt phụng kinh trát, đưa tới vô số ba đào lưu chuyển.

Khuôn mặt tuần tú tà mĩ, cánh môi hồng hồng, nam nhi một thân trường bào tuyết trắng, thật sự có bản lĩnh mê đảo vô số nữ nhân.

hắn dường như cảm thấy được ánh mắt của ta, một đôi mắt đẹp yêu tà liền nhìn lại đây, chống lại ánh mắt của ta, sau đó đưa đến một cái mỉm cười âm muội.

Kia kêu gọi mỉm cười mang theo ý vị thâm trường làm cho ta không tự giác đánh một cái rùng mình, nam nhân này thật sự là bản tính háo sắc không đổi mà.

không ngoài dự tính nhìn ta khuôn mặt nhỏ nhắn lúc hồng lúc xanh, tên có khuôn mặt xinh đẹp hồ ly cười xin lỗi vài vị mỹ nữ sau đó thông thả đi tới phía ta.

Ta một đôi mắt to cảnh giác nhìn chăm chăm vào tuyệt đại mỹ nam tử đang hướng ta đi tới, tên phụng hồ ly này, một dòng họ tôn quý, trong triều có bác là hoàng hậu làm chỗ dựa, tuổi còn trẻ nhưng lại là Tể Tướng của triều đình, dân gian đối với hắn cực kỳ sùng bái và kính trọng, cho dù là thần tiên hạ phàm cũng không có được một nửa tôn quý như hắn, hơn nữa với bề ngoài khuynh quốc khuynh thành, có tài học độc nhất vô nhị, không thể nghĩ ngờ chính là đệ hoa trên gấm, nam nhân thì cực kỳ hâm mộ, nữ nhân thì đối hắn si mê, trong Nam Xương quốc này cơ hồ tất cả những nữ tử còn độc thân, cho dù danh phận không nổi, cũng muốn thi nhau chen vào đại môn của phụng gia.

một nam tử với thân phận hiển hách như vậy, ta đây chỉ là một quận chúa nho nhỏ, lại là do một tiểu thiếp sinh ra, đương nhiên là không xứng với hắn, và lại quan trọng là ta chỉ muốn gả cho một người bình thường, có thể cùng ta và mẫu thân bên nhau một đời, còn những hào môn thế gia cùng với nam nhân tuyệt đại vô song như vậy ta chỉ có thể nhường bộ lui binh.

không lấy chồng có quyền thế lại ăn chơi, không gả vào gia đình quý tộc có tiền cùng địa vị, không bao giờ gần gũi nam nhân xinh đẹp anh tuấn như hoa, ba điều đã đặt ra ta luôn luôn ghi nhớ rõ ràng.

Nghĩ giả trang làm như không thấy hắn, đáng tiếc vài vị khuê phòng thực nữ bên cạnh ta về mặt lại phỉếm hoa đào, không ngừng thờ gấp, trong mắt đẹp là một mảnh ba đào, thanh âm nũng nịu làm cho người nghe xong thân mình lập tức mềm nhũn.

“Phượng công tử...ngươi cũng đến đây...”

Nam nhân kiêu ngạo gần như là ngạo mạn, cằm dưới hơi hơi nâng lên, bạc thần thoáng khê nhếch, thật sự là so với nhóm tiểu quan của Lam Hương viện còn điểm lệ vài phần.

Nhìn ra được sự khinh thường trong mắt ta, nam nhân như ngọc chân mày nhíu lại, khóe miệng có chút run rẩy, bất quá hắn luôn luôn hướng tới hình tượng mỹ nam tử, cho dù tâm không cam thì trước mặt các mỹ nữ hắn cũng không thể phát tác.

Vài vị thực nữ tựa hồ vẫn đang chờ mong ánh mắt thu ba của phượng hồ ly, bất quá vị nam tử áo trắng nữ mạo trước mắt tựa hồ cũng không tính nhỏ ra vài giọt cam lộ đi xoa dịu tâm linh khô héo của các nàng, một đôi phượng mâu hẹp dài bình tĩnh nhìn ta.

“Đậu đậu muội muội...ngươi cũng đến đây...”

Đối với xưng hô thân mật một cách quá phân của hắn, ta cắn răng nhin, ai kêu ta vào mười tuổi năm kia, ương ngạnh đòi đại ca mang theo ta vào phượng gia xem Bạch khổng tước, lại thực không cần thận xâm nhập vào phòng của phượng hồ ly, vô tình thấy được thân thể mềm mại trần trụi của hắn.

Này trong sáu năm qua, ta không có lúc nào là không hối hận, nếu ngày hôm đó ta không có nhìn đến khối phượng hoàng thai ẩn giữa hai chân của hắn, cũng không có nhìn thấy hai điểm hoa nhỏ trên ngực hắn, không nhìn thấy cặp lông trắng như tuyết đó, ta cũng không cần suốt ngày lo lắng đề phòng, sở hại một ngày nào đó hắn tìm đến cửa ép buộc ta chịu trách nhiệm cho sự trong sạch của hắn.

Hít sâu vài cái làm cho tâm bình tĩnh lại, khuôn mặt tuy là tươi cười khả ái, trong lòng lại đang tính toán làm thế nào để sớm rời đi, lời nói thốt ra lại mang theo tia lạnh lẽo cùng tia hàm xúc bất hòa.

“Phượng tể tướng...hạnh ngộ hạnh ngộ...”

Tiếng nói ôn hòa, làm cho Phượng hồ ly có vẻ không vui, trong phượng mâu xinh đẹp của hắn lóe lên một tia trêu tức.

không nhìn đến ánh mắt ái mộ của nhóm mỹ nữ, dáng người cao gầy tuấn nhã bước đến gần ta, ngón tay ngọc khê nâng cằm của ta lên, bên miệng khê nhếch lên một độ cong tà ác.

hắn tiến gần sát vào tai ta, lời nói ra chỉ có ta cùng hắn nghe được.

“Đậu đó đậu, ta nói rồi nếu người còn dám không để ý tới ta, ta sẽ nói cho mọi người, Đậu khẩu quận chúa của nhà Trung Liệt Hầu, xâm nhập vào Ý Lan Hiến với ý đồ cường bạo ta...”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mặt Người Dạ Thú Ngọc Diện Hồ (Nhị)

Trong mắt của tên mỹ nam họ Phượng nổi lên tia tà quang, làm cho lòng ta mãnh liệt nhảy lên.

Lời nói tràn đầy tính uy hiếp, ta trong lòng thầm kêu không ổn.

Gió lạnh thổi qua, mặc dù chung quanh vẫn còn không ít những bàn tay đang cầm cái quạt phe phẩy, rất có phong độ, toàn những danh môn công tử tiêu soái lỗi lạc, nhưng làm cho người ta không thể rời mắt được lại chính là con người đang cười đến xinh đẹp như hồ ly, mà con mắt của hắn thì cứ dính trên người của ta dứt khoát không dời đi.

Vài vị thực nữ nơi khuê phòng bị mỹ nam mà mình tâm tâm niệm niệm không thềm ngó tới thì đôi mắt của các nàng đã bắt đầu rung rung, cái miệng nhỏ nhắn run run, khuôn mặt trắng bệch, thật sự là xứng với câu “lê hoa đại vũ” mà, ta đây nhìn còn thấy đau lòng.

Trong không khí tràn ngập sự ghen tuông, chỉ đáng tiếc cái tên Phượng hồ ly kia cũng đâu phải nam nhân bình thường, nên cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc hắn cũng chưa bao giờ tính đi làm.

Còn ta đây bị người làm như tiêu điểm, đương nhiên tâm tình cũng không có tốt.

Bàn tay nhỏ bé đưa lên trước ngực hắn để ngăn cách thân thể của ta khỏi tiếp xúc thân mật với hắn, ta biết trong mắt của tên họ Phượng này ta bất quá chỉ là một con mồi giao hoạt mà hắn không thể có được, một khi tóm được ta thì những hứng thú đó sẽ đều trở thành hư ảo.

Ta nhìn hắn rồi nở một nụ cười âm áp sáng sủa...

“Phượng Vô Trần ngươi rốt cuộc muốn như thế nào đây?”

Cánh tay không biết liêm sỉ kia đặt lên cái eo nhỏ nhắn của ta.

“Rất đơn giản, nàng theo ta đi”

Nhìn khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu của hắn ta chỉ có một ý nghĩ là phá nát cái khuôn mặt hoa mỹ đó, rồi để xem lúc đó hắn còn có thể kiêu ngạo được nữa hay không.

“Nếu ta không đi thì sao?”

Ở địa phương mà những người khác nhìn không thấy, một căn ngón tay ở trên thắt lưng tinh tế nhẹ nhàng xoa nắn.

“Nếu ngươi không đi theo ta, ta đây sẽ ở ngay trước mặt mọi người hôn ngươi để cho bọn họ biết ngươi chính là nữ nhân của Phượng Vô Trần ta.”

Lời nói ái muội mê người cùng với cái tính chỉ sợ thiên hạ không loạn của hắn ta tuyệt đối tin tưởng hắn nhất định sẽ làm như vậy”

Ta oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, tâm không cam lòng không nguyện chậm rãi đi theo phía sau hắn, ta rõ ràng còn nhìn thấy được ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ của đám mỹ nữ đang dán chặt trên người ta.

âm thầm nắm chặt lấy cánh tay áo, nếu một lát nữa hắn dám làm chuyện xấu với ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Phượng công tử!”

một tiếng nói dịu dàng động lòng người vang lên, trong làn gió chợt nghe thấy hương thơm thoảng qua, tiếp theo là một mỹ nữ xuất hiện trước mặt chúng ta mang theo khí chất tao nhã, thần thái ôn nhu cao quý, khuôn mặt tuyệt mỹ động lòng người cùng với Phượng hồ ly thật sự là tuyệt phối.

Thân ảnh tuyệt mỹ tới gần, sau khi cẩn thận nhìn ta đánh giá một lượt liền thân nhiên thanh tao đối với Phượng mỹ nam che miệng cười.

Thoải mái nâng đầu không có một tia ngượng ngùng bất an.

“Phượng công tử, ta ở đằng sau viện đã có chuẩn bị sẵn một ván cờ, nghe nói kỳ nghệ của công tử là thiên hạ đệ nhất vô song, chẳng hay công tử có thể chỉ dạy một chút cho tiểu nữ hay không?”

“Ngọc tiểu thư, thật xin lỗi, ta cùng Đậu Khẩu quận chúa đã có hẹn trước, ván cờ kia ta thật sự không thể phụng bồi”

Vừa nói chuyện, Phượng mỹ nam vừa sủng nịnh nhìn ta, một đầu tóc đen bay theo gió, khuôn mặt như đao khắc, một đôi mắt xéch hơi hơi nhìn lên, mang theo một khí tức tao nhã nhưng lại không kém phần lạnh lùng tôn quý.

Nghe được lời nói dịu dàng cự tuyệt của Phượng Vô Trần, Ngọc mỹ nữ miễn cưỡng nở nụ cười rồi nâng nửa đôi mắt đẹp ả ả hướng ta phóng tới tia ghen ghét đố kỵ.

“phải không? vậy thật sự là rất đáng tiếc”

Lúc chúng ta xoay người rồi đi được vài bước, đã có một tiếng đàn du dương truyền đến, ta men theo tiếng nhìn lại, đã thấy thân ảnh của Ngọc mỹ nhân thanh lệ mà nhẹ nhàng ở giữa vườn hoa, một đôi mắt thâm tình mà thống khổ nhìn chăm chú về phía Phượng Vô Trần. ...

Tuy rằng đã sớm biết Phượng hồ ly không biết bao nhiêu là tình trái, nhưng thật sự không thể tưởng tượng được ngay cả đệ nhất mỹ nhân nổi tiếng lạnh lùng của Nam Xương quốc cũng sẽ đối với hắn si tình như vậy.

Xem ra một cái nam nhân quá đẹp lại có tài có tình, quả nhiên là một cái tai họa.

Con đường mà Phượng hồ ly chọn càng đi càng hẻo lánh, đi đến mặt sau của một ngọn núi già hắn liền ngừng lại.

Chỗ âm u như vậy sẽ là địa phương thật thích hợp để cho nam nữ chọn để vụng trộm yêu đương, vậy hắn chọn nơi này rốt cuộc có mục đích gì?

“Đậu đồ đậu, ngươi sợ hãi sao?”

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của ta, khuôn mặt của Phượng Vô Trần cười đến thật vui vẻ, một tay đem ta dựa vào núi già rồi chặn lại ta ở trong ngực hắn, một tay vói vào trong vạt áo trước xoa nắn bờ vai bóng loáng nhẵn nhụi của ta, bàn tay bắt đầu trượt xuống, vạt áo cũng chậm rãi rút ra, dưới cái yếm là hai khóa rất tròn cũng như ả ả hiện. ...

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào ta, trong đó là ánh ngược khuôn mặt đỏ hồng của ta, ta làm sao mà không hiểu, hồ ly xinh đẹp này chẳng qua là do ta đối với hắn hồ hởi, làm tổn thương sự tôn nghiêm của hắn, cho nên hắn mới đối với ta phá lệ “Ưu ái” như vậy.

Tuy rằng là địa phương hẻo lánh nhưng ta vẫn sợ sẽ có người đến, nên ta nén giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói với hắn.

“Phượng Vô Trần, ngươi nói đi, rốt cuộc ngươi muốn ta làm thế nào ngươi mới có thể buông tha cho ta đây?”

Đối với câu hỏi của ta, Hồ ly mặt đẹp trả lời rất rõ ràng rành mạch

“Đậu đỏ đậu... nếu là cô gái tốt sẽ không tự tiện xông vào phòng của nam nhân... lại sẽ càng không lớn mật mà dương mắt lên nhìn thân mình trần như nhộng của người ta...”

“Phượng Vô Trần, đừng có tiếp tục nói vấn đề này với ta, khi đó ta mới có mười tuổi, cho dù ta có nhìn thấy gì thì cũng chỉ nghĩ đó là một con chồn bạc không có lông mà thôi.”

“Nhưng mà ta có cảm giác”

Phượng hồ ly hiếm khi có được khuôn mặt tỏ ra đứng đắn, còn có chút phiếm hồng.

“A?” hần nói như vậy là có cái ý tứ gì.

Thừa dịp ta đang thất thần, hần liền kéo bàn tay nhỏ bé của ta để vào giữa hai chân của hần.

“Đậu đỏ đậu, người biết không, ta rất thích người ngơ ngác nhìn ta như vậy, ta thích người cầm nơi này của ta... Rất thích...”

Dưới bàn tay là vật cứng rắn nóng rực, làm cho ta không biết phải làm sao

Ở đây bốn bề đều vắng lặng, ta là thật sự lo lắng tên Phượng hồ ly này sẽ làm tới.

Bàn tay ngọc nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang trắng bệch của ta lên, hần cúi đầu khẽ hôn cái miệng của ta đang khẽ nhếch lên vì kinh ngạc.

“Đậu đỏ đậu, hãy làm nữ nhân của ta đi...”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mặt Người Dạ Thú Ngọc Diện Hồ (Tam)

Cơ thể ta chậm rãi bị tên Phượng hồ ly vỗ về mà trở nên nóng rực, làn da vốn trắng nõn dần phiếm hồng, còn chưa kịp phản ứng lại với lời nói của hần, trước ngực bỗng cảm thấy ướt át, lúc này ta mới biết được là trên ngực ta đang có hai phiến môi hồng một trái “bưởi đào” mềm mại của ta.

Thân thể bất giác run run theo sự di động của đầu lưỡi, ta vì cảm thấy xấu hổ nên càng tức giận.

Thừa dịp tên kia đang trong trạng thái ý loạn tình mê ta nâng lên chân dùng lực thật lớn muốn đá hần bay ra ngoài.

“Phượng công tử, theo ta biết nữ nhân của người đã có rất nhiều, mà ta đây vừa không có tài vừa không có mỹ mạo thật sự là không thể xứng được với người”

hần mạnh mẽ cầm lấy bàn chân của ta, sau đó lại nhẹ nhàng buông ra.

Ánh mắt khẽ nhắm lại, trong con ngươi hiện lên một tia ta quang khó hiểu.

Đôi môi mấp máy phát ra lời nói ôn nhu mê người.

“Đậu Khẩu nhi, người nói như vậy là không đúng, người cũng biết, từ ngày mà người xông vào phòng và ta bị người nhìn thấy tắm thân trong sạch sau, trong sáu năm qua ta luôn luôn vì người mà thủ thân như ngọc. Cho dù Hoàng Hậu bác ta có muốn ta cưới nữ tử nào đi chăng nữa ta cũng đều từ chối vì ta sợ người sẽ phải chịu ỳ khuất...”

Vừa nói, ngón tay thon dài như ngọc vừa vuốt ve làn da bóng láng mà nóng rực trên cái cổ trắng nõn của ta.

Khuôn mặt tuyệt mỹ khẽ nâng lên, một đôi mắt mê ly nhìn ta, kèm theo cái bộ dáng vừa muốn nói nhưng lại tỏ ra xấu hổ e thẹn, làm cho da đầu ta run lên một cái.

Đôi mắt phượng nhìn thẳng vào mắt của ta, ánh mắt kia thật sự là vừa sắc, vừa đậm lại đe dọa nữa...

Vành tai non mềm bị hần ngậm vào trong miệng rồi khiêu khích một cách bừa bãi.

không ngừng thì thầm bên tai ta, hai bàn tay cũng không có nhàn rỗi, động tác nhanh chóng đã muốn cởi bỏ vạt áo của ta.

“Đến đây nào, cho người trốn tránh sáu năm, hôm này dù có thế nào ta cũng muốn hào hào ôm người một lần.”

Nghe tiếng hân rên rĩ, ta lạnh lùng mà nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng đang hé mở kia, hơi thở càng ngày càng nặng nề, đôi mắt phượng xinh đẹp chứa tia gian tà ban này giờ đây càng trở nên mỉa mai hoặc mê người.

Bàn tay nhẹ nhàng vơn về hai trái tiểu cầu hồng phấn trên bộ ngực tròn trĩnh, một cảm giác tê dại nhanh chóng bành trướng lan tràn khắp toàn thân của ta.

Ta cắn răng cố nén không phát ra thanh âm, thật sự là không thể ngờ thân thể của mình lại miễn cảm như vậy, chỉ cần hân mới đùa có một chút đã làm cho ta khó chịu như vậy.

Cảm nhận được biến hóa của thân thể ta, phượng hồ ly lập tức lấy thân thể đè lên ta, đem môi để sát bên tai ta mà thổi khí.

“Đậu đỏ đậu.nơi này đều bốn bề vắng lặng, người xem, bây giờ làm cho người trở thành nữ nhân của ta. như vậy có được không.”

âm thanh khêu gợi ái muội, một cơn gió thoảng qua làm cho hoa rơi phủ đầy trên người ta và hân.

trên đầu được phủ kín đóa hoa xinh đẹp tên hồ ly, dù hoặc mê người như tiên tử trong tranh.

Đôi mắt phượng hẹp dài hơi cong lên, trong con người là tinh quang ái muội câu dẫn động lòng người, thanh âm cũng đồng dạng mê hoặc, nhưng lời nói ra lại làm ta tức giận đến nhe răng nhếch miệng.

“Đậu đỏ đậu, có lẽ người sẽ không tin, nhưng mà từ lúc người nhìn thấy thân thể ta xong, thể xác và tinh thần của ta giống như bị trúng độc vậy, chỉ đối với người ta mới có cảm giác.”

nói xong hân im lặng chờ đợi ở đó, dưới ánh mặt trời khuôn mặt tuyệt trần trầm tĩnh như nước.

Từ trong sự chấn động mà bình tĩnh lại, khuôn mặt ta bắt gặp đỏ lên.

Lời nói vô liêm sỉ như vậy, hân sao có thể thốt ra mà tim không đập mặt không đỏ như thế chứ.

“Phượng Vô Trần, ta cảnh cáo người, nếu người còn dám đối với ta động tay động chân nữa ta sẽ lập tức kêu to lên cho mọi người biết là người khinh bạc ta đó.”

Phượng Vô Trần nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của ta rồi cười khê.

“thật xin lỗi, vừa rồi người dùng một đôi mắt to đen lấy để câu dẫn ta, ta còn nghĩ là người muốn ta hôn người kia.Bất quá ta thật sự thất vọng nếu có người đến đây thật, người tin rằng họ sẽ tin lời nói của người sao?”

không thể phủ nhận lời tên Phượng hồ ly này nói rất đúng.

trên đời này, những cái gì xinh đẹp thì độc tính của chúng càng mạnh, nếu sơ sẩy một chút, sẽ chỉ làm cho mình bị thương có khi chết như thế nào cũng không biết nữa kia.

Tại cái địa phương này, lời nói dụ dỗ của Phượng hồ ly, cùng tiếng đung đưa sàn sạt của cành cây do gió đung đưa, hân đem ta đặt dựa trên ngọn núi giả, một tay ôm chặt để ta sát vào người hân, một tay lại tiếp tục muốn tháo dây lưng ta.

Nam nhân xinh đẹp câu hồn người, khuôn mặt xinh đẹp như ánh trăng lại toát ra một tia ôn nhu hạnh phúc, hân hơi hơi nhắm hai mắt lại, trên môi là nụ cười loạn loạn. Lặng lẽ tiến lại gần ta.

“Đậu đỏ đậu, đem mắt mở ra được không, ta muốn hôn người.”

Đôi môi đang hôn ta có một mùi thơm ngát độc đáo, ôn nhuận mà lại tốt đẹp, hơi thở thơm mát, trên người mang theo mùi thơm của hoa cỏ, cái trên miên trên đôi môi cánh hoa của ta mang theo xúc cảm làm cho người ta say mê.

Chậm rãi cởi ra thắt lưng của ta, xiêm y trên người chậm rãi rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bắt Kẻ Thông Dân Đang Cường Bức (Nhất)

Đôi mắt phượng câu hồn người, mũi cao ngất, hai cánh môi duyên dáng, ta nhìn xem một đường xuống dưới, đi đến gần thắt lưng của hân thì dừng lại vội vàng ánh mắt dời đi.

Cái tên tiểu nhân vô sỉ này thế nhưng để cái ngực như ngọc nửa kín nửa hở, thật sự là mê chết người mà.

“Phượng Vô Trần... người tại sao lại muốn cởi quần áo...”

Ánh mắt xinh đẹp khẽ nâng, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp như hồ ly, bỗng chốc ba đào mãnh liệt mê người.

“Đậu Đỏ Đậu, nếu ta không cởi quần áo làm sao có thể đến yêu thương người đây?”

Nhìn ánh mắt của hắn, ta nhũ nhũ mảy, ngay cả trái tim cũng đang run rẩy không ngừng.

Chẳng lẽ cái tên hồ ly này thật sự muốn tại cái nơi địa phương yên tĩnh này đem ta ăn luôn sao!

Tâm bang bang nhảy lên, muốn mở mắt ra lại có chút không dám, sợ lại nhìn đến cái gì không nên nhìn.

“Cơ thể của ta, người cũng không phải lần đầu tiên mới nhìn thấy, còn sợ hãi cái gì chứ?”

Thanh âm đùa giỡn, cảm bị nâng lên, ánh mắt ta nhìn vào đôi mắt sâu như hồ nước không thấy đáy, sâu đến mức nhìn không ra hắn hi nộ ái ố, có chăng chỉ là dục vọng vô tận.

“Đậu Đỏ Đậu, cơ thể của ta, người không phải sớm đã nhìn ngắm từ đầu đến chân thấy rõ ràng rồi sao, hiện tại ta mới chỉ hở ra có một chút người liền chịu không nổi, xem ra về sau, ta phải để cho người nhìn nhiều hơn mới được.....”

Tay mạnh mẽ rút ra, lại rút không được.

Phượng hồ ly là loại người thực đáng sợ, ta hiểu rõ ràng bản tính của hắn, hiện tại có thể hạ mình để lấy lòng ta, nhất định là có ý đồ khác. Giống như hắn là loại nam nhân kiểu ngao thích lừa gạt nữ nhân, coi nữ nhân như món đồ chơi, cho dù loại này có bề ngoài tốt đẹp đến mấy, ta cũng không hiếm lạ.

“Đậu Đậu quận chúa, người không có chú tâm nha.”

Phượng mâu hướng ta phao mị nhãn, tay ôm lấy thắt lưng của ta, hắn cười khẽ rồi lấy tay vói vào trong vạt áo của ta.

“Dám không để ý đến mị lực của ta, ta có lẽ phải trừng phạt người nha.”

Mặt lúc đỏ lúc trắng, ta dùng sức một cái, đem bàn tay của hắn đã đặt lên bộ ngực sữa hất ra.

“Phượng Vô Trần, đừng có dùng mấy cái chiêu đó mà đùa giỡn ta, bằng không, đừng trách ta không khách khí!”

“Đối với ta không khách khí?”

Miệng cười nhàn nhã, Phượng hồ ly vui đùa vào càn cổ ta cười nhẹ ra tiếng, thân mình hắn kề sát vào bộ ngực sữa không thành thật cọ cọ.

Cúi đầu, liên tiếp khẽ hôn lên trên trán, trên mũi, cuối cùng chiếm giữ lấy đôi môi mềm của ta.

Thanh âm nhu tình làm tâm hồn nhộn nhạo, thì thầm ái muội.

“Đậu Đỏ Đậu, người biết không, ta rất muốn người, đã muốn từ rất rất lâu rồi, nếu không phải mỗi lần đều để cho người chạy thoát, ta đã sớm có thể nếm thử hương vị cái miệng nhỏ nhắn của người rồi, vuốt ve cái eo nhỏ xinh đẹp, sau đó đem tiểu đệ đệ của ta vui vào thân thể người, hảo hảo mà yêu thương người..... Cứ như vậy, ôm người, cứ như vậy, rơi vào vực sâu.....”

nói chuyện, một cái tay háo sắc, hai phiến bạc thần, đã muốn bắt đầu ở ta trên người ngoài miệng trên lưng nơi nơi khẽ hôn.

Theo ý nghĩ của ta, nam nữ thân mật trong lúc đó, hẳn là cùng nhau sau đó kim lòng không được làm cho nước chảy thành sông, mà không phải là như thế này khuất nhục bị giữ lấy!

Nghĩ đến hắn này hai phiến môi, này cái tay, khả năng từng môn trón bao nhiêu danh hoa khuê các, một trận ghê tởm này lên, tay nhỏ bé giờ lên, liền hướng khuôn mặt tuấn tú của hắn đang xuân ý nhộn nhạo mà đánh tới.....

một tay ngừng lại động tác của ta, một tay bắt đầu linh hoạt cời bỏ xiêm y trên người ta, những cái hôn như môn trón, ở trên cái cổ trắng nõn của ta dạo chơi, ta chỉ thấy cánh tay bên hông cũng dần dần buộc chặt, đầu ngón tay linh hoạt đẩy ra áo của ta, hồ hấp ẩm áp phả lên đầu vai ta.

“Đậu Đỏ Đậu, đánh là tình, mắng là yêu, chờ khi gạo nấu thành cơm, người có muốn chạy trốn, cũng trốn không thoát.”

Triền miên gần bó làm cho cơ thể của ta bắt đầu nóng lên, mà Phượng hồ ly lại hơi thờ càng ngày càng không xong, cúi đầu ở trên cơ thể của ta tìm kiếm ấm áp.

Chung quanh lá cây hồng lờ lờ sáng lên, một màn diễm sắc dưới ánh nắng chói chang càng thêm nổi bật, càng thêm diễm tình.

trên người hai loại mùi giao hòa cùng một chỗ, những nụ hôn quyến luyến liên tục rơi xuống, đôi môi ở trên làn da điện cuồng liếm cắn, Phụng hồ ly còn không ngừng nói với ta những nồng tình mật ý.

Ôn

như trong lời nói, đủ để mê say hàng ngàn hàng vạn cô gái của Nam Xương Quốc.

“Đậu Đỏ Đậu..... Ta rất muốn người.....”

Mặc kệ để cho hấn lái nhái, ta chỉ là lạnh lùng nhìn, căn bản đều không có cảm giác.

“Phụng Vô Trần..... Buông.....”

Thấp giọng cầu xin, làm như yếu đập nát cứng rắn trong lòng ta.

“Đậu Đậu đừng đi, đừng rời khỏi ta.....”

thật sự là không thể tiếp tục dễ dàng tha thứ nữa, ta âm thầm vận công, đầu ngón tay tạo thành hình dáng hoa lan, đang nghĩ tới muốn hay không ra một chiêu, lại nghe thấy tiếng bước chân thoải mái dẫm lên những lá cây tạo ra thanh âm trầm ổn đang ngày càng gần.

Cách đó không xa, có một thân ảnh thon dài, cao quý thoát tục, khí chất phiêu dật, tuyệt thể như tiên giáng trần.

Nhìn chúng ta cơ thể đang quần quýt cùng một chỗ, trong mắt nam nhân có tia kinh ngạc chợt lóe rồi biến mất ngay lập tức, khuôn mặt tuấn tú màu bạch ngọc hơi hơi nổi lên một tia đỏ ửng mê người.

Nhanh hơn một khắc, trên mặt hấn lại khôi phục bình tĩnh, đối Phụng hồ ly đang ôm ta thân nhiên gật gật đầu, sau đứng im ở đó nhìn chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bất Kê Thông Dâm Đang Cường Bức[Nhị]

Ánh mặt trời xuyên qua đám lá cây, một mảnh kim quang đầy nhu hòa, đem nam nhân một thân quần áo từ y càng trở nên trang nhã thanh tú.

Làn gió thổi nhẹ, phiêu phiêu lướt qua người nam tử, mang theo một mùi hương thần nhiên.

Đối lập với thân tiên nam tử phong hoa tuyệt đại, Phụng hồ ly hiện tại, dưới lớp quần áo màu trắng mỏng manh, là hai cái điểm nhỏ kiều diễm, đôi mắt phụng mông lung đang che kín một lớp sương mù mê người, mái tóc đen nhánh phiêu dật, ở trong gió nhẹ bay, vài sợi tóc nhẹ nhàng phát qua xương quai xanh tròn bóng trắng nõn của hấn.

Vốn là ngày thường so với Hoa còn xinh đẹp hơn, lúc này phụng mâu lại nhiễm lên tia dục vọng làm cho khuôn mặt trở lên tuyệt diễm động lòng người, có cảm giác quyến rũ nói không nên lời.....

Tuy rằng thân hình hơn phân nửa đang lỏa lồ, dục vọng còn chôn ở đáy mắt, bất quá tên Phụng Vô Trần đang ôm ta, lại không có cái biểu hiện nào gọi là xấu hổ khi bị người bắt gặp khi đang thông dâm.

“Đậu Đỏ Đậu, ngoan ngoãn đừng có lộn xộn, thân hình của người, cũng không thể để cho người khác nhìn được.”

Tinh tế kiểm tra ta có lộ cảnh xuân nào không, hai bàn tay không nhiệm một hạt bụi, găt gao sửa sang lại quần áo của ta, che lại da thịt tuyết trắng cơ hồ đang rơi vào trong mắt của nam nhân tuấn dật.

Đem ta che lại ở phía sau, đôi phụng mắt chậm rãi trở nên lạnh như băng, chống lại thân hình từ y thon dài đứng trong gió.

Nhìn ánh mắt vừa rồi còn mê ly, Phụng hồ ly bây giờ chợt biến thành một người khác, có lẽ, bộ dáng âm lãnh, mới là bộ mặt thật sự của hấn.

Hai nam nhân, bốn mắt nhìn nhau, một điểm lệ, một tuấn dật.

Phụng Vô Trần nói chuyện, trong ngữ khí mang chút khiêu khích.

“Khi Vũ Hiên, phá hủy chuyện tốt của người khác, cũng là hành vi của người quân tử sao?”

Nghe lời nói của Phụng hồ ly, trong lòng ta khẽ run lên.

Khi Vũ Hiền?

Chẳng lẽ hấn chính là tân khoa Trạng Nguyên do chính hoàng thượng khâm điểm sao?

Cảm nhận được ánh mắt thăm dò của ta, nam tử khinh thường nhú nhú mày.

Ngẩng đầu nhìn xem Phượng Vô Trần đang đem ta hộ ở trong ngực, nam tử sâu kín nói.

“Phượng công tử, tại hạ cũng không phải là cố ý quấy rầy hưng trí của ngươi, ta đi trước, thỉnh tiếp tục.....”

Tuy rằng chính là một câu đơn giản, nhưng thanh âm của nam nhân, lại như tiếng đàn tuyệt diệu, sâu lắng, quanh quẩn trong đáy lòng của ta.....

Mắt lạnh nhìn nam nhân tính xoay người rời đi, trong đôi mắt đẹp không tia gợn sóng kia giờ đây lại hiện lên một tia trào phúng, ta nhưng là thấy rõ ràng.

Trước lúc Khi Vũ Hiền xoay người rời đi một khắc, bên tai lại vang lên một trận làm càn tiếng cười.

“Đậu Đỏ Đậu, tên chương mất đi rồi, chúng ta tiếp tục đi.”

Ta trừng mắt Phượng hồ ly khuôn mặt diễm lệ, cái đồ bại hoại này đúng là không biết cảm thấy thẹn mà.....

Ta cần môi, một loại khuất nhục cùng phần hận nảy lên trong lòng.

Này nam nhân, hấn có thể nào đối với ta như vậy!

Trừ bỏ bộ dáng so với nữ tử còn mỹ, dáng người có chút đẹp mắt, tài học so với nam tử tầm thường mạnh hơn một chút ra, tên Phượng hồ ly này, căn bản là không có một chỗ đáng giá để cho ta tán thưởng!

Ta tuyệt đối không muốn đem thân mình cho hấn!

Tuyệt đối không thể!

Đầu óc một mảnh hỗn loạn, trong mắt tràn đầy phần nộ cùng xấu hổ.

Nếu là hấn ép ta, như vậy, ta cũng không cần hạ thủ lưu tình.

Cười lạnh, thái độ cao ngạo, trong mắt lộ ra khinh thường.

“Phượng Vô Trần, ta nói cho ngươi, ta cũng không phải là tiểu tình nhân của ngươi, nếu ngươi còn dám chọc ta, ta cũng không ngại hủy đi cái khuôn mặt xinh đẹp tuần tú này đâu.....”

“Đậu Đỏ Đậu, ngươi luyện tiếu ta.....”

Hồng nhuận khuôn mặt tuần tú, trong mắt phượng nổi lên một tầng liễm diễm thủy quang, đầu ngón tay lúc nhanh lúc chậm hướng về phía giữa hai chân của ta, ánh mắt từ phức tạp biến thành cực nóng, sau đó lại biến thành mê ly yêu mị.....

“Đến đây đi, cơ hội tốt như vậy, chúng ta cũng không thể lãng phí được.....”

Nam nhân trước mặt, giống như hồ ly tình yêu diễm mị hoặc.

Lúc thời điểm hấn vươn đầu lưỡi khẽ liếm cái miệng nhỏ nhắn của ta, xúc cảm ẩm ướt mềm mại, mang theo hơi thở nóng hổi.

Vẫn nén giận, tuy rằng thân hình tử y nam nhân còn không có biến mất, bất quá, ta cũng không tính lại tiếp tục nhịn nữa!

Nhìn Phượng hồ ly về mặt say mê hướng cái miệng nhỏ nhắn của ta hôn xuống, tay vừa nhấc, ta dùng sức bỏ đi xuống.

Lực đạo như vậy, tráng hán bình thường đều chịu không nổi, huống chi là này chỉ là một cái suốt ngày tìm hoa vấn liễu hồ ly công tử.

Đem người đang té xỉu nằm trên người ta không chút nào thương tiếc ném xuống, ta chậm rãi đứng dậy.

Liếc mắt một cái nhìn khuôn ngực như ngọc nửa kín nửa hở, cái đùi đẹp như ẩn như hiện của Phượng hồ ly, nghĩ vẫn là không đành lòng, tùy tay đem cái áo bào thanh trúc tuyết trắng ném tới trên người hấn.

đang nghĩ tới ngênh ngang mà đi, vô tình cảm giác được ở chớp mũi lại quanh quẩn mùi hương thân nhiên khi nãy.

Nam nhân kia, thế nhưng đang đứng ở xa xa, lẳng lặng nhìn ta.

Lúc đi qua bên người hấn một khắc, ta hơi hơi dừng lại.

“Khi Trạng Nguyên..... Hôm nay chuyện mà ngươi nhìn thấy, tốt nhất không nên nói đi ra ngoài, bằng không, ta sẽ cho ngươi bị chết rất khó xem.....”

trên môi mang theo cái mỉm cười bình tĩnh tự nhiên, giọng nam trầm thấp, ở gần ta bên tai ta vang lên.

“Đậu Khẩu quận chúa, ngươi như vậy là đang đe dọa ta sao.....”

Nam nhân này, hấn thể nhưng biết ta là ai!

Cảnh giác nhìn hấn.

“Là đe dọa thì thế nào, thức thời mới là trang tuấn kiệt, điểm này, ngươi hấn là rất rõ ràng.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Săn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bắt Kẻ Thông Dâm Ở Đây Cường Bức [Tam]

Ánh mắt tỉnh tể xem xét thân hình thon thả của ta, thân thể thướt tha mềm mại, còn có tóc đen sỏa trước ngực, con ngươi đen híp lại, cuối cùng chống lại một đôi mắt lạnh như băng của ta.

Nam nhân mắt ngọc mảy ngài, thân hình cao lớn thon dài, đứng trong gió giống như tiên nhân, thần thái cao quý lại thanh lịch.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nhưng khi nghe lại vẫn dịu nhẹ êm tai, bắt quá lời nói ra, lại mang theo một tia trào phúng cùng khinh thường.

“Đậu Khẩu quận chúa, ngươi thật sự có bản lĩnh có thể làm cho nam nhân vì ngươi mà điên cuồng, bắt quá, lại ở ban ngày ban mặt cùng nam nhân yêu đương vụng trộm, tính tình là loi ong bướm như vậy, ngươi nói nếu làm cho Trung Liệt Tiểu Hầu gia biết..... hấn sẽ nghĩ như thế nào đây.....”

Trong con ngươi đen mênh mông sâu thẳm, nồng đậm lông mi vừa dài lại đậm, nhưng mà, đôi mắt nguyên bản mênh mông khi nhìn đến ta, thì trong mắt lại có vẻ như kiêu có thể thấu hiểu hết thấy mọi thứ, tất cả đều nhìn rõ ràng.....

Xiết chặt bàn tay nhỏ bé, nam nhân này, ở phía sau, vì cái gì lại muốn nhắc đến cái đại ca độc tài luyện muội kia chứ.

Xem ra, hấn tuyệt đối không giống với vẻ dịu ngoan như cừu mà hấn vẫn biểu hiện ra ngoài.

Hơn nữa, hấn đối với ta, tuyệt đối không có nửa phần ý tốt nào.

Càng nhìn hấn, lại càng không vừa mắt.

Đồng dạng, ánh mắt hấn nhìn về phía ta, cũng không thấy có lấy một điểm thương thức.

Nhìn hấn trong ánh mắt càng ngày càng thêm thâm trầm, ta chính là âm thầm đề phòng cân nhắc muốn hay không tiên hạ thủ vi cường, trước khi ta có thêm một bước hành động, nam nhân lại chậm rãi chuyển qua đôi mắt.

“Cảnh sắc này rất đẹp..... Đứng hay không.....”

Theo hấn ánh mắt nhìn lại, xa xa địa phương, là sơn cốc hùng tráng xinh đẹp tuyệt trần, con sông quanh co khúc khuỷu, hồ nước lỏng lánh, bên trên là một vườn hoa dâm bụt màu tím trải dài, giống như một mảnh hải dương màu tím.

Dưới trời xanh, gió nhẹ nhàng thổi qua, bốn phía truyền đến một mảnh thanh âm sần sật của cỏ cây, xinh đẹp làm cho người ta lưu luyến không quên.

“Là rất đẹp..... Đáng tiếc..... không phải là thời điểm tốt để thưởng thức.....”

Con ngươi đen xẹt qua một tia gọn sáng, ánh mắt như mặt hồ tắm tối nhìn ta, mang theo nghiên cứu tìm tòi, còn có một chút suy nghĩ cùng nghiền ngẫm.....

“Vì cái gì lại nói như vậy.....”

Ta dời đi ánh mắt, chậm rãi đem ánh mắt chuyển đến trên thân nam nhân trước mặt, tà tà nhìn hấn liếc mắt một cái, lời nói tràn đầy xa cách cùng lạnh lùng.

“Bởi vì đứng ở bên người ta bây giờ là ngươi, là nam nhân mà ta cực chán ghét.”

“Đậu Khẩu quận chúa, hôm nay chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, vì cái gì ngươi liền như vậy khẳng định, ngươi sẽ chán ghét ta.....”

Lời nói bí hiểm, ta quyết định không đi để ý đến hắn, chính là nhẹ nhàng nói lại một câu.

“Thực giác của nữ nhân nói cho ta biết. Khi Vũ Hiên, người cũng không như mặt ngoài của người mềm mỏng ôn nhu, cái người dự định muốn có được là quyền lực, có lẽ so với bất luận kẻ nào, có lẽ đều muốn mãnh liệt hơn.”

Con người đen nhìn ta.

Sau đó trầm mặc.

Khi Vũ Hiên trên mặt, giờ phút này có một loại thần sắc ta nắm không được, về mặt tựa tiểu phi tiểu, mơ hồ có thể thấy được tà khí.

“Phải không.”

Ánh mắt như ngọc.

Mát lạnh.

Như suối nước. Như trời xanh.

Đáng tiếc, trong sâu thẳm của đôi mắt lại là hắc ám, ta lại thấy rõ ràng.

Bất giác, trong lòng dâng lên một trận lạnh lẽo, nam nhân này, ta cũng không muốn cùng hắn có quá nhiều tiếp xúc.

Xoay người rời đi, lại bị người nhẹ nhàng chặn trước người.

Dừng lại bên cạnh ta, hắn nhìn ta, bên môi tràn ra một cái mỉm cười như hoa làm mê đắm lòng người.

“Đậu Khẩu quận chúa, đi không từ giả như vậy. việc tốt của người cùng Phượng công tử, sẽ không sợ ta sẽ nói ra sao?”

rõ ràng là lời nói uy hiếp trong, ta không thể không ngừng lại.

Gió nhẹ thổi qua, vừa rồi cùng phượng hồ ly một phen người cời ta che, sợi tóc mềm mại, có vài cái hỗn độn rớt đến trước mắt.

Thân thủ muốn đẩy ra chúng nó, nhưng một cái tay bóng loáng nhẵn nhụi lại ôn nhu tiến lại đây, thay ta đem vài sợi tóc loạn vuốt lại cẩn thận.

Khuôn mặt tuấn tú, con người đen trong sáng nhìn kỹ ta, vốn đầu ngón tay nên lập tức rời đi, lại nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt của ta.

“Đậu Khẩu Nhi, ánh mắt của người, thật sự đẹp quá, làm cho ta nhìn không được, muốn hôn lên một cái.”

rõ ràng là tán tỉnh khinh bạc, qua miệng nam nhân phong độ lại thành phong đậm vân khinh.

Trước khi ta nghĩ phản kháng, nụ hôn đã muốn rơi xuống, ôn nhu, giống như một cái lông chim phớt nhẹ, như nước vòn quanh.

Ngón tay vừa vươn ra, lại bị nhẹ nhàng bắt lấy.

Khi Vũ Hiên đối ta nở nụ cười, như mai trắng nở sau tuyết.

“Ta không phải Phượng Vô Trần, sẽ không bị người mê hoặc.”

Ta thu hồi tay, đôi môi hồng nhạt như cánh hoa hé mở, hướng hắn lộ ra một nụ cười sáng lạn đáng yêu vô hại.

“Khi Vũ Hiên, tuy rằng võ công của người là sâu không lường được, bất quá có vài thời điểm, cũng không thể đối chính mình quá tự tin.”

Tươi cười dần dần trở nên mỉa mai, móng tay nhẹ nhàng bắn ra, mê hương rất khó nhận ra, theo gió, dừng ở trên người hắn, trên tóc cùng trên mặt.

Trước khi hắn té xỉu một khắc, ta đem hắn đá đến bên người Phượng hồ ly.

Hai cái đại nam nhân ái muội kẻ sát ngủ bên nhau, để cho người khác phát hiện sẽ nghĩ gì về bọn hắn ta cũng không quan tâm, bất quá nếu bọn họ còn dám gặp lại ta, ta không ngại ở một ngày nào đó thật sự cời sạch quần áo của bọn họ, sau đó cho bọn hắn uống xuân dược.

Phượng Tể Tướng cùng Khi Trạng Nguyên thích đoạn tự chi phích (boylove đó mọi người), nếu đồn đãi này tản đi ra ngoài, ta cũng không tin, kiêu ngạo như bọn họ, lại không chút nào để ý.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nam Nhân Độc Tài Bá Đạo, Luyện Muội [Nhất]

Ngày kế tiếp, ta bị mẫu thân bắt phải học lễ nghi tam tòng tứ đức ép buộc ở nhà, ta chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở đình viện nhỏ cùng nàng học thêu hoa, học làm thực nữ.

Mẫu thân ta là người hiểu lễ nghĩa, lại là nữ nhân đoan trang tiêu chuẩn thấu tình đạt lý, thế cho nên nàng đối với lão cha cổ hủ thâm tình theo đúng nghĩa xuất giá phải tông phụ, cứ lần nào nàng nhìn thấy lão cha là đều tỏ vẻ xấu hổ ngượng ngùng như cô gái mười tám tuổi vậy.

Có đôi khi ta suy nghĩ, mẫu thân luôn luôn im lặng mà tôn thờ một nam nhân có thể thiếp thành đàn như vậy, đối với nàng rốt cuộc là hạnh phúc hay là bất hạnh đây.

Tuy rằng ta chưa từng lộ mặt ra ngoài cổng, bắt quá, nghe Tiểu Hoa nói, hiện tại trên đường phố lớn và trong ngõ nhỏ, đều thảo luận một sự kiện nổi tiếng của Nam Xương Quốc đó là vị Phụng Tể Tướng đáng kính trọng cùng tài tử tựa thần tiên Khi Trạng Nguyên ở trong hội thi từ ca phú đã kìm lòng không được mà lên hẹn hò với nhau.

một cái là là tình nhân trong mộng của các thiên kim tiểu thư như hoa như ngọc, một cái là tài tử tuấn kiệt phi phàm lại thoát tục lại dính vào cái quan hệ mà đạo đức thế tục khó dung, cho nên nam tử thì thờ dài lắc đầu, nữ tử thì tiếc hận mà lấy lệ rửa mặt.

Đối với tin đồn của bọn họ, ta cũng không cảm thấy áy náy, những kẻ dám đắc tội với ta, ta chưa sẽ không bao giờ để cho bọn họ được sống thoải mái.

Tại trong cái phủ Trung Liệt Hầu này, từ lão cha cổ hủ, cho tới mấy người làm công nho nhỏ thử hỏi xem có ai không biết đến sự lợi hại của ta chứ.

Người nào kính ta một thước, ta kính người đó một trượng; Bất quá, nếu dám chọc ta, kết cục của những người đó, sẽ cực kỳ thâm.

Những chuyện mà ta làm từ trước tới nay không bao giờ để cho mẫu thân ta biết, ở trước mặt nàng, ta vĩnh viễn là đứa con xinh đẹp và dịu dàng, luôn là một nữ nhi tốt.

trên đời này, người duy nhất làm ta sợ hãi, có lẽ là cái nam nhân kia, một kẻ ta vĩnh viễn không có thể nhìn thấu tâm tư của hắn.

Ở trước mặt hắn, ta chỉ có thể giả ngốc nghếch, giả nhu thuận, làm một cái muội muội không hiểu sự đời của hắn, bởi vì chỉ có làm như vậy, ta mới có thể trốn tránh được cái ánh mắt lạnh như băng cùng với dục vọng mãnh liệt trong mắt hắn.

Sợ nhìn thấy hắn, càng sợ ánh mắt mà hắn nhìn ta, ta cũng đã từng nghĩ chạy trốn, mang theo mẫu thân, cao chạy xa bay.

Bất quá, bây giờ còn chưa đúng thời điểm, bị hắn dám sát cho dù ta nghĩ trốn, cũng trốn không được bao xa.

Bị hắn bắt trở về, sự trừng phạt của hắn so với xuống địa ngục còn đáng sợ hơn.

Ta thật sự là hối hận năm đó ta mới có ba tuổi vì cái gì lại cùng mẫu thân chơi trốn tìm, đi đường còn không nổi liền va phải hắn lúc ấy mới có mười tuổi, lại khổ nỗi là ta đem hắn đặt ở dưới thân còn đoạt đi nụ hôn đầu quý giá của hắn từ đó về sau, trong mười ba năm nay cuộc sống của ta đều phải dưới quyền của hắn.

Tuy rằng biết hắn rất tốt với ta, nhưng mà đại đa số thời điểm, ta đều sợ hãi khi nhìn thấy hắn, bởi vì trong mắt hắn, ánh mắt đó, không giống như là đang nhìn muội muội ruột của mình, mà là ánh mắt của một nam nhân đang nhìn một nữ nhân mà hắn yêu thương.

Ta thật sự không hiểu hắn rốt cuộc muốn đối với ta như thế nào, cái cảm giác run sợ mỗi khi nhìn thấy hắn, theo tuổi của ta cũng lớn dần, một năm so với một năm lại càng rõ ràng, một năm so với một năm lại càng mãnh liệt hơn.

yêu Vương của Tây Vực đang xâm chiếm, thân là hộ quốc Tướng Quân, đại ca đương nhiên phải xuất chinh ra chiến trường, xa nhà mấy tháng.

Thiết mật Tướng Quân gặp gỡ yêu Vương giao hoạt, tiền tuyến truyền về tin tức, có tin vui cũng có cả tin buồn.

không để ý hỏi han đến quốc gia đại sự, ta chỉ là hy vọng, trận chiến này có thể vĩnh viễn đánh tiếp không cần dừng lại, cái nam nhân làm cho ta vừa kính vừa sợ vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện trước mặt ta.

Đêm đã khuya, nhìn mẫu thân ta ngủ xong, ta kêu Tiểu Hoa chú ý đến nàng, rồi một mình trở lại trong phòng.

Buổi tối cuối mùa thu, có điểm lạnh, nằm ở trên giường, dùng áo ngủ bằng gấm bao thật chặt lại thân mình nhưng vẫn cảm thấy thật lạnh.

không biết vì sao, trần trọc, không tài nào mà ngủ được an ổn.

Thanh âm nhẹ nhàng mở cửa vang lên, vốn tưởng rằng là Tiểu Hoa, nhưng ta lại cảm giác được trong không khí tràn đầy hơi thở tà ác, ta nghiêng người

nằm ngủ tay không không chế được mà túm chặt cái gối đầu.

Người kia đáng lý phải đang anh dũng trên chiến trường, sao lại trở về sớm thế làm gì cơ chứ?

“Tiểu Khấu Nhi, chưa ngủ sao?”

Tiếng nói khàn khàn gọi cảm vừa cất lên, thân ảnh màu đen đã muồn đến bên cạnh giường.

Nghe cái thanh âm lạnh như băng kia, tâm ta bỗng nhiên chấn động một chút, ngẩng đầu lên nhìn hắc y nam nhân bên người, khuôn mặt của hắn rõ ràng thực tuần mỹ nhưng lại có một đôi con ngươi đen tối sâu thẳm lạnh như băng.

Chỉ có ánh trắng thản nhiên, ta nhìn không rõ ràng lắm biểu tình trên khuôn mặt của đại ca, có lẽ là đang cười, cười thực ôn hòa, cũng thực vui vẻ, ta lại vô duyên vô cớ cảm thấy lạnh sống lưng.

Đại ca ngồi xuống bên giường, cánh tay ôm qua thắt lưng của ta, đầu ngón tay vuốt những sợi tóc hỗn độn đang rũ xuống mặt ta.

Đôi mắt lạnh bình tĩnh nhìn ta, trong mắt không biết là cái gì đó làm ta không hiểu, đen tối mà sâu thẳm.

“Thấy ta trở về, vì sao lại không nói lời nào?”

Trong mắt của đại ca chỉ có tia sắc bén, thâm trầm, kiên nghị và lãnh đạm.

Trước mặt người khác, hắn vĩnh viễn là một thiết mặt Tướng Quân lãnh khốc vô tình, nhưng thời điểm đối mặt với ta, hắn lại như một cái ma quỷ tà ác nhất.

Tay nhỏ bé yêu kiều vòng qua cổ hắn, tâm lại là run sợ, nhưng biểu hiện trên mặt, lại như trước mỉm cười như hoa như ngọc.

“Đại ca, ngươi đã trở lại?”

Ôm thân hình mềm mại của ta, con ngươi lạnh lẽo như băng nhìn ta, trong mắt lóe ra một tia tà quang khó hiểu.

“Có thấy nhớ ta hay không?”

Cái eo nhỏ nhắn bị ôm chặt, vừa nóng vừa đau, lại không thể ức chế cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân chậm rãi lan truyền đến toàn thân, thân mình hơi cứng lại, ta cúi đầu thấp xuống trả lời hắn.

“Nhớ..... Ta rất nhớ đại ca..... Mỗi ngày mỗi đêm đều mong nhớ.....”

“Phải không.....”

Ánh mắt thăm dò theo dõi khuôn mặt của ta, đầu ngón tay tựa như băng khê vuốt đôi môi hồng nhật của ta, nhìn thấy được sự mềm mại trong mắt ta, đại ca bá đạo mà ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, thân hình nhẹ nhàng đề lên ta, trong thanh âm tựa hàn băng lại có thêm một tia tà mị.....

“Tiểu Khấu Nhi, chuyện mà ngươi làm ở hội thi từ, ta sẽ không đi truy cứu..... Bất quá, ngươi phải nhớ, đừng nên suy nghĩ đến chuyện mà ngươi không nên nghĩ, cũng đừng đi trêu chọc người mà ngươi không nên dây vào..... Biết không.....”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nam Nhân Độc Tài Bá Đạo, Luyện Muội [Nhị]

Đại ca đêm nay, hình như có đó khác thường, bình thường hắn đến đây cho dù có tức giận cũng sẽ không dùng khẩu khí âm ngoan như vậy mà nói chuyện với ta.

Có phải vì lúc không có hắn ở đây ta lại đi dây dưa vào hai cái nam nhân không nên dây vào?

Hay là bởi vì, hắn cảm thấy ta không nằm trong phạm vi khống chế của hắn?

Trong đầu còn tồn tại một chút lý trí, ta nói cho chính mình trăm ngàn lần không thể đẩy hắn ra, cũng tuyệt đối không thể mở miệng phản bác.

Nếu ta dám nói một câu vi biện hộ cho bản thân, nam nhân ngạo mạn yêu thích chiếm đoạt này, lấy cái tính tình dã man của hắn chỉ sợ sẽ lập tức ở trên giường này mà cưỡng gian ta đi.

sự trầm mặc của ta, làm cho không khí chung quanh thân thể của đại ca cũng tan ra hàn khí mãnh liệt, cùng với hơi thở nguy hiểm của hắn.

Đôi mắt nhìn ta nháy mắt lại lạnh xuống vài độ, đại ca cười đến mỉa mai.

Đầu ngón tay cách lớp quần áo chậm rãi vuốt ve dọc theo cái lưng của ta, ta không ngừng nghĩ lui về phía sau nhưng lại bị hắn đè chặt lại, khuôn mặt lạnh lùng với nụ cười mỉa mai, lời nói cuồng ngạo, làm cho ta cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Tiểu Khẩu Nhi, vì sao không nói lời nào, có phải hay không bởi vì biết mình làm sai, cho nên không dám nhìn ta? Hay là nói, ngươi nhìn trúng mấy cái nam nhân đó, cho nên chán ghét vị ca ca này phải không?”

Đôi mắt tùy khuất giờ lên nhìn hắn, trong mắt bắt đầu ngân ngấn lệ.

“Đại ca, ta không có coi trọng bọn họ.....”

“không có sao.....”

Đại ca bỗng nhiên nắm lấy cánh tay của ta niết mạnh một cái cho đến khi trên làn da trắng xuất hiện vết xanh tím làm ta đau đớn mới thôi.

“Nếu không có, vì sao ta vừa mới trở về, phụ thân liền nói với ta hai nam nhân kia đưa tới thiệp mời nói là muốn tới bái phỏng muội muội tốt của ta, nói cái gì là sắp tới có việc vui, muốn ta để ý chăm sóc hơn cho người? Tiểu Khẩu Nhi, người nói, ta phải trừng phạt tiểu mèo hoang người như thế nào mới tốt đây?”

Việc này, lại phát sinh khi nào vậy?

Hai nam nhân kia, lại muốn làm cái gì đây?

Nếu không biết tình hình, ta đành thành khẩn mà khai báo thôi.

“Đại ca, ta không biết, ta thật sự không biết.....”

Nhìn ta vì sợ hãi mà đôi môi run run thẫn, đại ca hung hăng hôn xuống dưới, bạc thần liếm cắn đôi môi đỏ mềm mại của ta.

hắn tiến lại, ta bị hắn đè nặng, nên không thể lui về phía sau, chỉ có thể mặc hắn đem ta giam cầm ở trong vòng tay của hắn.

Đại ca nhẹ nhàng mà giờ lên khoe miệng, vị ngọt mê người, có lẽ là đôi môi đã bị cắn đến chảy ra máu rồi.

“Muội muội..... Người phải nhớ kỹ cho ta, người là của ta..... Ta có thể dung túng sự tùy hứng của người, sự giáo hoạt của người..... Bất quá, người tốt nhất là nên ngoan ngoãn mà ở tại chỗ này..... Nếu người dám lộn xộn đầu óc mà nghĩ gả đi ra ngoài, mẫu thân của người sẽ phát sinh chuyện gì, ta đây không dám cam đoan.....”

Trong lồng ngực cứng rắn, đè lên người ta tuy rằng lực mềm nhẹ, nhưng cái cảm giác nóng rực như lửa này làm thân thể ta nóng lên nhưng lòng bàn tay lại toát ra mồ hôi lạnh.

Từ nhỏ đến lớn, cùng đại ca đấu, không thể chống đối rõ ràng, chỉ có thể âm thầm mà hành động, ở trước mặt hắn hiện ra nguyên hình, chỉ có thể bị ma chướng của hắn siết chặt thêm mà thôi.

Ta trừng lớn hai mắt trong đầu nóng lên, mẫu thân trời sinh tính tình hiền lành, cũng là vương bản duy nhất của ta.

Chỉ cần nàng còn ở trong Liệt Hầu Phủ một ngày, ta đều không thể cùng đại ca trở mặt được.

Bên miệng mỉm cười, càng thêm yêu kiều; Trong mắt mỉa mai càng thêm đậm; Nhưng là cho dù ta có lộ ra biểu tình ôn nhu như vậy thì lực đạo đang kiềm chế trên lưng ta cũng không có một chút thả lỏng nào.

Đáy mắt thoáng hiện lên tia dị quang nguy hiểm, khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo, bạc thần lộ ra tươi cười thị huyết.

“Tiểu Khẩu Nhi, lời nói vừa rồi, ngươi có nghe rõ hay không?”

không đáp ứng, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.

“Nghe rõ!”

“Còn dám gặp lại hai nam nhân kia không?”

“không dám!”

Miệng nhỏ nhắn vừa định lộ ra một chút tươi cười, thì đôi môi của hắn lại một lần nữa đè ép lên môi ta, răng nanh bén nhọn, cắn xé đôi môi non mềm của ta làm cho ta thật sự rất khó chịu.

Địa phương bị cắn nát, lại chậm rãi chảy ra một vết máu.

Đau quá!

Ta đau đến nhếch miệng, nhưng mà vẫn kiềm chế cắn chặt môi dưới không phát ra một tiếng la nào.

Cúi đầu nhìn ta, đại ca cười lạnh, âm lãnh nhìn chăm chăm vào ta.

“Muội muội tốt của ta, nhớ cho kỹ không cần ở trước mặt ta mà dờ dẫm..... Lại càng không cần nói chuyện của Phụng Vô Trần cùng Khi Vũ Hiên không phải do người làm..... tính tình thích dụ dỗ của người, chỉ có thể lấy ra dùng ở trên người của ta thôi..... Nếu người dám làm cho nam nhân khác chạm vào người, ta sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết.....”

Đột nhiên thanh âm lạnh thấu xương lại vang lên, ta không hiểu sao lại cảm thấy một tia khẩn trương, quang mang trong mắt của đại ca, đem ta ép tới không dám động đậy.

Tại đây một khắc, có lẽ chỉ có ta giả dạng ôn nhu như nước mới có thể hóa giải dục vọng trong mắt của hắn lúc này.

không thích cái vị trí làm ta cảm thấy bất lực này, ta nhẹ nhàng đẩy hắn, xoay người đưa hắn đặt ở dưới thân.

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên khuôn ngực cứng rắn, tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng của hắn.

Trong không khí tràn đầy hơi thở tà ác quen thuộc của đại ca, ta nhắm lại hai mắt, nhắm đem nỗi sợ hãi kia áp chế đi xuống.

“Ta đã biết, ta sẽ nhớ kỹ.”

“Tốt nhất là như vậy!”

Đại ca nheo mắt nhìn ta trong lòng hắn, cúi đầu mà hôn bừa bãi lên trên gương mặt ta, cũng vừa lòng khi nhìn thấy đôi mắt ngao mạn dần trở nên mờ lung, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhiễm một màu hồng xinh đẹp.....

Ta nửa tỉnh nửa mê, cảm giác được hình như có đầu ngón tay thon dài đang thâm nhập vào trong quần áo của ta, thân thể càng ngày càng khô nóng, dần lan ra tràn ngập trong không khí.....

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nam Nhân Độc Tài Bá Đạo, Luyện Muội [Tam]

Đại sảnh hoa lệ, một đám vũ cơ xinh đẹp đang nhảy múa, váy dài hờ nửa vai, dưới ánh nến sáng ngời, cổ tay tinh tế mềm mại khẽ động giữa không trung đầy mỹ hoặc, mỗi một cái bước chân nhẹ nhàng, mỗi một cái uốn thân, đều làm cho vài cái ca ca vô năng của ta từng trận cảm thán.

Múa, rất đẹp; một đám nữ tử khiêu vũ, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Ngồi ở chủ vị là lão cha cổ hủ, đang cười đến vẻ mặt hiền lành, ánh mắt thương thức, thỉnh thoảng quét về phía hai người đang ngồi hai bên.

Bị đại ca bá đạo canh giữ ở bên cạnh, ta chỉ là yên lặng mà ăn cơm.

Chẳng qua là hai nam nhân hơi có điểm tư sắc tài học một chút vào cửa bá phong, làm gì mà phải phô trương lãng phí như thế chứ.

Bên cạnh ta, còn ngồi hai vị tỷ tỷ con của nhị nương và tam nương, xem ra lão cha là muốn nhờ cơ hội ngàn năm một thuở này, làm cho nữ nhi của mình có thể tìm được lang quân như ý đây mà.

Phụng hồ ly tuy rằng chính là một bộ quần áo trắng vô cùng đơn giản, nhưng khi giơ tay nhắc chân, lại làm cho người ta cảm thấy quý dị, phải nói là xinh đẹp đến mức quý dị.

Bởi vì nhị nương có ý an bài, vị Lục Oánh tỷ tỷ lớn hơn ta nửa tuổi vừa vận ngồi ở bên cạnh của Phụng hồ ly.

Lục sắc sa mỏng quần quanh ngọc thể lung linh, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm động lòng người bị son phấn nhuộm thành đẹp đẽ quý giá và diễm lệ, trong con ngươi xảo hồ ngưng ngừng lại lóe ra một tia vui sướng cùng khát khao khó hiểu.

Tiếng tiêu lượn lờ không dứt, đến chỗ cao bỗng nhiên dừng lại, Khi Vũ Hiên một tay uyển chuyển với tiếng nhạc du dương, dẫn tới Bích Tiềm tỷ tỷ của tam nương một trận tâm thần nhộn nhạo.

Tuy rằng thân là danh môn thực nữ đều sẽ có sự rụt rè, nhưng mà hai vị mỹ nhân tỷ tỷ nhà ta đối với Phượng hồ ly cùng Khi Trang Nguyên là ngưỡng mộ đã lâu, thậm chí đã có những hành động lớn mật, đã muốn đối với bọn họ nháy mắt đưa tình.

Ta bình tĩnh ngồi một chỗ, đối diện là Phượng Vô Trần cũng đang cười đến mị hoặc.

Phượng mâu giống như ngẫu nhiên truyền tới ánh mắt nóng rực, ta chỉ là lạnh lùng quay mặt đi, không nhìn tới hấn.

Nam nhân ngồi ở bên kia tựa như lan, tuy rằng trên môi là tươi cười mỏng manh, bắt quá ánh mắt nhìn về phía ta, lại dẫn theo vài phần lãnh khí.

Tựa tiếu phi tiếu nhìn lại Khi Vũ Hiên, hấn vốn không phải là quân tử, ta không cần đối với chuyện đã thiết kế hấn mà cảm thấy tự trách.

Đối với thái độ thoải mái của ta Khi Vũ Hiên cảm thấy kinh ngạc, hơi hơi ngốc lăng một cái, lại lập tức khôi phục thành bộ dáng cao nhả trong đó mang theo biểu tình phiêu dật.

Nhìn ta cùng hai nam nhân ánh mắt giao nhau, đại ca ngồi ở một bên, khuôn mặt đã muốn lạnh lẽo âm trầm xuống.

Tay nhỏ bé bỗng dung bị hấn một bàn tay to lớn nắm thật chặt, thon dài ngón tay nâng cằm của ta lên, đôi mắt của đại ca đen đặc như mực.

“Tiểu Khấu Nhi, mắt của ngươi đang hướng về chỗ nào vậy?”

Ở đây người rất nhiều, nhưng ánh mắt đều bị hai cái sắc sỡ loá mắt nam nhân hấp dẫn đi, nên động tác của đại ca, cũng không có làm cho người ta cảm thấy hoài nghi. Và quan trọng hơn là, đại ca đối ta hành động quá phận, động tác vô cùng thân thiết, người trong Liệt Hầu Phủ, đã trở thành thói quen.

Ở trong nhà này, đại ca chính là trời, chính là thần, liền ngay cả lão cha cổ hủ kia, cũng đối với hấn kiêng kỵ ba phần.

Bắt quá, nam nhân áo trắng quyền rũ xinh đẹp áo, lại bí hiểm nhìn lại đây; một thân từ y thanh nhả nam nhân, cũng ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái.

Ánh mắt từ hai bên trái phải phóng tới, làm cho ta nháy mắt rung mình một cái, chung quanh đồng thời cũng nổi lên từng trận hàn ý, eo nhỏ nhắn, cũng bị đại ca chặt chẽ ôm lấy.

Hai nam nhân ánh mắt rực rỡ ái muội, làm cho khuôn mặt đại ca lập tức trầm xuống giống như ma vương đến từ địa ngục vậy.

Hai tròng mắt đen tối nhìn về phía ta, nháy mắt ta cảm thấy như ở trong vực sâu lạnh như băng thấm dần vào cốt tủy.

“Xem ra hai nam nhân này, đã đem ngươi trở thành con mồi rồi sao?”

Thanh âm lạnh như băng, thâm ý ở trong lời nói, ta cũng không có đặt ở trong lòng.

Bọn họ có lẽ đã đem ta trở thành con mồi, bắt quá, không đến phút cuối cùng, làm sao có thể nói trước được là ai chết bởi tay ai chứ!

Làm bộ ôn nhu gấp đồ ăn cho ta, đôi môi dựa vào bên tai ta nói.

“Tiểu Khấu Nhi, ta nói rồi, đừng đem tính tình giao hoạt của ngươi dùng ở trên người của bọn họ, ngươi là của ta, chỉ có thể là của ta.....”

Về mặt lo lắng cùng với biểu tình đáng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn của ta dần dần trở nên trắng xanh, thân thể không khỏi run lên một cái.

“Lời đại ca nói, Tiểu Khấu vẫn nhớ rõ!”

Vừa lòng cười cười, đầu lưỡi sát qua bên má của ta, đại ca chậm rãi tách ra khỏi người ta, con ngươi đen khinh thường nhìn Phượng Vô Trần cùng Khi Vũ Hiên liếc mắt một cái.

Hai nam nhân ngồi ở cách đó không xa, đón nhận ánh mắt âm ngoan của đại ca, không hện mà cùng đối hấn nâng nâng chén rượu.....

Đối với sự đối địch âm thầm gọn sóng của ba nam nhân trong lúc đó, lòng ta lại lạnh lùng mà cười.

Tay nhỏ bé cầm lấy ly rượu hoa quế nhường (ko biết là hoa gì nhỉ :yoyo4:), miệng nhỏ nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Mấy tên tự cho là đúng, bọn họ nếu muốn đấu liền đấu một trận đi.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nam Nhân Tư Sắc Bình Thường [Nhất]

Đại ca bị Hoàng Thượng phong lưu triệu vào hoàng cung nghị sự, đã không có bị dăm sát bởi ánh mắt lạnh lẽo kia nữa, vốn tưởng rằng có thể sớm một chút trở về nhìn xem mẫu thân thể chất suy nhược một chút, nhưng lão cha cứng rắn muốn ba tỷ muội chúng ta cùng hai vị tôn quý trong triều khó có được cơ hội đến bái phỏng đi hoa viên ngắm trăng phẩm trà.

Hoa viên xinh đẹp, trong không khí có lẫn mùi hương đan quế, mùi thơm ngào ngạt sâu thẳm, ở dưới ánh trăng chiếu xuống hai cái tỷ tỷ xinh đẹp trang điểm lộng lẫy ngồi vây quanh hai cái mỹ nam một bạch một tử.

Bích Tiêm tỷ tỷ xưa nay thích âm luật, từ lúc ở trên yến hội nghe được tiếng đàn tuyệt thế của Khi Vũ Hiên, đã làm cho tâm của nàng bắt đầu khởi động.

Nàng hiện tại, thanh nhã dịu dàng ánh mắt ản tình, xấu hổ cùng tử y nam nhân thâm tình mà nhìn nhau.

Nam nhân mơ hồ mà nhẹ nhàng, có lẽ sớm đã có thói quen mỹ nhân ánh mắt ái mộ đưa tình, trong mắt của Khi Vũ Hiên, xuất hiện một tia sáng nhanh như gió, con ngươi đen lưu chuyển ngẫu nhiên xuất hiện một tia tà khí.

Gió nhẹ thổi qua, lá cây phiêu diêu, mùi hoa quế thơm ngát một đóa hoa quế nhỏ nhỏ rớt xuống bỗng dừng ở trên mặt của Lục Oánh tỷ tỷ.

Hoa quế hoàng sắc, dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, tỷ tỷ vừa định vươn tay lấy xuống, Phụng nữ nam đã muốn vươn cánh tay ngọc, ôn nhu mà lấy đi cánh hoa nhỏ đậm sắc kia.

Đầu ngón tay đáng lẽ phải lập tức rời đi, lại có chút giống như dính chặt, khê nâng dung nhan của mỹ nữ như ngọc.

Phụng nữ đẹp để quý giá khê nhếch, trong mắt có nhiều điểm ánh lửa giống như sao trời về đêm long lánh xinh đẹp.

“Lục Oánh tiểu thư không hồ là đệ nhất mỹ nhân của Nam Xương Quốc, quả nhiên làn da nõn nà, mềm mại làm người ta không muốn buông tay.....”

“Phụng công tử..... người thật đáng ghét mà!.....”

Giọng nói mềm mại không xương, làm cho người ta tê dại, lục y mỹ nhân ánh mắt kiêu diễm, nhìn vào gương mặt tuấn mỹ như ngọc của Phụng hồ ly, môi anh đào hé mở, phong tình đến nỗi nói không nên lời.

Đêm cùng đã muộn, hai nam nhân còn chết đi không chịu đi.

Tay nhỏ bé không kiên nhẫn mà niết chén trà, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm che kín đầy sao, trước mắt là cảnh tượng phong tình vạn chủng của giai nhân với tình lang, ta lại không có hứng thú thường thức.

Hai cái tỷ tỷ này, nhất thanh nhất diễm, một cái nhu mì mềm mại một cái mị hoặc, đều là các giai nhân tuyệt sắc, bắt quá, tình căn lại hãm quá sâu, đáng tiếc nhìn người không chuẩn.

âm thầm vì các nàng mà cảm thấy bi ai, chẳng lẽ các nàng nhìn không ra, trong mắt hai nam nhân này, căn bản là chỉ có khinh thường, mà không có một chút thương tiếc nào.

Nhưng mà, một cái muốn đánh, một cái nguyện chịu, nên cùng ta không có quan hệ, ta cũng không tính nhúng tay vào.

Ăn xong một ngụm táo đỏ cuối cùng, Nhị nương, Tam nương đã muốn phái người tới đón hai vị tỷ tỷ về.

Xem ra, Nhị nương cùng Tam nương đều biết rõ cái đạo lý lạt mềm buộc chặt, làm cho nam nhân xem tới được nhưng ăn không được, mới có thể làm cho nữ nhi của mình thành công gả vào hào môn thế gia.

Lục y khê bước, bích sam nhẹ nhàng, mỹ nhân lưu luyến mà cẩn thận mỗi bước đi.

Ta âm thầm cảm thán, hai cái tỷ tỷ của ta, cũng không thông minh như mẫu thân của các nàng.

Xem đủ rồi, ta cũng phải đi thôi.

Chậm rãi đứng lên, vô luận là hai nam nhân này đêm nay xuất hiện vì cái mục đích gì, ta cũng không hy vọng chính mình lại cùng bọn họ có bất cứ quan hệ gì.

“Đậu Khấu quận chúa..... Người muốn đi đâu nào.....”

Khoảnh khắc xoay người, nam nhân bên người nghiêng về phía ta, con ngươi đen tối ám muội, ngà ngọc đối với ta chớp chớp.

Khuôn mặt tuấn tú thần nhiên lộ ý cười, Phụng hồ ly cơ hồ là tình ý sâu đậm mà ngắm nhìn ta.

“Vừa rồi Hầu gia không phải nói rồi sao, muốn người ở cùng chúng ta..... Đem chúng ta bỏ mặc ở đây mà đi, chẳng lẽ người không biết là, phải có đạo hiếu khách sao.....”

Nam nhân tiến đến trước mắt ta, có cái mũi cao thẳng tuấn tú, khóe môi hơi nhếch lên một cái, tươi cười như có như không, một vài sợi tóc đen rối tung trên đầu vai.

Mà bên kia từ y nam nhân, còn lại là thân nhiên xem xét ta, khóe miệng mang chút biểu tình khiêu khích.

Trước mắt ta là khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng phóng to, dần dần. Ta cảm giác được hơi thở nóng rực phả dưới tai ta.

một cổ cảm giác tê dại kỳ lạ truyền từ lưng ta lan lên đến trên cổ, ta thân thể cứng đờ, nhắm mắt lại nắm chặt tay, liều mạng nói cho chính mình phải nhẫn nại.

Gặp ta không có phản ứng, Phượng Vô Trần ngừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra tóc mai của ta, tà ác mà vờn cái lưỡi thom tho, không nhẹ không nặng liếm liếm cái cổ trắng ngần hơi lộ ra của ta.

Hơi thở nóng rực phun ở bên gáy ta.

“Đậu Đỏ Đậu, chuyện mà ngày hôm đó ngươi làm với ta, ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi gấp bội. Rất nhanh ngươi sẽ phát hiện, ta là một cái tinh nhân vô cùng tốt nha.”

Phượng hồ ly thanh âm rất nhỏ, trừ bỏ ta, từ y nam nhân bên cạnh chắc cũng nghe được rõ ràng.

Hai vị tỷ tỷ đã muốn đi xa, xinh đẹp hoa viên, chỉ có ba người chúng ta.

Khi Vũ Hiến chính là lạnh lùng nhìn, cũng không nói cái gì, ánh mắt bí hiểm, làm cho người ta cảm thấy nôn nóng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nam Nhân Tư Sắc Bình Thường [Nhị]

Cảnh sắc mông lung, tiếng nước chảy róc rách cùng với thanh âm côn trùng kêu vang.

Đây vốn là cảnh sắc yên tĩnh thoải mái làm yên ổn lòng người, nhưng lại bởi vì hai kẻ bại hoại trước mặt này lại làm cho tâm tình của ta bây giờ hết sức khó chịu, thậm chí ta còn có tâm tư muốn giết người để làm bớt đi cái lửa giận đang lan tỏa trong đầu mình.

“Đậu Đỏ Đậu, vì sao ngươi lại nhìn ta chằm chằm như vậy chứ, cho dù ta có là đệ nhất mỹ nam tử của Nam Xương Quốc này thì với cái liếc mắt đưa tình của ngươi cũng sẽ làm cho tim ta loạn nhịp và kim lòng không được mà ăn sạch ngươi đó nha.”

Gương mặt yêu mị để sát vào gương mặt của ta, đôi mắt phượng trong suốt nháy nháy, kèm với thanh âm ôn nhu như nước làm người nghe tê dại từ trong xương tủy.

Đúng là đồ mặt người dạ thú!

Ta cắn răng thầm mắng ở trong lòng, một sự cuồng bạo trong ta đang muốn phá ngực mà ra, hiện tại trong đầu không có một ý tưởng gì khác ngoài việc muốn đánh chết cái nam nhân buông thả suốt ngày thích quấy rối người khác đang đứng trước mặt này.

Nhưng vấn đề là ở đây còn có cái tên Khí Vũ Hiến bí hiểm nữa, nên ta có muốn động thủ cũng phải đợi một chút nữa.

Nhìn ra sự nén giận trên khuôn mặt của ta, Phượng hồ ly đem ta đẩy đến dựa vào thân cây sau đó hai tay giam cầm ta bên trong, khuôn mặt hân nhẹ nhàng cúi xuống làm cho từng sợi tóc đen nhẹ nhàng rủ đến trước mặt ta lộ ra một cảnh phong tình tuyệt diệu động lòng người.

hắn vờn cái lưỡi khẽ liếm cái vành tai trắng nõn làm cho thân hình ta chấn động từ cao xuống thấp, sau đó đem cái cằm để lên bả vai của ta rồi nở một nụ cười ái muội nói với ta.

“Đậu Đỏ Đậu tinh quái, có phải trong lòng đang mắng ta phải không?”

Con người thâm thúy, trong sùng nịnh lại có kèm theo tia sắc bén làm cho Phượng Vô Trần lúc này có vẻ vô cùng tà mị nói không nên lời.

Bỗng nhiên ta cảm giác được một vật thể cứng rắn nơi hạ thể của hắn khiêu khích mà chột chột nơi bụng của ta, ta không khỏi cười lạnh trong lòng.

Xem ra dục vọng của nam nhân đối với nữ nhân, căn bản là chẳng phân biệt được cái gì gọi là tình yêu, cũng chẳng cần phân biệt địa điểm, chỉ cần nam nhân muốn, thì tùy thời tùy chỗ đều có thể lấy nữ nhân ra để phát tiết.

Ta mỉm cười mang theo sự khinh thường mà nói với hắn.

“Phượng Tề Tướng, ngươi cứ khi dễ một nữ nhi chân yếu tay mềm như vậy, ngươi không sợ sẽ làm tổn hại cái danh đệ nhất mỹ nam quân tử sao?”

Hắn có vẻ kinh ngạc vì sự bình tĩnh của ta, mặt nhẵn dần dần hép lại, đôi tay thon dài đẹp đẽ chậm rãi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của ta, một tay khác nâng cằm ta lên, trên miệng là một nụ cười tựa tiểu phi tiểu, lập tức ta cảm nhận được hơi thở như lan phảng phất trên khuôn mặt ta.

Đôi môi kiều diễm ướt át ôn nhu mà nhẹ lướt qua thân cánh hoa của ta, thân thể thon dài mềm mại nhu nhược như không xương dựa vào cơ thể ta, rót ra vạt áo làm lộ ra khuôn ngực trắng như tuyết của hắn.

“Đâu Đâu Đâu. Ngươi không phải là đều biết hết sao nữ nhân mà ta muốn khi dễ từ trước tới nay chỉ có một mình ngươi mà thôi.”

Nghe Phượng hồ ly nữ non triền miên nói với ta, Khi Vũ Hiền vẫn bộ dáng tao nhã mà ngồi đó uống cực phẩm Nữ Nhi Hồng của lão cha ta, trong mơ hồ trên thân thể của hắn cũng đã thân nhiên mà lộ ra một hơi thở tà ác.

“Phượng sư huynh, ngươi cần phải cẩn thận nha. đừng có giống như lần trước. Bởi vì sắc dục huân tâm, mà bị Đâu Khẩu quân chúa đánh cho hôn mê nằm một chỗ nha.”

Phượng mâu lập tức lưu chuyển làm ánh lên tia mê muội mỉa sặc, hành động quyến rũ xinh đẹp mà vén lên mấy sợi tóc đang rũ xuống, Phượng hồ ly cũng đồng dạng nở nụ cười gợi cảm.

“Khi sư đệ. Đừng có năm mươi bước mà cười một trăm bước , ngươi không phải cũng bị nàng làm cho hôn mê mà nằm bẹp một chỗ sao sao?”

Lời nói của Phượng Vô Trần thành công làm cho sắc mặt của Khi Vũ Hiền hơi hơi cứng đờ lại, bỗng một cơn gió nhẹ thổi qua, làm tóc đen phi vũ, vạt áo tung bay.

Đem chén trà chậm rãi mà để xuống, nam nhân có phong độ tựa thiên tiên chậm rãi mà tiến lại gần ta, cùng Phượng Vô Trần một trái một phải mà đem ta khóa ở bên trong.

Đầu ngón tay của hắn di động , xem nhẹ ánh mắt đang toát ra hàn quang của ta, thừa dịp ta đang kinh ngạc, đôi môi đỏ như son kề sát miệng ta, sau đó còn ái muội mà đưa lưỡi liếm liếm bên ngoài.

“Phượng sư huynh, xem ra ngươi nói rất đúng, đôi môi của nàng thật sự là vừa ngọt lại vừa mềm nha. Bất quá, ngươi cũng đừng quên , tiểu cừu ở trong mắt của ngươi thật ra là một tiểu hồ ly bốc đồng. vì vậy đối với nàng chúng ta tuyệt đối không thể ôn nhu được.”

Cánh môi mặc dù đã cách xa, nhưng mùi rượu vẫn thân nhiên mà xông vào trong miệng của ta, nghe lời nói lạnh nhạt tự nhiên của bọn họ kèm theo ánh mắt ái muội dâm tà kia thì bí ẩn trong lòng ta rốt cuộc cũng dần dần mà được cởi bỏ.

Trách không được trong hội thi từ ngày hôm đó Khi Vũ Hiền lại đột nhiên xuất hiện.

Trách không được bọn họ lại cùng nhau đến cửa bãi phóng cha ta.

Trách không được bọn họ lại ăn ý như thế.

Nguyên lai.

Bọn họ căn bản chính là cấu kết với nhau cùng làm việc xấu.

Là một lũ cá mè một lứa.

một khi đã như vậy.

Đến đây một cái, ta diệt một cái.

Đến một đôi, ta giết một đôi.

Ngẩng đầu lên, nhìn vào hai cái nam nhân đang mỉm cười đến mặt mũi hoặc.

Tự nhủ trong lòng ta hiện tại, nhất định phải thực bình tĩnh!

“Phượng ca ca. Khi công tử. Các ngươi thật sự thích ta phải không.”

Lời nói nũng nịu vang lên , đôi mắt quyến rũ nhìn vào ánh mắt của bọn họ, môi anh đào chậm rãi mà nở ra một nụ cười đáng yêu vô hại, bàn tay nhỏ bé hướng lên trên đầu, tay áo bị làn gió thổi qua mà nhẹ nhàng làm lộ ra một cánh tay tuyết trắng như ngọc.

Làn da trong suốt như ngọc, trong phút chốc, làm mê đắm tâm hồn của hai cái sắc nam.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Nam Nhân Tư Sắc Bình Thường [Tam]

Dưới ánh trăng là thân thể với đường cong linh lung, xinh đẹp động lòng người, một giọt sương đêm rớt xuống đọng trên cái cổ trắng nõn của ta, sau đó chậm rãi mà trượt xuống thâm nhập vào bên trong cơ thể đầy đã quyến rũ không nói nên lời.

Hình ảnh khiêu khích như vậy làm cổ họng của hai nam nhân không hẹn mà cùng nhau run run di động lên xuống.

không để ý tới Phượng hồ ly đang nhìn ta với ánh mắt chờ mong, bàn tay nhỏ bé quàng qua cổ của Khi Vũ Hiên trước.

Ở trên người hắn ta ngửi thấy hương khí càng thêm đậm đặc hơn.

Trong lòng âm thầm khinh bỉ nam nhân này, xem ra hắn đã thật sự động sắc tâm rồi.

Trong mắt ta bắt đầu có làn sương mù thần nhiên tựa như nước hồ mùa thu làm mê hoặc lòng người.

“Khi công tử, muốn ta sao?”

Ba chữ “Khi công tử” ta kêu bao hàm tràn đầy nhu tình cùng mật ý.

Con người đen nóng rực như lửa nhìn chăm chăm vào ta, từ y nữ nam dường như đang kháng cự điều gì đó, nhưng đôi tay lại kim lòng không được mà ôm chặt lấy thất lưng của ta.

Cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi mà hôn lên đôi môi đỏ tươi của hắn, chiếc lưỡi đình hương vươn ra liếm liếm miệng hắn, mùi rượu nồng đậm lại càng say lòng người.

Cổ ý khiêu khích, Khi Vũ Hiên hô hấp nguyên bản đang rất bình tĩnh càng lúc càng trở lên dồn dập, đôi môi nhẹ nhàng ôn nhu mà hôn ta, Cái lưỡi khi mờ khi tỏ dần dần quấn quýt, ta lợi dụng lúc này hắn đang ý loạn tình mê mà đưa vào miệng hắn một viên thuốc.

Kinh ngạc khi thấy hành động của ta, khi vũ hiên mạnh mẽ thu lại cánh tay.

Con người vừa rồi còn mê ly đắm đuối, chợt trở nên thanh minh.

Chậm rãi mà buông thất lưng của ta ra, thanh âm mang theo chút tình dục chưa rút lui hoàn toàn nên còn run run.

“Long Đậu Khẩu, người thế nhưng sử dụng mị thuật đối phó ta? nói đi. Người rốt cuộc là đã cho ta ăn cái gì.”

Chỉnh lại quần áo ta lui ra phía sau vài bước.

“Yên tâm đi, thuốc này không có độc. Có điều ta cảm thấy tay chân người không được thành thật cho lắm nên mới giúp người hảo hảo mà bình tĩnh một chút thôi.”

Dùng sức mà lắc lắc cái đầu, Khi Vũ Hiên muốn bảo trì sự thanh tỉnh, bất quá, độc tính của mạn đà la, lại có thêm hỗn hợp của vài loại dược thảo độc đáo khác, cho dù có là một cao thủ cường đại thế nào cũng không thể chống lại được uy lực của nó.

“Ta thật thực sự hoài nghi. Người thật sự. Chỉ đơn giản là một cái tiểu quận chúa của Hầu phủ thôi sao.”

một đôi mắt đẹp tìm tòi nghiên cứu mà nhìn ta, Khi Vũ Hiên vừa dứt quãng nói xong, thân hình lão đạo vài cái cuối cùng cũng không chống đỡ được mà ngã xuống.

Lấy chân đá đá vài cái lên khuôn mặt tuần tú của hắn, ngữ khí mang theo sự khinh thường mà nói:

“Khi Vũ Hiên. không làm cho người mất hết nội lực xem như ta đã nhân từ với người lắm rồi.”

Giải quyết xong một người nam nhân, ta cũng không có quên, bên cạnh ta còn đứng một cái đang xem diễn .

Nhìn sự đệ nhà mình chịu khổ, thế nhưng khuôn mặt của Phượng hồ ly vẫn còn cười vui vẻ như hoa.

Ta chưa động đây thì Phượng hồ ly đã nhẹ nhàng tiến lại gần đây.

Ngón tay thon dài chưa được sự đồng ý của ta đã nâng lên mà xoa xoa thần cánh hoa của ta đang sưng lên vì bị Khi Vũ Hiên cắn.

“Đậu Đỏ Đậu. Kế tiếp, ngươi tính đối phó với ta như thế nào đây, mị thuật của ngươi. Ta rất thích nha.”

Mất lạnh mà nhìn con hồ ly động dục trước mặt đối với nam nhân này ta cũng không cần sử dụng mị thuật thì chính bản thân của hắn cũng có thể tự phát tao rồi.

Nâng lên bàn tay trắng nõn, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn nửa thân trên trần trụi như ngọc của hắn.

Bàn tay hoạt động ta có thể cảm nhận rõ ràng được tiếng tim đập mỗi lúc một nhanh hơn, sau đó nhìn thấy ánh mắt của hắn xuân tình nhộn nhạo, ta lúc này không lưu tình chút nào mà rút tay về.

“Phượng Vô Trần, nếu ngươi có được ta, hứng thú của ngươi đối với ta có thể duy trì được thời gian bao lâu đây. Là một ngày. một tháng. một năm. hay là lâu hơn nữa.”

Thấy sắc mặt của hắn trở nên khó coi, ta biết bản thân mình ta nói trúng tâm sự của hắn, nên ta càng nghĩ muốn một dao chặt cho đứt nên ánh mắt càng trở nên lãnh mị mà đối với hắn nhoeo miệng cười.

“Nữ nhân của ngươi, nghe nói là có rất nhiều. như là muội muội yêu quý của Hoàng Thượng. ái nữ duy nhất của Hồ Thái y. hòn ngọc quý trên tay của Bắc Tinh Vương. Đứng rồi, thiếu chút nữa quên, Lục Oánh tỷ tỷ của ta nữa, xem ra nàng cũng đã đối với ngươi lưu luyến. sự phong lưu của ngươi rất cuộc là có bao nhiêu xem ra ngay cả chính bản thân ngươi cũng không đếm được đi. Nam nhân không sạch sẽ giống như ngươi vậy liệu có thể xứng đôi với ta sao.”

một cái danh sách thật dài được ta nêu lên làm cho Phượng Vô Trần á khẩu không trả lời được.

Phượng mâu lóe lên tia quang mang, khuôn mặt nổi lên một màu hồng phấn.

“Đậu Đỏ Đậu, ngươi ghen tị sao?”

Ta lắc đầu, ta lấy tay nhỏ xuống trâm cài trên đầu, đặt ở trong tay tinh tế mà vuốt ve.

“Cho dù ngươi ngày mai có thể thiếp thành đàn, rồi có thêm vài đứa con, ta cũng tuyệt đối cũng không có một chút nhũ mảy.”

Cúi đầu nhìn ta, Phượng hồ ly cầm lấy đôi tay nhỏ bé, ngón tay ái muội vỗ về lòng bàn tay của ta.

“Bảo bối, lời nói của ngươi thật sự là làm cho ta thương tâm.”

Mạnh mẽ mà rút bàn tay về, một tia sáng mũi nhọn dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng lạnh.

“một nam nhân không đáng để cho ta chú ý thì cho dù hắn có thương tâm tới chết. Cũng cùng ta không có quan hệ.”

Nhìn ta dùng cây trâm sắc nhọn một chút lại một chút cắt qua quần áo của hắn, phượng mâu trầm xuống, sắc mặt chuyển sang âm lãnh.

“Ngươi thật sự là rất ác tâm.”

Đầu vai của Phượng hồ ly, bắt đầu hiện ra vết máu.

“Nếu ngươi muốn xem đến cảnh ác hơn. Ngươi có thể tiếp tục dây dưa với ta.”

Cổ nén đau, Phượng Vô Trần nói với giọng sùng sục.

“Độc nhất là tâm nữ nhân. Quả nhiên đúng vậy.”

Tay dùng một chút lực, trò chơi này ta không có tính toán tiếp tục chơi với hắn.

“Đa tạ tán thưởng. Phía trước quẹo trái chính là cửa ra, nếu không còn có việc gì nữa, thỉnh ngài mang theo sư đệ tốt lập tức cút ra ngoài cho ta.”

Phượng hồ ly trong đôi mắt phượng cuộn cuộn nước mắt dâng lên, còn có xu thế muốn rơi xuống.

“Đậu Đỏ Đậu, cho dù ngươi có hận đến nỗi không thể giết chết ta, cũng không tất yếu phải thô lỗ như vậy có được không?”

Mĩ nam rơi lệ ta không có gấp qua, bất quá hiện tại nhìn thấy cũng có thể biết được cái gì là thương hương tiếc ngọc, điềm đàm đáng yêu đi.

Cái trâm cài đang sáp nhập trên vai hắn lại được ta dùng thêm chút lực tiến sâu thêm vài phần.

“Phượng Vô Trần, ta nói rồi, ngươi không nên đến gây chuyện với ta. Ngươi yên tâm, đây là phủ Trung Liệt Hầu, ta còn không có đến mức sẽ giết chết ngươi. Bất quá, nhớ kỹ về sau đừng có ở trước mặt ta mà lộ ra một chút ít da của hồ ly. Bởi vì làn da nhìn còn trắng còn nõn hơn so với cả nữ nhân, ta càng xem thì càng chán ghét.”

Lần đầu tiên, Phụng Vô Trần ở trước mặt ta mà thu hồi mị thái, phụng mâu híp lại, ánh mắt lạnh như băng.

“Long Đậu Khẩu, ngươi chán ghét ta?”

“Đúng vậy!”

“Vì cái gì?”

“không vì cái gì cả, Chán ghét chính là chán ghét, ngươi cho rằng cần phải giải thích sao?”

Chậm rãi rút ra cây trâm, nhìn mặt trên còn dính nhè nhẹ vết máu, ta cười đến lạnh như băng.

“Phụng Vô Trần, ta muốn cái gì đó, ngươi vĩnh viễn cũng cho không được..... Hơn nữa, ở trong mắt của ngươi, ta cho tới bây giờ cũng không có nhìn thấy được là ngươi thích ta..... Ngươi chỉ là cảm thấy cuộc sống này vô vị nên muốn tìm người mà đùa đùa cho vui..... Đáng tiếc, ngươi tìm lầm người rồi, ta Long Đậu Khẩu còn có việc phải làm, không muốn chơi cái trò nhảm chán này cùng ngươi.....”

Yên lặng mà nghe ta nói xong, Phụng Vô Trần khoe miệng nhếch lên một tia cười khổ, vươn hai tay mà phủng trụ khuôn mặt của ta, hai mắt thẳng tắp nhìn ta.

Tiếng cười của hắn, chỉ có bi thương, tìm không ra được nửa phần vui vẻ trong đó.

“Nguyên lai ở trong lòng của ngươi, ta vốn chỉ là một cái tiểu nhân háo sắc..... Nguyên lai hết thấy những điều ta làm đối với ngươi, ngươi cho tới bây giờ đều có hoài nghi..... Tốt lắm, nếu như vậy, ta cũng sẽ không tiếp tục lại đến quán quít lấy ngươi, bên ngoài nhiều loại hoa thơm ta cần gì phải đem tâm đặt lên một cái cây vô tâm chứ.....”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xuất Hiện Tình Nhân Trong Mộng. [Nhất]

Thân ảnh màu trắng thon dài thô lỗ mà khiêng đi từ y nam nhân vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, mang theo vẻ giận dữ mà nhảy lên mái hiên, không quay đầu lại mà biến mất ở trong bóng đêm.

Lời nói của Phụng hồ ly trước khi bỏ đi vẫn quanh quẩn ở bên tai ta, nhìn lại những hạt ngọc đậu đỏ yêu điểm trên tay mà hắn vừa đưa cho ta, đang định ném vào trong bụi hoa, nhưng lại suy nghĩ một chút sau đó đem nó nhét vào trong lòng.

Sinh nhật mỗi năm, Phụng hồ ly đều sẽ đem cho ta một viên ngọc đậu đỏ như vậy.

Đậu đỏ trưng tư, có ý nghĩa thật xinh đẹp, sáu hạt ngọc đậu đỏ, giữa thật thật giả giả, ta từ trước đến nay chưa bao giờ để ý tới.

một khắc khi ta xoay người lại nghe được tiếng bước chân ở phía sau truyền tới, trong không khí tràn đầy khí tức lạnh như băng.

Cảnh giác mà giờ lên khoe mắt, nhìn thấy một góc trường bào hắc y tung bay ở trong gió, lòng lại càng cảm thấy không yên.

Chuyện vừa rồi, đại ca rốt cuộc thấy được bao nhiêu?

âm thầm mà khẩn cầu, hy vọng hắn chỉ có thấy được nửa phần sau, mà không có nhìn được nửa đoạn trước lúc ta dùng sắc dụ hai nam nhân kia.

không biết làm như thế nào mà đối mặt với hắn, ta chỉ có thể làm bộ như không biết ở phía sau có người, bước chân thành thực tiếp tục chậm rãi mà đi về phía trước.

Tiếng bước chân như từ cõi u linh vẫn đang theo sát ở phía sau, đình viện mà ta cùng mẫu thân ở tuy rằng gần ngay trước mắt, nhưng một đoạn đường ngắn ngủi lại làm ta mồ hôi ướt đầm cả sống lưng.

Khi bước chân thực sự chuẩn bị chạm vào cửa một khắc, tiếng động kia mới dừng lại, tiếng tay áo bay múa trong gió cũng không còn, lúc này ta mới có can đảm mà ngẩng đầu lên.

Trong hoa viên yên tĩnh không có một bóng người, chỉ thấy những tàng cây cùng hoa cỏ dưới ánh trăng, tất cả đều không có gì khác lạ cả giống như tiếng bước chân làm người run sợ mà khi nãy ta nghe thấy chỉ là ảo giác của ta mà thôi.

Tay nhỏ bé ôm lấy ngực, ta âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đại ca không có ép hỏi chuyện vừa rồi, có phải là đại biểu cho việc hắn không nhìn thấy

cái gì cả?

Nhìn sắc trời đã muộn, có lẽ mẫu thân cũng đã ngủ. Tiểu Hoa chắc cũng đã ôm chăn mà làm mộng đẹp rồi.

Ta tiến lại bàn đầu dây ở hoa viên ngồi một lúc lâu, chờ tâm tình bình tĩnh trở lại, ta mới chậm rãi trở về phòng của mình.

Trong nháy mắt khi mở cửa, nguyên bản một phòng tối đen như mực lại đột nhiên có một mảnh ánh sáng.

Ở giữa phòng, nam nhân một thân hắc y tà lãnh đang nhàn nhã mà nằm nghiêng trên giường của ta, tay trái nâng má, tay phải vỗ về cái nhẫn ngọc trên ngón tay cái, một đầu tóc dài đen nhánh rối tung trông có phần tà mị.

Dung mạo tuấn mỹ, mang theo vài phần trời sinh quý khí cùng ngạo mạn, cổ áo mở ra làm lộ ra xương quai xanh màu lúa mạch.

không thể phủ nhận, nam nhân trước mắt này rất tà tử và câu hồn, gọi cảm làm cho người ta phát run.

Nhìn thấy ta tiến vào, con người đen sau tấm màn cuồng tứ không kiềm chế được chăm chú nhìn ta, thanh âm lãnh liệt, làm cho ta không rét mà run.

“Đậu Khẩu Nhi, nghe cha nói, người bồi Phụng Vô Trần cùng Khi Vũ Hiên đi hoa viên phẩm trà ngắm trăng, có phải vậy không?”

Lời nói như không chút để ý nhưng thanh âm trầm thấp của đại ca lại làm cho ta bất an.

Suy nghĩ một chút như thế nào mà trả lời hắn, ta nhẹ nhàng gật gật đầu.

Từ trên giường đứng lên, đại ca thân thể cao lớn, tiêu sái từng bước mà đến gần ta.

Hô hấp nóng bỏng phun lên đôi môi của ta, sau đó hắn đột nhiên cắn thật mạnh lên trên đôi môi non mềm đó.

“Người uống rượu Nữ Nhi Hồng sao?”

Nhớ tới cái hôn của Khi Vũ Hiên lông mày thanh tú không khỏi khẽ run lên.

“Đúng vậy!”

Lãnh đồng lóe lên một tia thâm ý, khóe miệng nhếch lên.

“Người cùng bọn họ lúc đó cùng nhau nói chuyện gì?”

Đoán không ra dụng ý của hắn, tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng kiên cố.

trên mặt hiện lên một nụ cười tươi, đáy mắt một mảnh mềm mại.

“đã có Lục Oánh tỷ tỷ cùng Bích Tiêm tỷ tỷ trò chuyện cùng bọn họ thế nên ta cùng bọn hắn không nói chuyện gì cả!”

Nghe được câu trả lời của ta, đại ca liền đưa lên một bàn tay nhẹ nhàng mà xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, con người đen tối lẳng lặng nhìn ta.

“thật là như vậy sao?”

Khẽ hạ xuống ánh mắt, ta nhìn không ra đại ca đang nghĩ gì, điều này làm cho ta không hiểu tại sao lại càng trở lên khảnh trương.

Cố gắng gior lên đôi con ngươi trong suốt sáng ngời, khóe miệng xả ra một nụ cười bất đắc dĩ.

“Đại ca nếu không tin, có thể hỏi hai vị tỷ tỷ.”

không nói gì, đại ca chỉ dùng tay tham nhập vào áo ta tựa hồ như đang muốn tìm cái gì đó.

Chịu đựng cảm giác tê dại mà đầu ngón tay như vô tình mà cố ý xẹt qua hai trái đào trước ngực đem lại, ngay sau đó bên ngoài lại bỗng nhiên vang lên một tiếng đập cửa mềm nhẹ.

“Khẩu Nhi, đang ngủ sao?”

không dám đáp lại, mắt nhìn về phía đại ca.

Lạnh lùng nhìn chăm chăm ta, bàn tay chậm rãi lui ra khỏi lồng ngực, đại ca từ bên người ta chậm rãi đi đến cái ghế bên cạnh bàn rồi ngồi xuống.

Chỉnh lại quần áo, nhìn trong gương, cảm thấy may mắn vì tóc không có rối, sau đó ta mới vội vàng mở cửa ra, đem mẫu thân yếu đuối đi vào phòng.

Nhìn thấy đại ca đang ngồi trong phòng, nương ta hơi dừng lại một chút, sau đó thân hình nhẹ nhàng khinh xuống nói:

“Đại công tử, người lại đây xem Khẩu Nhi ?”

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của ta, đại ca lạnh lùng giơ lên khoe mắt, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Sợ nương ta lạnh, ta ôn nhu cầm lấy cái áo choàng khoác lên cho nàng.

“Mẫu thân, khuya như vậy sao người còn không ngủ, có phải chứng mất ngủ lại tái phát hay không?”

Mắt đẹp khẽ nâng, mẫu thân dùng một đôi tay ấm áp nhỏ bé xoa lên khuôn mặt lạnh như băng của ta.

“không phải, ngày mai là sinh nhật mười sáu của người, ta nghĩ mang người đi lên miếu nguyệt lão trên núi xin quẻ sấm, hy vọng người có thể gả vào một gia đình tốt.....”

Mẫu thân vừa dứt lời, sắc mặt của đại ca chợt trở nên lạnh lẽo.

“Đến miếu nguyệt lão xin sấm?”

một đôi con ngươi đen tã nhìn thâm trầm quét về phía ta.

“Vừa vặn ngày mai ta cũng rảnh, nên sẽ cùng đi với các người.....”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Xuất Hiện Tình Nhân Trong Mộng [Nhị]

Ngày hôm sau lúc chuẩn bị xuất môn, trong cung lại phái người đến, nghe nói yêu Vương sắp tới Nam Xương Quốc, nên muốn đại ca lập tức tiến cung nghị sự.

sự tình trọng đại, đại ca không thể không đi, mẫu thân ta đã chờ sẵn ngoài cửa, cũng không thể thay đổi chuyến đi.

Kéo lấy bàn tay của ta, độc tài nam nhân ngàn lần dặn dò là trước lúc mặt trời mọc nhất định phải trở về.

Nhìn sự quan tâm quá phận của đại ca đối với ta, nương ta kinh ngạc nhìn hẩn, trên mặt hiện lên vô số các loại cảm xúc, cuối cùng lại hiện lên chút cảm thán.

Mẫu thân muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, ta ần ần cảm được, nàng có lẽ đã phát hiện cái gì.

Cùng Tiểu Hoa thân thủ một trái một phải giúp đỡ nàng lên xe ngựa, nam nhân phía sau, vẫn đứng nguyên tại chỗ mà nhìn chúng ta rời đi.....

Trong miếu Nguyệt lão, quanh năm hương khói tràn đầy, nam nữ đến cầu nhân duyên làm cho ngôi miếu nhỏ chật ních người chen chúc nhau.

Nhìn thấy khoe mắt vui sướng của mẫu thân, xem ra nàng đã rút được quẻ sấm tốt, tuy rằng ta có chút không tin mấy cái có thể đoán trước nhân duyên tương lai kia, nhưng nhìn nương một bộ thành kính như vậy, ta cũng không thể trái ý nàng.

Sau miếu Nguyệt lão, là một cái am ni cô nho nhỏ, mỗi ngày mùng một đầu tháng, mẫu thân đều đến tìm nữ chủ trì nói chuyện về kinh Phật.

Nhìn cảnh sắc xinh đẹp trên núi, ta để lại Tiểu Hoa ở bên mẫu thân, sau đó một mình đi dạo trên con đường nhỏ ngắm nhìn cảnh vật.

Càng lúc càng xa, nơi nơi là tiếng chim hót cùng mùi thơm hoa cỏ, nhìn thấy thái dương đang dần ngã về phía tây ta mới lưu luyến không rời mà quay trở về.

Am ni cô đã gần ngay trước mặt, nhưng thời tiết vốn đang rất tốt, lại đột nhiên mây đen dày đặc, mưa lớn kéo đến, mưa tầm tã rơi xuống, lo lắng mẫu thân sẽ đi tìm nên ta vội vàng hướng phía am ni cô mà chạy tới.

Mưa lớn che dày đặc, ta căn bản nhìn không rõ cảnh vật trước mắt, chỉ cảm giác được có rất nhiều người đang tiến về phía ta.

Quần áo bị ướt nhẹp, thời tiết cuối mùa thu làm ta rét lạnh thấu xương, vì tránh đi đám người dày đặc, trong lúc vô tình dẫm trúng hố nước, dưới chân trượt một cái, thân thể liền hướng phía sau mà ngã.

Vốn tưởng rằng sẽ ngã lăn trên đất, nhưng ngay khi thân thể chuẩn bị tiếp đất, lại có một cánh tay hữu lực vươn ra vững vàng mà nắm lấy eo nhỏ của ta.

“cô nương..... Cần thận.....”

Nam nhân ôm ta, đầy mắt là một mảnh ôn nhu, tay cầm một cây dù, nhẹ nhàng mà che trên đầu ta, thanh âm sạch sẽ thanh nhã, lại trầm thấp dễ nghe.

Cùng hắn đứng dưới mưa, mưa dày đặc che mờ không gian, hắn che dù cho ta còn bản thân lại đội mưa, ta nhìn không rõ mặt hắn lắm, có lẽ là đang cười, cười thực ôn hòa, cũng thực thích ý, vô duyên vô cớ, lại làm cho tâm của ta có được cảm giác an tâm mà thoải mái.

“Tiểu thư, ngươi ở nơi nào?”

Vốn định nói lời cảm tạ với hắn, nhưng xa xa lại truyền đến thanh âm của Tiểu Hoa, nghe được thanh âm vội vàng của nàng, chẳng lẽ là mẫu thân xảy ra chuyện, nhẹ nhàng giẫy dụa, nam tử nhìn thấy tay mình vẫn nắm lấy eo nhỏ của ta liền đỏ bừng mặt, sau đó ngưng ngưng mà buông tay.

Nàng nhanh chóng chạy đến trước mặt ta, nhìn thấy nam tử bỏ y đứng bên cạnh trên mặt hắn lại có tươi cười ấm áp làm cho Tiểu Hoa lập tức ngẩn ngơ.

Ta đẩy đẩy Tiểu Hoa, nha đầu kia, vội vàng tìm đến, sao lại chỉ đứng ngây người.

“Tiểu Hoa, có phải mẫu thân ta đã xảy ra chuyện?”

Nhìn nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, Tiểu Hoa lập tức kéo lấy cánh tay ta rồi bỏ chạy.

“Tiểu thư, đi nhanh đi, đại công tử tới đón chúng ta, không thấy được người, nên công tử rất tức giận.”

Xem ra đại ca bá đạo tính tình vẫn không thay đổi, tâm căng thẳng, ta không tự giác quay lại nhìn về phía cặp mắt trong suốt kia.

“Công tử..... Ta phải đi.....”

“Tiểu thư..... Đợi đã.....” Nam tử cời xuống cái áo trên người, nhẹ nhàng mà khoác cho ta “Mưa còn lớn, mặc thêm cái này vào, bằng không sẽ cảm lạnh.....” thanh âm thanh thúy ôn nhu như nước vang lên.

Hơi ấm chiếc áo mang theo nhiệt độ cơ thể của nam tử, khuôn mặt xa lạ mà ôn nhu, chỉ có thể xem là tuần tú, nhưng tại đây một khắc, thế nhưng lại làm cho ta cảm thấy cảm động.

Biết không thể làm cho đại ca đợi lâu, ta yên lặng nhìn hắn một cái, sau đó mang theo tiểu hoa chạy về am ni cô.

Cách đó ở địa phương không xa, một người mặc hắc y tà mỹ nam tử đang ngồi trên mã xa.

“Đậu Khẩu Nhi, vừa rồi đi nơi nào?”

Đại ca thanh âm rất lạnh, trên mặt hiện ra thần sắc băng tàn, bất quá chỉ là chột lóe mà qua, rất nhanh lại che dấu đi.

đi bước một đến gần hắn, không biết nên dùng thần sắc gì mà đi đối mặt với hắn.

Thân hình to lớn nhảy lên, nhẹ nhàng dừng ở trước mặt ta.

Mưa làm ướt đầm tóc hắn, từng giọt dừng ở trên khuôn mặt băng lãnh và trên người hắn.

Thị vệ bên cạnh, lập tức lấy ra dù để che mưa cho hắn.

Nhìn thứ này họ không nên có trên người ta, hắn nhíu nhíu mày.

“Ngươi áo khoác trên người, là ai đưa cho ngươi?”

“Là một công tử không quen biết.”

Thốt ra trong lời nói, ta lập tức hối hận, đang nghĩ muốn giải thích một chút, đại ca lại đột nhiên cầm trụ cánh tay của ta, đem ta ôm vào trong lòng.

Áo khoác trên người, đã bị hắn ném xuống đường đang lấy lợi nước mưa, đại ca gắt gao ôm ta, ở ta bên tai thấp giọng nói.

“Đậu Khẩu Nhi, không nghĩ gây họa cho người vô tội, tốt nhất quản trụ cho tốt tâm của ngươi.”

Nằm ở trong lòng hắn, ta thầm nghĩ tâm của ta là của bản thân ta, ai cũng quản không được.

Tiểu Hoa tuy rằng lo lắng, nhưng nhìn sắc mặt đại ca xanh mét, sợ chết nên nàng một câu cũng không dám nói, chỉ có thể đi theo ở phía sau.

Mẫu thân đang ở trong xe ngựa lo lắng chờ, nhìn thấy đại ca ôm ta ngồi vào trong, nàng ánh mắt ôn nhu, dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt của ta.

“Khẩu Nhi, con có mắc mưa không vậy?”

“không có!”

Ngồi ở trên xe ngựa, ở thời điểm đại ca không có chú ý tới, ta nhẹ nhàng đẩy ra màn xe, vụng trộm nhìn ra ngoài, kia thân ảnh có chút cao lớn, đã muốn dần dần biến mất ở bên trong màn mưa.....

Kỳ quái, vì cái gì tìm ta lại nhảy nhanh như vậy chứ.

Người ta luôn luôn chờ đợi, sẽ là hán sao.....

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lang Tâm Như Sắt Chỉ Vì Ngươi [Nhất]

Xe ngựa di chuyển trên con đường lầy lội, bầu trời bên ngoài dần được bao phủ bởi bóng đêm, tiếng mưa rơi kèm theo tia sấm chớp nổ vang trời, làm cho con người run sợ mà không dám ra ngoài.

Trong không gian tĩnh lặng, truyền đến hô hấp trầm ổn của mẫu thân, có lẽ nàng đang ngủ.

Mới như vậy liền mệt rồi, có lẽ độc trên người nàng, xem ra lại nặng thêm một phần.

Bên trong xe ngựa tối đen không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay, Đại ca không coi ai ra gì mà ôm ta, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại, đôi môi liên tục sát qua bên tai của ta, tiếng nói khêu gọi kèm theo một loại ôn nhu ám ảnh ở bên tai ta vang lên.

“Hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của ngươi có nghĩ muốn cái gì không?”

Cảm giác tê dại, theo đầu lưỡi khẽ liếm của hắn, càng ngày càng trở nên mãnh liệt.....

“Khẩu Nhi cái gì cũng không muốn, có đại ca ở bên là tốt rồi.....”

Tiếng rên rỉ khẽ vang lên, nam nhân vừa lòng ôm chặt lấy ta.

Dựa vào lồng ngực to lớn mà nóng rực, thân thể vốn có chút lạnh lẽo cũng bị làm cho nóng lên.

Hơi hơi thùy hạ đôi mắt, nhu thuận mà tựa đầu vào lồng ngực rộng lớn, tay nhỏ bé nắm lấy một bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng đặt ở bên môi mà cọ.

Đầu ngón tay thon dài xâm nhập vào miệng của ta, đùa giỡn cái lưỡi đình hương mềm mại, thanh âm trầm thấp khàn khàn mang theo tia tình dục của đại ca khẽ vang lên.

“Đậu Khẩu Nhi, nhớ kỹ, thân thể của ngươi, chỉ thuộc về một mình ta..... Đừng cho nam nhân khác chạm vào ngươi..... Vĩnh viễn cũng không được.....”

không biết có phải là do đại ca đã ẩn ẩn phát hiện ra sự biến hóa của ta hay không mà ca mỗi ngày trừ bỏ vào triều thì những thời gian còn lại đều sẽ đứng ở bên người của ta, cho dù đêm đen đã bao phủ cũng tỏ vẻ không nguyện ý rời đi.

Cuộc sống càng ngày càng áp lực, ép tới ta sắp chịu không nổi, cứ tiếp tục như vậy, nhất định ta sẽ bị bức điên.

Thời điểm đại ca không ở bên cạnh, ngẫu nhiên ta cũng sẽ nhớ tới cái nam nhân kia, tuy rằng chỉ là một thoáng nhìn qua, bất quá, ta có cảm giác, ta với hắn nhất định sẽ gặp lại.

Ta bộ dáng rầu rĩ không vui, Tiểu Hoa đều xem ở trong mắt, cũng âm thầm mà vì ta lo lắng, lại không biết nói như thế nào mà an ủi ta.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, ta chán ghét cái cảm giác suốt ngày phải giả trang nhu nhược, lại càng không chịu nổi cái ánh mắt càng ngày càng trở nên cuồng tứ của hắn, có lẽ cái kế hoạch kia ta phải nhanh chóng thực hiện mới được.

Sùng nịch cùng độc sùng, cuộc sống an nhàn đối với ta mà nói không khác gì một cái lồng giam hoa lệ.

Buổi sáng cuối mùa thu có chút lạnh lẽo, vừa mở mắt bên ngoài liền mơ hồ truyền tới vài tiếng hót của chim nhạn.

Miền cường rửa mặt chải đầu cho xong, vừa cảm cái trâm cài cuối cùng lên mái tóc, thì hắc y mị ảnh không biết từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh ta.

Nam nhân trong gương đồng, lãnh khốc, kiêu ngạo, tà mĩ, vô tình, hai tròng mắt cố gắng hết sức mới có thể nhìn vào hắn, ta miễn cưỡng nở một nụ cười vui vẻ, nhưng bàn tay nhỏ bé dẫu trong ống tay áo lại dùng hết sức mà niết thật chặt.

“Đại ca..... Người đã đến rồi.....”

Nghe được âm thanh mềm mại, trong con người lãnh khốc của nam nhân bỗng trở nên nhu hòa như nắng xuân làm tan chảy cả khối băng ngàn năm trong đáy mắt hắn.

nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ bé của ta lên, lời lẽ ôn nhu, hơi thở nóng bỏng phả lên khuôn mặt ta.

“Tôi hôm qua ngủ có ngon không?”

Cử chỉ bá đạo mà quen thuộc, ta hơi nhắm mắt lại, lông mi dài che khuất ánh mắt, tựa như một cánh bướm xinh đẹp.

“Àn.....”

Trong phòng ấm áp, ta chỉ mặc một bộ váy đơn bạc, lại có chút hương vị mềm mại. Nhất là một đôi tay nhỏ bé với làn da trắng nõn, non mịn đang lờ lờ ở bên ngoài càng tăng thêm tình sắc.

Những nụ hôn khiêu khích, dừng ở trên cái cảm thon nhỏ liếm láp một hồi rồi lại chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, đầu ngón tay đẩy ra vạt áo đơn bạc của ta, đôi môi của hắn cũng tiến đến hai trái anh đào trước ngực.

Ta cảm giác được đầu lưỡi linh hoạt đang nhẹ nhàng liếm cắn nụ hoa hồng nhạt phía trên, vừa chơi đùa, hút cắn dây dưa làm cho ta khó chịu đến mức muốn tông cửa mà chạy trốn.

hắn ra sức mà cắn cắn làm ta có cảm giác đau đớn, cường hãn chiếm cứ, thân thể đã muốn xụi lơ đến mức vô lực, ta thỉnh thoảng kêu tên của đại ca, ủy khuất muốn lên tiếng hét chói tai.

Nam nhân động tác tà tứ, lại càng ngày càng nhiệt tình, càng ngày càng cường hãn, giống như muốn đem ta bỏ vào trong miệng mà cắn nuốt không chừa một miếng, sau đó làm cho cơ thể ta hoàn toàn dung nhập vào cốt tủy của hắn.....

Chịu không nổi sự tra tấn không có chừng mực này, ta cuối cùng phát ra tiếng cầu xin.

“Đại ca..... Tiểu Hoa cùng mẫu thân sắp vào.....”

Tiếng thở gấp gấp hòa vào không khí càng lúc càng nóng, cuối cùng đại ca vẫn ngừng lại, đầu ngón tay mon men vuốt mái tóc dài mềm mượt của ta, khoe miệng gọi lên một chút độ cong tà ác.

“Trang điểm xinh đẹp như vậy, có phải là muốn đi đâu không?”

Nhìn thấy khoe mắt vui vẻ của ta, đại ca đang có ý định đem ta ôm vào trong lòng lần nữa, nhưng lần này ta cũng không dẫu vết mà tránh được đụng chạm của hắn, nhìn con người đen băng lãnh đang chuẩn bị như có trận gió lốc phun ra, ta thật cẩn thận lại lui thêm vài bước nữa, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười tươi như cũ.

“Đúng vậy..... Ở nhà rất buồn, ta muốn đi ra ngoài lên trên núi dạo một vòng.....”

“Muốn lên núi sao?” Mạnh mẽ kéo ta lại ôm vào lòng, đại ca trên người lưu chuyển một trận hàn khí, ngữ khí có vẻ hơi âm trầm chậm rãi vang lên “Hay là, người muốn tìm tên nam nhân đã tặng người chiếc áo khoác hôm trước.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lang Tâm Như Sắt Chỉ Vì Người [Nhị]

Gió thu nhẹ lướt qua đám lá cây, sáng sớm không khí có chút sương mờ, theo ánh mặt trời lên cao mà dần dần tan đi.

Núi rừng xinh đẹp, mang theo một chút hoang vắng lạnh lẽo làm cho lòng người không biết tại sao mà trở nên u sầu.

trên người khoác một chiếc áo choàng màu lam nhạt, ta ở trong núi rừng yên tĩnh mà giục ngựa vội càng chạy.

Gió núi thổi mạnh, thổi bay mái tóc dài đen mượt của ta, vó ngựa lướt qua làm không khí chấn động, đám lá cây bị tác động mà bay lá tả đồng thời rơi xuống.

Làn sương trắng xóa, trong suốt lại có chút mờ ảo, sương mai tích lại thành giọt nước như hạt trần châu lỏng lẻo rơi xuống người ta.

Những phiến muộn trong lòng vì không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng làn gió nhẹ của buổi bình minh mà chậm rãi tiêu tan.

Con ngựa chạy đã mệt, tốc độ cũng dần chậm lại, những đám cây cao phủ núi rừng tạo thành một mảnh tĩnh mịch nhưng lại có chút liêu nhân.

Đại ca là bá đạo, nhưng ngẫu nhiên, cũng có thời điểm sẽ tỏ ra ôn nhu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không có vẻ gì là tức giận của ta cuối cùng hẳn cũng cho ta đi.

Nam nhân độc tài đương nhiên cũng rất tự tin, bởi vì mẫu thân ta còn đang ở lại phủ, cho nên hẳn tin tưởng vững chắc, con chim nhỏ bay mỗi cánh cuối cùng cũng sẽ phải quay về.

Bụi hoa xinh đẹp, một đám hoa nhỏ màu trắng không biết tên nhẹ nhàng tỏa ra làn hương thần nhiên, dần thấm vào tâm can của con người.

Đem con ngựa cột vào trên cây, nhẹ nhàng nằm vào trong bụi hoa, một làn gió nhẹ thổi qua làm cho những cánh hoa như ngọc bay xuống đậu lại trên tóc cùng trên thân thể của ta.

Vốn trên núi đáng lẽ không có người, nhưng lúc này lại có một cỗ xe ngựa dừng lại, màn che sắc tím thanh lịch bị gió thổi bay lên, đủ để cho người có thể nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nhân bên trong.

Ngoài xe ngựa thân ảnh áo trắng nam nhân điểm lệ yêu mị lập tức dừng lại.

Ẩn thân ở trong bụi hoa, nhìn hai người bên ngoài đã muốn tựa vào cùng một chỗ, này núi rừng hoang vắng đúng thật là cái địa phương tốt để cho tình nhân hẹn hò nha.

“Phượng công tử..... Cảm ơn người đã cùng ta đi dạo.....”

Thanh âm êm dịu, có thể so sánh với tiếng đàn êm tai, nữ tử chậm rãi nâng ánh lên ánh mắt, thâm tình chân thành mà nhìn nam nhân hoa mỹ đứng trước mặt, thân hình yếu đuối được che phủ bởi sa y màu tím đậm, có thể nói là phong hoa tuyệt đại.

Mỹ nhân như ngọc, làm cho người ta tâm sinh thương tiếc, nhưng cổ tình nam nhân bên cạnh trên mặt lại có biểu tình lạnh như băng, làm cho người ta không dám thốt nên lời.

một thân bạch y tuyết trắng đẹp như tiên nhân hạ phàm, đôi mắt phượng bình thường luôn ngả ngón lúc này lại tràn ngập những tia lạnh lùng.

“Nguyệt Ngân, ta nói rồi, không cần lại đến làm phiền ta..... Thông minh như người, vì cái gì hết lần này tới lần khác đều muốn khiêu chiến với sự nhẫn nại của ta chứ.....”

Lời nói lạnh như băng, phượng mâu vô tình, thái độ hờ hững mà nhìn mỹ nhân, một đôi tay nhỏ bé nắm chặt đến mức trắng bệch, móng tay thật sâu mà cắm vào da thịt.

“Phượng công tử, người không phải thích cùng ta nâng cốc tâm sự sao, vì cái gì trong khoảng thời gian này, cũng không đến xem Nguyệt Đình?”

Nam nhân cười đến trầm thấp, âm sắc sâu xa gần như trong suốt, trong suốt mà lại dễ nghe, nhưng lại làm người ta không thể nhìn ra được tình cảm gì trong đó.

“Nguyệt Ngân, Phượng mẫu chính là cùng người đàm thi luận họa mà thôi, cũng không từng có cử chỉ vượt quá giới hạn nào, không phải sao? Mặt khác, ta khuyên người một câu, những thứ không phải của người, thì tuyệt đối sẽ không là của người, nếu người lại đối với Phượng mẫu quá quý si mê, đừng trách Phượng mẫu trở mặt.”

Lời nói vô tình làm cho sắc mặt của mỹ nhân chợt trở nên trắng bệch, bàn tay nhỏ bé bám lấy thân cây bên cạnh, thân thể mỏng manh cảm giác như hít thở không thông, nàng tuy không nói gì nhưng lại bắt đầu rơi lệ.

Ở trong mắt của nàng, tựa hồ có chứa đựng sự chua xót cùng tiêu tụy không che dấu được.

Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cũng là danh kỹ đệ nhất kinh thành, không biết nàng cùng Phượng hồ ly là quan hệ như thế nào, đáng tiếc nam nhân mà nàng yêu thương bản chất vốn là một tên nam nhân lãnh khốc vô tình.

Nữ nhân sa vào lưới tình, vì cái gì vĩnh viễn cũng không tỉnh ngộ chứ, nam nhân bản chất vốn là lang tâm như sắt thôi.

Ẩn thân ở trong bụi hoa, lời nói của Phượng hồ ly, ta nghe được rõ ràng.

Chuyện nếu không liên quan đến ta, ta cũng vui vẻ mà xem diễn, nhưng một con sóc nhỏ nhỏ cũng không thức thời mà từ trong bụi hoa nhảy ra ngoài.

Nam nhân tính cảnh giác vốn cao nên ngay lập tức phượng mâu chậm rãi mà liếc về phía này, một góc váy dài cũng bị hắn nhìn thấy.

Nhìn đôi giày màu trắng trước mặt, ta không thể không ngừng đầu, nhìn thấy ta, nam nhân khuôn mặt tuấn tú nguyên bản lạnh như băng làm cho người ta

không cảm nhận được một chút độ ẩm dần dần lại hiện lên một tia khăn trương cùng sợ hãi.

“Đậu Đỏ Đậu, vừa rồi lời nói của ta..... Người đều nghe được có đúng hay không..... Ta cùng nàng, không phải như người nghĩ đâu..... Người phải tin tưởng ta, ta cùng nàng, một chút quan hệ cũng không có.....”

Nam nhân chân tình giải thích, hơn nữa biểu tình hoa mỹ tuyệt luân có chút thể lương trong đó, đối với nữ nhân khác mà nói, thật sự là một loại độc dược.

Đáng tiếc Phụng hồ ly nói chuyện như vậy, đối với vị mỹ nhân đang đứng bên người hắn không thể nghi ngờ chính là một cái đã kích trí mạng.

không thể tin được nam nhân vừa rồi còn đối với nàng lời nói âm lãnh thế nhưng sau một khắc lại có thể dùng ánh mắt khăn trương cùng yêu say đắm mà nhìn một cái nữ nhân khác, mỹ nhân khóc, ruột gan như đứt từng khúc.....

Xe ngựa đã muốn đi xa, nhìn nam nhân trước mắt, ta cười đến châm chọc.

“Phụng Vô Trần, ngay cả mỹ nhân cũng không để ý tới, người thật đúng là nhẫn tâm.”

Phụng hồ ly đồng dạng cũng nở một nụ cười, phong tao và liêu nhân rồi nói:

“Tim của ta, không phải toàn bộ đều dành hết cho Đậu Đỏ hay sao?”

Nam nhân yêu điểm cười quyến rũ, ta híp con mắt lại mà nhìn về phía hắn, nam nhân thối này bộ dáng dùng tay ngọc vuốt cằm thật đúng là đáng kinh hãi.

Đối với ánh mắt kinh thường của ta hắn làm như không thấy, Phụng mỹ nam dựa nửa người vào thân cây, đối với ta đưa đến một cái mỉa mai.

“Đậu Đỏ Đậu, người là thực sự không hiểu, hay là giả vờ không hiểu, ta làm như vậy, còn không phải đều là vì người sao..... Người đã không thích bộ dạng phong lưu của ta, thì ta đương nhiên sẽ làm cho người biết, thể xác và tinh thần của ta, đều chỉ thuộc về duy nhất một mình người mà thôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mặt Hồ Dậy Sóng [Nhất]

Núi rừng yên tĩnh, hoàng hôn đỏ như máu, gió núi mạnh mẽ thổi qua làm cho những cánh hoa bay đầy trời.

Thấy người không muốn gặp nên ta không muốn ở lại lâu, khi ta chuẩn bị quay mặt bỏ đi thì bạch y mỹ nam đã nhanh tay ôm lấy thắt lưng của ta.

“Đậu Nhi, muốn đi sao?”

Cúi đầu, ta nhếch lên một nụ cười thần nhiên, đôi mi thật dài che khuất ánh mắt lạnh như băng.

“Phụng Vô Trần, chẳng lẽ người quên lần trước người đã từng nói với ta cái gì sao?”

Phụng mắt lóe lên tia xảo trá không rõ, hắn cúi đầu nhìn ta, đôi môi đỏ tươi gọi lên một nụ cười ái muội.

“Lần trước ta có nói cái gì sao? Thực xin lỗi, ta gần đây trí nhớ không được tốt lắm, thật sự là nhớ không được!”

Tuy đã buông ta ra, nhưng bàn tay như ngọc lại vẫn chưa từ bỏ ý định mà khẽ chạm vào bộ ngực mềm mại của ta.

“Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Đậu Đậu, người có biết ta thương tâm muốn chết không? Người cứ như vậy mà không thương hoa tiếc ngọc sao? Vì cái gì mà người không dám nhìn ta, có phải người sợ khi nhìn ta thì bản thân sẽ mềm lòng hay không?”

Thương hoa tiếc ngọc?

Cái tên hồ ly thối này, thật sự là một tên đáng kinh hãi!

Ta hơi lùi người ra phía sau vài bước, sau đó lạnh lùng nhìn cái tên Phụng hồ ly đang cười đến vô hại trước mặt.

“Đúng vậy, ta sợ khi nhìn thấy Phụng công tử xinh đẹp như vậy làm cho ta sẽ cảm thấy xấu hổ.”

Chậm rãi đem ta dồn về phía thân cây, Phụng hồ ly thân ảnh cao lớn ngăn cản cơ thể nhỏ bé, đầu ngón tay nâng cằm của ta lên, yêu điểm mà nở nụ cười.

“Đậu Đỏ Đậu, nếu ngươi còn dám không để ý tới ta, ta sẽ lập tức tới phủ gặp cha ngươi để cầu hôn, ta nghĩ, lấy năng lực ta vốn có, Trung Liệt Hầu nhất định sẽ không phản đối”

Ta có chút phần uất mà ngẩng đầu nhìn hắn, chống lại cặp mắt thâm tình kia.

“Phượng Vô Trần, ngươi muốn thế nào thì tùy ngươi, ta cũng không tính cùng ngươi tiếp tục trò chơi nhảm chán này!”

Thấy ta thân hình chợt lóe, Phượng Vô Trần lập tức cản lại!

“Còn muốn chạy, nàng mơ tưởng!”

Bàn tay to vừa định bắt lấy tay của ta, nhưng thân thể ta đã nhanh chóng bay lên không, muốn so khinh công với ta, ta cũng không nghĩ là mình có thể thua tên hồ ly sống an nhàn sung sướng kia.

Ta nhanh, nhưng nam nhân phía sau, tốc độ còn nhanh hơn, hai chân vừa chạm lên lưng ngựa, một đạo bóng trắng, đã lập tức ngồi ở phía sau ta.

“Đậu Đỏ Đậu, hôm nay, vô luận như thế nào, ta cũng không sẽ không thả ngươi đi!”

Sức nặng hai người làm cho con ngựa cả kinh liền nhấc bốn vó bắt đầu bỏ chạy, ta lấy tay thúc mạnh Phượng hồ ly phía sau, ta nóng nảy quá.

“Ngươi đi xuống cho ta!”

Phượng hồ ly không tránh né liền trúng một quyền của ta, hai tay gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của ta.

“không buông, ta có chết cũng không buông! Hừ, như vậy vội vã rời đi, là sợ Long Tử Giám lo lắng sao? Ngươi cũng đừng quên, nam nhân kia, căn bản chính là một cái ma quỷ, đi theo hắn, ngươi vĩnh viễn cũng không có khả năng được tự do, vĩnh viễn cũng không có khả năng được hạnh phúc, hơn nữa, hắn và ngươi vốn là huynh muội ruột đó.”

“Đa tạ Phượng công tử quan tâm, ngươi cũng không phải là người nào của ta, quan tâm như vậy có phải đã có chút quá phận hay không, nếu không còn việc gì thì đừng tiếp tục cản đường ta.”

“Nếu ta không để ngươi đi thì thế nào?”

“Phượng Vô Trần, chẳng lẽ ngươi không rõ, người ta yêu vốn không phải ngươi!”

Câu nói của ta làm phượng mẫu mạnh mẽ run lên, trên mặt hiện ra một nụ cười khủng bố, nam nhân lạnh lùng ôm chặt lấy ta.

“Ngươi có người trong lòng?”

“Nếu đúng thì sao? Mà không phải thì lại như thế nào?”

Phượng mẫu nguy hiểm nheo lại, bàn tay đang ôm lấy thắt lưng ta không khỏi dùng sức một cái, mạnh mẽ kéo ta sát lại thân thể hắn.

Răng nanh cắn vành tai của ta, lời nói âm ngoan không có chút mị thái vang lên.

“nói như vậy, ngươi thật sự là có nam nhân khác. Ngoan ngoãn nói cho ta biết, rốt cuộc là nam nhi tốt nhà ai có thể làm cho Đậu Đỏ Nhi của ta vốn vô tình lại có thể ưu ái hắn như thế?”

nói xong, Phượng Vô Trần một tay nắm cương ngựa, một tay đem ta ôm ở trước ngực, hai phiến môi, mang theo ngạt trời phấn nộ, hung hăng hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn.

không biết từ khi nào trong rừng cây đã có một thân ảnh màu xám lúc ẩn lúc hiện.

Tuy rằng thấy không rõ, nhưng lại có cảm giác quen thuộc!

Nhìn mặt thân ảnh kia một tia kinh ngạc hiện lên trong mắt ta, tuy rất nhanh liền biến mất, nhưng vẫn không tránh ánh mắt lợi hại của Phượng hồ ly.

Con ngựa phi rất nhanh, nhưng bàn tay ngọc nhẹ nhàng lôi kéo làm nó lập tức ngừng lại.

Phượng mẫu nheo lại, ánh mắt tối đen nhìn chằm chằm bộ y nam nhân trước mắt, yên lặng đánh giá.

thật lâu sau, Phượng mẫu nam vui đùa vào cần cổ của ta cười nhẹ ra tiếng, những nụ hôn khẽ liên tiếp hạ xuống.

“Đậu Đỏ Đậu, ánh mắt của ngươi thực kém, nam nhân này, bộ dáng có chỗ nào có thể so được với ta.”

không nói gì, ta cũng không có động, trực giác nói cho ta biết, người trước mắt, hắn biết ta!

Nhìn ta, một đôi mắt hắc bạch phân minh, ánh sáng như ngọc, sâu thẳm như nước hồ mùa thu.

Thanh âm nho nhỏ, ấm áp làm cho an tâm.

“cô nương, cần hỗ trợ sao.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mặt Hồ Dậy Sóng [Nhị]

“Hỗ trợ?”

Phượng hồ ly cười rộ lên, thanh âm vừa thanh lại vừa lạnh.

“Người cho mình là ai, chẳng qua là một cái thôn phu son dã, Đậu Đồ Nhi xinh đẹp đáng yêu như vậy, người xứng với nàng sao?”

Nghe lời châm biếm của Phượng hồ ly, nam nhân không hề có động tĩnh gì, con người đen sắc bén thâm thúy chống lại ánh mắt khiêu khích của Phượng hồ ly, sau đó hắn chậm rãi nhếch lên một nụ cười thần nhiên.

“Phượng công tử, người không có nhìn thấy sao, nàng cũng không muốn ở cùng một chỗ với người.”

Nghe thấy lời nói đó Phượng hồ ly cũng không cảm thấy kinh ngạc khi nam nhân nhận thức hắn, nhưng phượng mâu điểm lệ lại bỗng nhiên hiện lên một tia sát khí.

Bàn tay kéo ta sát lại gần hắn, ở dưới ánh mắt lạnh đậm của nam nhân, đôi môi nóng bỏng của Phượng hồ ly từ cầm của ta một đường chậm rãi đi xuống cái cổ mảnh khảnh, sau đó lại ái muội mà hướng hướng lên bên tai của ta nói.

“Đậu Đồ Đậu, thân thể của ta chỉ có một mình người xem qua, nếu người dám không cần ta, ta nhất định sẽ làm cho Trung Liệt Hầu Phủ gà bay cho chạy, còn có, nếu cho đại ca của người biết người hẹn hò với nam nhân khác, người nói hắn sẽ làm thế nào?”

không để ý đến phượng mâu yêu điểm kia, ta như trước nhìn chăm chăm vào thân ảnh áo xám trước mặt, ta chậm rãi khoi mào đuôi lông mày, sau đó mỉm cười nói.

“không nhọc Phượng Tể Tướng lo lắng, đại ca của ta, những điều hắn biết, tuyệt đối không ít hơn so với người.”

Bị ta nói như vậy, một cổ khí âm tà chậm rãi ở Phượng hồ ly trên người mạnh mẽ xuất hiện, khuôn mặt điểm lệ vô cùng lại trở nên giống như yêu ma đến từ bóng tối.

“Đậu Đồ Đậu, người là cố ý muốn chọc giận ta đúng hay không? Vì cái gì người lại không biết, đối với người, ta thật sự đã rất nhân từ, người chẳng lẽ muốn đem ta bức thành một ác ma giống như đại ca của người?”

Hành động cùng lời nói vô cùng thâm thiết như vậy, xem ở trong mắt của người khác, có lẽ sẽ cảm thấy kinh thế hãi tục, nhưng áo xám nam nhân lại chỉ lặng lặng nghe rồi trầm mặc đứng yên đó.

thật sâu nhìn hắn, không biết vì sao, trong lòng cảm thấy phiền muộn.

“Phượng Vô Trần, ta nói rồi, ta và người, không có một điểm quan hệ!”

không coi ai ra gì mà hôn lên mái tóc của ta, một cổ hơi thở triền miên ở không khí chung quanh ta bắt đầu lan tỏa.

“Đậu Nhi, người thật vô tình, xem ra công phu trở mặt của người càng ngày càng tiến bộ nha, bất quá công phu này đối với ta không có công dụng, người là một người thông minh, ta nghĩ, người cũng không muốn ta thực sự đối với người làm ra hành động gì, phải không?”

Nhìn hắn một cái, ta không lên tiếng, phía sau, trời đã càng ngày càng tối, ánh trăng đã muốn lên tới đỉnh đầu, cuối mùa thu ở trên núi, không khí càng trở nên lạnh lẽo.

Nam nhân có mái tóc dài đang bay nhẹ trong gió, tuy là một bộ dáng nhàn nhã, nhưng cả người hắn lại tràn ngập khí phách.

Hai mắt đen như ngọc càng thêm sâu thẳm.

ân ân tỏa ra khí thế vương giả, làm cho Phượng hồ ly cảnh giác nheo lại đôi mắt, bàn tay nắm chặt thành quyền hơi hơi phát run.

Phượng mầu chống lại ánh mắt thâm thúy kia, trong mắt là thân ảnh bí hiểm kia cùng với khí thế chung quanh nói cho hắn biết nam nhân này, tuyệt đối không đơn giản.

Địch bất động, ta bất động, nhưng bởi vì đồ kỵ, Phượng Vô Trần cũng là người ra tay trước tiên .

Trước khi Phượng Vô Trần xuất chiêu, một đạo thon dài thân hình, đã nhanh như điện nhảy lên thân mình.

Thân ảnh màu xám phiêu dật , từng đợt chưởng phong bao vây lấy y bào trắng hoa lệ của Phượng Vô Trần, trong trẻo nhưng lạnh lùng lóng lánh dưới ánh trăng, màu xám cùng tuyết trắng dây dưa trên không trung.

Chưởng phong lạnh thấu xương, màu xám thân ảnh lại giống như mây bay nước chảy lưu loát mà sinh động, Phượng Vô Trần mỗi một chiêu, đều bị áo xám nam tử hóa giải.

không nghĩ ham chiến, bóng xám nương theo phản lực của chưởng phong, thân như chim nhận bay qua đầu của Phượng Vô Trần, dừng lại trước mặt ta.

Động tác nhanh như chớp, ngay cả Phượng Vô Trần cũng không thể tưởng trên thế gian này lại có người, có thể ở trong nháy mắt mà tránh thoát sự tiến công của hắn rồi đem ta ôm đến trên cây.

Bị nam nhân ôm, ta ngốc lăng nhìn hắn, sự ấm áp cuộn cuộn dâng lên từ trên ngực hắn truyền qua thân thể ta.

“Nam nhân chết tiết, đem nàng buông ra. Long Đậu Khẩu, ngươi trở về cho ta, ta không cho phép ngươi đi cùng hắn.”

Như dã thú kêu gào, Phượng Vô Trần muốn đuổi theo, nhưng rừng cây trùng trùng điệp điệp lại đầy trời những đóa hoa bay như tuyết đều làm thành bức tường lớn chắn trước mặt hắn.

Tro mắt nhìn ta bị nam nhân ôm biến mất ở trong rừng cây, một chút bóng trắng kia, ở dưới ánh trăng thân nhiên, nhìn qua lại có vẻ phá lệ cô đơn.

Ôm ta, vững bước như bay xuyên qua cánh rừng, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu vào trên người nam nhân.

Chưa bao giờ có một nam nhân nào có thể cho ta loại cảm giác an tâm này, cũng không có người đối với ta ôn nhu như vậy, tuy rằng ngay cả tên của hắn ta cũng không biết, nhưng lại nghĩ rất muốn tiếp cận thân thiết với hắn hơn.

Nghĩ như vậy nên ta liền hành động .

Tay nhỏ bé ôm lấy thắt lưng của hắn, khuôn mặt tươi cười chôn vào lồng ngực rắn chắc.

Cảm thụ được sự chủ động của ta, nam tử yên lặng cùng ta bốn mắt nhìn nhau, lập tức, tim đập nhanh hơn .

không thêm nghĩ đến đại ca sẽ tức giận cỡ nào, cũng không suy nghĩ hắn sẽ dùng phương pháp gì mà trừng phạt ta.

Đêm nay, ta chỉ là muốn phóng túng một lần.....

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mặt Hồ Dậy Sóng [Tam]

Thanh âm thê lương của Phượng Vô Trần càng ngày càng xa, cho đến lúc biến mất trong bóng đêm, sau khi không còn thấy bóng dáng của Phượng Vô Trần nữa nam tử mới dừng lại rồi buông ta ra.

Hồ nước được bao phủ bởi ánh trăng, những giọt sương đêm lóng lánh, cảnh vật hết sức mộng lung xinh đẹp, bỗng nhiên một cơn gió núi thổi qua, một trận lạnh buốt từ sống lưng dâng lên làm cho cả người ta đều run rẩy..

Nhìn ta, tiếng nói trầm thấp của nam tử chậm rãi vang lên.

“Tiểu thư lạnh không ?”

Nghe được thanh âm ôn nhu như vậy, trong lòng ta bỗng nhiên thấy cảm động.

Lần đầu tiên ở trước mặt một nam tử ta lại có chút ngượng ngùng mà cúi đầu.

Nhéo một cái vào lòng bàn tay nhỏ bé ta cảm thấy tức giận vì bản thân không biết tại sao cứ nhìn thấy người nam nhân này là tim lại nhảy liên hồi, bị sự ôn nhu của hắn làm hồng mắt cả lý trí.

không thích loại cảm giác xa lạ này, ta hướng hắn đến gần từng bước.

Nam nhân bỗng nhiên đỏ mặt không dấu vết mà lui về phía sau.

Nam nhân thành thật như vậy làm cho ta cảm thấy hắn có chút đáng yêu, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hắn, sau đó hai chân nhẹ nhàng bước lại gần hơn làm cho cơ thể mảnh mai gần như dán chặt vào người hắn.

Đứng ở bên người hắn, cổ của ta phải ngẩng lên có chút mỏi, lúc này mới để ý thấy hắn rất cao, hơi thở thanh khiết, làm cho ta cảm thấy thoải mái.

“Công tử, cảm ơn ngài đã cứu ta..... Lúc này đây..... Và còn có cả lần trước nữa.....”

Nghe lời nói của ta, nhìn vào đôi mắt to đen láy, đặc biệt là nụ cười kiều mỵ bên miệng của ta làm cho thân hình của nam nhân cứng ngắc.

Trước lúc hắn muốn lui lại thêm bước nữa thì bàn tay nhỏ bé của ta đã muốn túm lấy ống tay áo của hắn.

Đôi mắt vô tội chớp chớp, thanh âm có chút làm nũng.

“Ta rất lạnh.”

Thấy như vậy, nam nhân căn bản đang kiên trì lúc này lại không tiếng động mà thờ dài, sau đó ôn nhu nhìn ta.

Bàn tay to lớn nắm lấy tay nhỏ bé của ta có chút ấm áp nhưng lại có một chút ướt át.

hắn đang khăn trương, ta dám khẳng định điều đó.

Đường rất dài, hắn cứ như vậy mà lôi kéo ta, từng bước một hướng về phía chân núi.

Nguyên nắm tay nhau, cùng ở bên nhau đến đầu bậc thang, giờ khắc này ta lại có ý nghĩ muốn cùng hắn cả đời như vậy.

nói không rõ vì cái gì lại như thế, nhưng từ cái khoảnh khắc mà ta nhìn thấy hắn ta đã muốn làm như vậy.

Con đường nhỏ gấp ghe lại có rất nhiều hòn đá nhô lên, bởi vì tim đang đập kịch liệt, chân nhỏ vội bước theo hắn nên đã vấp phải mà ngã về phía trước.

một nửa là vô tình, một nửa là cố ý, ta không có vận công mà chỉ tùy ý để cho thân mình ngã xuống.

Tiếng hô còn chưa có ra khỏi miệng, ta đã bị một cánh tay hữu lực ôm vào trong lòng, trong mắt nam nhân hiện lên một tia tự trách.

“Thực xin lỗi, có làm bị thương cô nương hay không?”

Trong lòng nóng lên, mũi có chút cay, đã bao lâu ta mơ ước một cái ôm của người mình thích như vậy, không biết ta đã ước bao nhiêu lâu rồi.

Gặp ta không có phản ứng gì, nam nhân cũng im lặng, chỉ là hai tay đang ôm ta tựa hồ có chút run run.

Nghe hắn có chút thờ dốt, cũng cảm thụ được nhịp tim đập cực nhanh của hắn, ta liền biết nam nhân này thật ra cũng không phải là không có cảm giác đối với ta.

Nhìn con đường dài phía trước, lại nhìn lên bầu trời, thật lâu sau, một tiếng thở dài phát ra, nam tử nâng lên cái cằm của ta, một đôi mắt như tựa như hắc bảo thạch chăm chú nhìn ta.

“Thực xin lỗi, xem ra, đêm nay có lẽ không thể đưa cô nương trở về được, trên núi rất lạnh, cô nương có muốn dựa vào ta ngủ một chút không?”

Ánh mắt ôn nhu chân thành tha thiết, giống những sợi tơ mềm mại bao phủ lấy ta, mười sáu năm qua, ta chưa bao giờ có thể thả lỏng tâm tình giống như hiện tại.

Tâm mê man, ta không tự chủ được mà gật đầu.

một đồng lửa được đốt lên, nằm ở trong lòng của nam nhân, lòng bàn tay to lớn vẫn đang bao lấy đôi tay nhỏ bé của ta.

Nhìn thấy trên mu bàn tay ấm áp kia có một vết thương nhỏ, ta dùng đôi tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve rồi hỏi hắn.

“Còn đau không?”

Bị ta vỗ về làm cho tay hắn run lên một chút.

“không đau.”

Khẽ căn môi cánh hoa một chút, ta liền thu tay về.

Muốn hỏi hần là ai, muốn biết hần đang ở nơi nào, cũng muốn ở lại bên cạnh hần, nhưng mà ta dù sao cũng là một nữ tử rụt rè, cho nên lời muốn nói lại bị nuốt trở về.

Luyến tiếc cái ấm áp trên người hần, lúc mà đôi tay hần muốn buông ta ra, ta cũng nhanh tay mà kéo hần lại.

“Ôm ta được không ? Ta rất lạnh!”

Màn trời chiếu đất, không có bao nhiêu lời nói dư thừa, chỉ có thần nhiên sự ái muội trong không khí.

Nam nhân không có gât đầu, cũng không có lấc đầu, tay chân, cũng là không có động tĩnh gì.

Ý thức dần dần mờ lung, một khắc trước khi đi vào giấc ngủ, cảm thấy hình như có cái gì đó mềm mại tựa đôi môi in lên trán của ta.....

Sáng sớm ánh mặt trời ấm áp, chiếu vào trên mặt của ta, trong không khí tràn ngập hương hoa, nghe chim chóc kêu to, ta chậm rãi mở mắt.

đã lâu không có ngủ sâu như vậy, lúc mi mắt nhấc lên liền nhìn thấy mặt cỏ bên người, cũng không có bóng người nào bên cạnh.

Mạnh mẽ đứng lên, trên người còn khoác một cái áo choàng màu xám, nhưng mà nam nhân kia không biết đã đi nơi nào?

Ở trên mặt cỏ bên cạnh ta còn có dấu vết đã từng có người ngồi, trong không khí còn lưu lại hơi thở thơm mát của nam nhân.....

Nhưng mà, người đâu?

hần đâu? hần ở nơi nào?

Nhìn cái áo xám đang khoác trên mình, ta lại nhìn xung quanh mà tìm kiếm.....nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh đã làm cho ta động tâm kia.....

Rất muốn liêu lĩnh mà gọi to, nhưng mà, ta ngay cả tên của hần cũng không biết.

Ngồi ở trên cỏ, đầu vai đang run rẩy, hần như thế nào có thể như vậy, không nói một tiếng mà đã bỏ đi.

Ôm chặt hai đầu gối, ta giống như cảm thấy rất lạnh, dường như có cái gì đó đang đè ép trên ngực, chậm rãi kim hãm hô hấp của ta.

Rất hy vọng hần có thể xuất hiện, nhưng mà ở trong rừng trù bỏ tiếng gió ra cũng không có gì đáp lại.

không biết qua bao lâu, ần ần có tiếng bước chân truyền đến, ta mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy nam nhân đang cầm túi nước, trong tay còn gắt gao nắm cái gì đó.

Con người đen dưng ở trên mặt của ta, nhìn thấy trên khuôn mặt trắng như ngọc kia còn đọng lại chút nước, đáy mắt hần xẹt qua một tia đau lòng.

“Thực xin lỗi, ta sợ cô tỉnh lại đói bụng, nên xuống núi mua cho cô chút bánh bao.”

Nhìn thấy trên khuôn mặt anh tuấn của hần tất cả là sùng nịnh cùng ôn nhu.

Trong lòng của ta bỗng run sợ và giật mình.

Nước mắt đột nhiên trào ra, ta chạy đến bên hần, vờn hai tay gắt gao ôm lấy hần.....

Tuy có chút oán giận, nhưng tâm cũng cảm thấy rất ngọt.

“Ta nghĩ là huynh đi rồi.....”

Hai tay không biết nên ôm ta hay là đẩy ta ra, nam nhân cười đến ấm áp.

“Ta không có đi, đến đây nào, bánh bao vẫn đang nóng, có đói bụng không?”

Dựa vào hần, bánh bao vẫn bị hần ôm này giờ, thật sự rất nóng.

Bàn tay to nhẹ nhàng vén lên những lọn tóc bị gió thổi có chút tán loạn, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn ta.....

“Ăn ngon không.....”

Tâm tư vẫn luôn khép kín của ta từ trước tới giờ lại vì nam nhân trước mặt này mà dần dần mở rộng ra, ta ngẩng đầu, lá cây lấp lánh sáng lên, nam nhân dưới ánh dương có chút chói mắt, làm cho ta mê mẩn.

“Ăn ngon.....”

Tuy rằng so ra có chút kém đầu bếp tỉ mỉ mà đại ca kêu đến để làm điểm tâm cho ta nhưng khi ăn vào miệng vẫn thắng tất cả sơn hào hải vị.....

Nam nhân cùng ta, chậm rãi đi vào cửa thành, không biết vì sao, khi đến ngã tư đường đã thấy rất nhiều quan binh.

Nhìn đến sự xuất hiện của ta, một người mặc trang phục Phó Tướng, rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu Quận Chúa, Tướng Quân đã tìm cô cả một đêm..... Ngài ấy...”

nói còn chưa xong, tiếng vó ngựa cấp tốc đã vang lên, từ xa xa mà đến, bóng đen tà mị kia đang chạy vội tới, binh lính đang vây quanh ta cùng nam nhân đã lập tức tránh ra tạo thành một đường.

Đứng ở bên người ta, ánh mắt nhìn thẳng về phía hắc y ác ma trên lưng ngựa, nam nhân nguyên bản có khuôn mặt trầm tĩnh, lại giống như có chút động lại, đồng tử hơi hơi co rút....

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hình Phạt Của Ác Ma. [Nhất]

Hắc mã đã ngừng lại, trên lưng ngựa hắc y nam nhân dùng một đôi con ngựa đen, tràn đầy lãnh khí, lạnh như băng mà nhìn hai chúng ta.

Tuy rằng hắc không làm gì nhưng ta lại cảm nhận được cả người hắc phát ra hơi thở ngoan liệt.

Ta tận lực làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, không ở trước mặt hắc lộ ra dấu vết gì, bất quá, đại ca không phải người bình thường, mỗi ánh mắt, mỗi động tác nhỏ của ta, đều trốn không được con ngựa đen sắc bén kia.

Từ lòng bàn chân nảy lên một cỗ băng hàn, sợ hãi, hơn nữa còn có chút áy náy, ta có một loại xúc động muốn chạy trốn.

“Lại đây!”

Thanh âm lạnh như băng, mang theo tia khí thế không thể cự tuyệt, nếu là trước kia, ta sẽ đi qua ngay lập tức, nhưng hiện tại, ngay cả một bước ta cũng không nhích lên.

Tay nhỏ bé có chút run run lạnh lẽo, đột nhiên bị cầm lấy, lòng bàn tay từng trận ảm áp truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân áo xám bên cạnh, trong đôi mắt đều là một mảnh bình tĩnh, làm cho ta an tâm.

Hài hòa như vậy, ăn ý như vậy, tình chàng ý thiếp như thế, xem ở trong mắt của đại ca, không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Ánh mắt ngoan lĩnh bùng bùng lửa ghen của đại ca dùng ở trên thân nam nhân. Trong mắt hắc tựa hồ có một tia nghi hoặc cùng tàn nhẫn, lập tức, khóe miệng đột nhiên vờ ra tươi cười tà nịnh.

“Đậu Khẩu Nhi, không muốn nam tử này chết, liền ngoan ngoãn lại đây, theo ta trở về.”

Ta không quên, hắc y nam nhân trước mặt này là kẻ lãnh khốc vô tình đến mức nào, lại thâm sâu âm trầm như ma quỷ, lời nói của hắc, ta cũng không dám hoài nghi.

Nhìn nụ cười bên miệng hắc, ta chỉ cảm thấy lạnh sống lưng!

“Đại ca, huynh nghe muội giải thích.”

Ngồi ở trên lưng ngựa đen, đại ca trên cao nhìn xuống ta.

“Giải thích? Ngươi làm cái gì, ta đều đã thấy được, hiện tại, ta nói lại lần nữa, lập tức rời khỏi nam nhân này cho ta!”

Nam nhân áo xám một mực yên lặng không lên tiếng, thản nhiên chống lại đại ca.

“Long Đại Tướng Quân, ngài không có nhìn thấy nàng chán ghét ngài đối với nàng như vậy sao? Nàng ấy là người, không phải là sủng vật của ngài.”

Ngựa đi bước một đến gần phía chúng ta, hai đạo mũi nhọn lạnh băng, càng thêm sắc bén.

“Ngươi là ai, dám quản chuyện của ta?”

“Tại hạ Phạm Văn Tước, chỉ là một gã hái thuốc mà thôi!”

“Người hái thuốc?”. Con ngươi đen xẹt qua ta “Ngươi thích nàng?”

nhẹ nhàng nhìn ta liếc mắt một cái, trong đôi mắt tối đen toát ra một tia thần nhiên lo lắng.

“Ta chỉ là muốn bảo hộ nàng!”

Ánh mắt đại ca nhìn về phía hắn, trở nên lạnh như băng, hung ác và nham hiểm.

“Ngươi nghĩ chính mình là ai, chuyện của nàng, còn không đến phiên ngươi đi quản, hiện tại ta lệnh cho ngươi, lập tức buông nàng ra!”

“Nếu tại hạ không buông thì sao?”

“Như vậy, ngươi chỉ có con đường chết!”

Nghe lời nói tàn bạo lạnh như băng của đại ca, trái tim ta thất lại một cái, chỉ cảm thấy một khắc kia, có một số việc, tựa hồ đã phát sinh. Trong lúc hoảng sợ, ta lập tức liền chấn đến trước mặt nam nhân áo xám.

“Đừng lo lắng, ta sẽ để chính mình có việc gì.”

trên người nam nhân này có một loại hơi thở ám áp, tựa như ánh mặt trời, làm cho người ta mềm lòng rồi thả lỏng. Nhưng mà, đại ca không phải Phụng Vô Trần, hắn là ác ma vô tâm, hơn nữa, ngã tư đường yên lặng, lại đột nhiên xuất hiện mười tám hắc y nhân che mặt.

Tuy rằng biết đại ca lợi hại, nhưng mà mười tám ánh vệ này, chưa từng xuất hiện ở trước mặt ta, lúc này phụng mệnh hiện thân, dụng ý của đại ca thực rõ ràng, hẳn nhất định phải phải lắng trị xử tử nam nhân đã làm cho ta động tâm này.

Tay nhỏ bé nắm chặt lấy vạt áo xám, có lẽ, ta thật sự không nên ép hắn đưa ta vào thành.

Nhìn động tác của ta, tia cảm hận trong mắt đại ca, lại dày đặc thêm vài phần.

“Đậu Khẩu Nhi, muội không phải là thông minh tuyệt đỉnh sao, vì cái gì, hiện tại lại không sáng suốt như vậy, muội càng coi trọng hắn, hắn sẽ chết càng thảm!”

Nhìn đại ca, chính vì ta biết, nên mới muốn làm như vậy.

một người nam nhân bị tức điên lên rồi, mới có thể bại lộ nhược điểm của hắn, mà nam nhân áo xám bên người ta, xác nhận cũng biết điểm này!

“Long Đậu Khẩu, ta sẽ cho muội hồi hận!”

âm thanh phẫn nộ vang lên trên ngã tư đường yên tĩnh, trước lúc ta kịp phản ứng, bóng đen kia, đã từ trên lưng ngựa rút kiếm nhảy lên.

Đem ta kéo đến nơi an toàn, nam nhân áo xám như tia chớp bay lên không mà đi, hai đạo dòng khí ở không trung giao nhau, một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên.

Chưa bao giờ gặp được người có thể trở thành đối thủ của mình, nên lúc này đại ca nhíu mày.

“Phạm Văn Tước, ngươi rốt cuộc là loại người nào?”

Thoải mái tránh đi trường kiếm đang hướng về trước ngực mình, nam nhân bình tĩnh nói.

“Ta nói rồi, tại hạ chính là một người hái thuốc!”

Muốn tốc chiến tốc thắng, đại ca giơ tay lên, mười tám ánh vệ, đã muốn dọn xong trận pháp, bao quanh đưa hắn cùng nam nhân áo xám vây ở bên trong.

Ta sợ hãi, nhưng vì không dám làm cho hắn phân tâm nên không lên tiếng, nhưng một đôi tay nhỏ bé, cũng nắm chặt đến mức nổi gân xanh.

Dù cho võ công có mạnh cỡ nào, cũng không thể đồng thời ứng phó với một tên nam nhân đang cuồng nộ cùng với mười tám ánh vệ thần bí quý dị.

Ta nhìn thấy kiếm của đại ca cắt qua áo xám nam nhân, chảy xuống một tia máu, rơi trên mặt đất tạo thành một đóa hoa tiên diễm đỏ tươi, kinh người run

sợ.

Ta không chút do dự chạy về phía đó, trong tay cầm lấy ba cây ngân châm, đồng thời bắn về phía ba ảnh vệ đứng gần ta nhất.

thật không ngờ ta sẽ đột nhiên xuất thủ, càng thêm không ngờ là lực đạo của ngân châm sẽ mạnh mẽ như vậy, cánh tay của ba ảnh vệ, đồng thời run lên.

Bóng xám chợt lóe lên, đã văng vẳng rơi xuống bên người ta.

Trận pháp bị phá, nhưng ngay lập tức, mười lăm ảnh vệ còn lại liền hợp thành một vòng tròn khác.

Bị bọn họ bao vây bên trong, trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta căn bản xông ra không được, mà nam nhân áo xám bị thương, càng thêm không có khả năng mang theo ta đi.

Ta suy nghĩ biện pháp, nhưng lại không có cách nào. Thời khắc đó, tiếng nói trầm thấp mang theo sự rét lạnh đến tận xương tủy của đại ca vang lên.

“Muội muội ngoan, muội còn muốn dính vào hắn bên người bao lâu? thật sự nếu không lại đây, đừng trách ta thủ hạ vô tình!”

Đại ca gần từng tiếng, không lưu tình chút nào lọt vào trong tai ta, trong đầu có tiếng ong ong như tiếng rạn nứt mà đau đớn vô cùng. Ta nhìn gương mặt tà mị của hắn như yêu như ma, chỉ cảm thấy ngực từng trận cuộn cuộn.

nhẹ nhàng đẩy ra nam nhân đang muốn lôi kéo cánh tay của ta, ta nâng lên đôi mắt.

“Được, đại ca, ta theo huynh trở về!”

Lời nói ôn nhu của nam nhân kia mang theo đau lòng cùng lưu luyến

“Nàng thật sự phải đi về?”

Nghe vậy ta trầm trọng gật đầu, sau đó, mạnh mẽ ghi đầu của hắn xuống, kiễng mũi chân lên hôn trụ hắn. không muốn cùng hắn cách xa, nhưng lại không thể không chia xa, rất muốn cùng hắn đi, bất quá, hiện tại loại tình huống này, chỉ có ta lưu lại, mới có thể làm cho đại ca tỉnh táo lại.

Cánh tay trên vai của ta, dùng sức nắm chặt lại.

Thanh âm rất nhỏ.

“Đậu Khẩu, ta nhất định không chết, ta sẽ đi tìm nàng.”

Ta lấy ra khăn tay, đem vết thương có thể thấy được cả xương của hắn băng bó lại, nhẹ giọng đáp lại.

“Được, ta sẽ chờ huynh, huynh phải cẩn thận.”

Nghẹn ngào lưu lại một câu bảo trọng, hắn đã hiểu. một nét tươi cười kia tựa như một tia sáng lóe lên trong bóng đêm, khiến người ta cảm thấy quyến luyến.

Trước khi ảnh vệ động thủ, thân hình nam nhân áo xám ngay tại chỗ lui lại mấy bước sau đó nhảy lên mái hiên.

Nhìn thân ảnh áo xám kia, khuôn mặt của ta hơi hơi ngẩng lên, nhìn về phía đại ca, tia sáng sớm chiếu vào trên người ta, bên miệng tươi cười tựa như mây mờ, giống như một cái đụn chạ, cũng sẽ làm nó biến mất.....

“Đại ca, thả hắn đi, bằng không, chính là ta chết.....”

Chạm rầy lấy xuống trâm cài trên đầu, trước lúc nó cắm vào ngực ta, 2 trong nháy mắt, một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, mái tóc dài bồng bềnh ở giữa không trung, váy áo như đang múa.....

Thân thể bị một trận kinh khí cuốn đến không trung, sau đó ở trong vóng xoáy đen, nam nhân một thân hắc y ma mị, đem ta ôm vào trong lòng.....

“Long Đậu Khẩu..... Ta sẽ cho muội biết, hậu quả việc dám trêu ghẹo nam nhân ở sau lưng ta là như thế nào.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hình Phạt Của Ác Ma [Nhị]

Nhìn những mũi tên đang liên tiếp bắn về phía thân ảnh áo xám kia, cùng với mười lăm tên ảnh vệ đang đuổi theo hấn, lại nhìn cái tươi cười đầy ma mị và ác trên khuôn mặt của đại ca, ta chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt càng lúc càng trở nên mơ hồ.....

Ta không biết tại sao mình lại bị hôn mê, cũng không biết bản thân được mang về phủ như thế nào, trong đầu tất cả đều là hình ảnh huyết tinh bao phủ, dù cố gắng đuổi đi nhưng lại đuổi không được.

hấn bị thương.....

hấn liệu có chết hay không.....

Lòng đau như cắt, hai mắt không nghe theo lý trí mà bắt đầu rơi lệ.....

Ta rất muốn cứ như vậy mà ngủ vĩnh viễn không bao giờ muốn tỉnh lại, không muốn phải mở mắt ra để đối mặt với người nam nhân làm cho ta vô cùng sợ hãi kia. Nhưng mà cho dù có mệt mỏi như thế nào đi nữa, ta vẫn có thể cảm nhận được một đôi mắt tràn đầy tức giận cùng khát máu đang nhìn chằm chằm vào mình, cái loại cảm giác áp bách, cho dù là trong mộng ta vẫn cảm thấy run sợ.

“Đậu Khẩu nhi, vì sao phải khóc, nam nhân kia vẫn chưa chết..... Tỉnh lại đi, muội tỉnh lại ngay cho ta.....”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn đang không ngừng bao vây lấy ta, giọng nói áp bách không ngừng vang lên, bàn tay to thô ráp đang làm càn mà vuốt ve hai chân không ngừng mà hướng lên trên di chuyển.

“Nếu không tỉnh lại, ta sẽ muốn muội, cho muội cả đời làm nữ nhân của ta.....”

không cần!

Áp chế sự sợ hãi cùng phần nộ nơi đáy lòng, ta mở hai mắt.

Chung quanh toàn là trang sức đơn giản, trên tường là một bức hắc long đồ thật lớn, thực rõ ràng đây không phải phòng của ta.

Lúc này ta mới hoàn hồn mà giãy dụa, nhưng thân thể lại không cách nào nhúc nhích được, nguyên lai hai tay hai chân ta đều bị trói trên bốn trụ giường.

Bộ ngực sữa lỏa lồ trong không khí, hai chân mở lớn, mỗi một chỗ trên người đều phơi bày trước con ngươi đen ma mị kia.

không biết hấn đã muốn nhìn bao lâu, nhưng sắc trời bên ngoài đã tối đen một mảnh.

Cúi đầu, biết hấn sẽ tức giận, nhưng hấn tại sao lại đem ta giam cầm trên giường hấn, hấn rốt cuộc muốn thế nào?

âm thầm phán đoán dụng ý của hấn, càng nghĩ, tâm lại càng hoảng.....

Trong lòng dâng lên một cỗ nùng đậm sợ hãi, bất lực, tuyệt vọng cùng đau khổ.....

Nùng đậm nhục nhã, cùng tất cả đều là không cam lòng.....

Xem ra đại ca hấn đã muốn quyết định trừng phạt ta.

Rất hận!

Vì cái gì nam nhân tàn khốc vô tình này, cho tới bây giờ cũng không lo lắng đến cảm thụ của ta!

Nhưng mà, ta cũng không tính chịu thua như vậy!

“Đậu Khẩu Nhi, muội biết ta muốn làm cái gì phải không?”

Nâng lên khuôn mặt đang cúi xuống, con ngươi đen chống lại ánh mắt bình tĩnh của ta, ngón tay chậm rãi lướt theo làn mi, cái miệng, khuôn mặt ta, sau đó hấn chậm rãi nghiêng đầu, hôn lên cái tai nhỏ nhắn của ta.

một chút lại một chút, hô hấp nóng rực phun ở bên tai, tiếng nói khàn khàn thuần hậu như rượu ngon được ủ nhiều năm, mang theo nùng đậm tà tử.

“Vì cái gì không nói lời nào..... Ân...Muội không phải nói có chuyện muốn giải thích với ta sao? hiện tại, ta muốn nghe.....”

Lặng lặng nhìn hấn.....

“Đại ca, ta không muốn hận huynh!”

một tay ôm chặt lấy thắt lưng ta, thân hình lập tức dán chặt lấy khuôn ngực trần trụi của hấn.

Ánh mắt dừng ở hai trái rất tròn trên ngực đang không ngừng phập phồng của ta, trong mắt hấn ngọn lửa dục vọng đang không ngừng dâng lên.

“Nếu muội nói như thế là để ta buông tha muội, để muội đi tìm tên nam nhân kia. Như vậy, ta tình nguyện muội hận ta.”

Đôi mắt thâm thúy, dục vọng trắng trợn không hề che dấu, hấn dụ hoặc mà cúi đầu, ý đồ hôn lên làn môi lạnh lẽo của ta.

“Huống chi, muội bây giờ căn bản là không có biện pháp phản kháng, những chiêu thức hồ ly của muội cũng dùng không được, không phải sao?”

Quay đầu, không cho hấn hôn trên môi ta.

“Đại ca, ta không yêu huynh, huynh rõ ràng biết điều đó.”

hấn bắt mặn mà quay mặt của ta, con ngươi đen dục hòa giận giữa.

Cúi người đem ta đặt ở dưới thân, hung hăng hôn lấy ta, cái lưỡi cuồng nhiệt mà hung mãnh làm căn khuấy đảo như muốn cướp đoạt tất cả trong khoang miệng ta, ta quay đầu đi muốn trốn tránh, nhưng đại ca cũng không cho ta thực hiện được, hấn ái muội hàm trụ lấy vành tai của ta, chợt hấn hôn qua cái gáy rồi một đường khe liếm tới xương quai xanh, sau đó rơi xuống hai đoàn mềm mại trước ngực.

Cắn lấy nụ hoa yếu ớt mà cười đến ngạo mạn.

“không yêu ta thì như thế nào, chỉ cần ta muốn, thân thể của muội, ta tùy thời đều có thể lấy được.”

Những nụ hôn như mưa rền gió dữ làm lòng ta càng thêm sợ hãi.

Chịu đựng áp lực từ đôi mắt đen làm cho thân thể ta lạnh như băng, ta nở nụ cười.

Gần từng tiếng, sắc bén như sắt.

“Đại ca, huynh sai lầm rồi, không yêu huynh, làm sao có thể nằm ở dưới thân của người? không yêu huynh thì làm sao có thể phát ra những tiếng rên rỉ làm cho huynh thích? không yêu huynh, làm sao có thể cam tâm tình nguyện chịu cảnh cá chậu chim lồng mà ở bên huynh?”

Xõa ra búi tóc của ta, ngón tay đại ca lấy một lọn tóc dài, ái muội mà chơi đùa chúng.

Đặt ở trước mũi nhẹ nhàng ngửi, hô hấp nóng rực phun trên khuôn mặt của ta, con ngươi đen khóa chặt lấy ta, giống như mị hoặc chứng sinh.

“Long Đâu Khẩu, cho tới bây giờ, không phải muội đều diễn kịch sao? Vì cái gì hiện tại muội lại không diễn nữa?”

Tay chân bị trói, đã muốn đau đến chết lặng, bất quá, ta vẫn đang cười một cách nhẹ nhàng.

“Bởi vì, ta mệt, hơn nữa, ta không thích bị người giam cầm, thực sự không thích!”

Con ngươi đen lãnh tà nhìn biểu tình trên mặt ta, cơ ngực khêu gợi, khiêu khích mà ma sát qua bộ ngực sữa đứng thẳng của ta, bàn tay to mơn trớn mắt đang khẽ run của ta, đôi môi chậm rãi hướng ta tới gần.

“nói như vậy, muội muốn rời khỏi ta, có phải hay không?”

Ta bị buộc dán chặt lấy thân thể hấn, hấn ôm lấy vòng eo mềm mại của ta, đem mặt chôn bên cổ ta, thật sâu mà hít lấy hương thơm trên người ta.

“Thực đáng tiếc, ta vĩnh viễn cũng sẽ không cho muội cơ hội rời khỏi ta. Muội cũng đừng vọng tưởng có thể gặp lại tên nam nhân họ Phạm kia, muội chỉ có thể là của một mình ta.”

Nhìn hấn đầy mắt dục vọng cùng hào quang ma mị, ta lẳng lặng nở nụ cười.

“Đại ca, huynh quên rồi sao? Ta là muội muội của huynh, làm thế nào có thể làm như vậy?”

“Muội muội?”

Đem ta vành tai phần nộn ngâm vào trong miệng, bừa bãi mà khiêu khích, thanh âm tà mị làm cho ta phát run.

“Ồ trong mắt của ta, muội chính là một nữ nhân, một nữ nhân mà ta muốn, mà hiện tại muốn làm nam nhân của muội.”

Dục hòa trong mắt của đại ca đều tiến vào đáy lòng của ta, tâm ta lạnh giống như phủ đầy băng tuyết, tràn đầy hàn ý.

Tuy rằng rất nhiều lần nghĩ tới đại ca sẽ chiếm lấy ta, nhưng tại buổi đêm rét lạnh này, lấy loại tư thế khuất nhục này mà bị đặt ở dưới thân hấn, ta chỉ cảm thấy cả người phát run, ngay đầu ngón tay đều đông lạnh đến trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hình Phạt Của Ác Ma [Tam]

“Đầu Khẩu Nhi, ngươi đang sợ hãi. Nhìn mắt của ngươi xem, nó đang run rẩy một cách lợi hại.”

Hắn kéo chặt lấy mái tóc đen của ta, bên miệng gọi lên lãnh ý cười tàn khốc.

Con ngươi đen lãnh tà chăm chú nhìn từng biểu hiện trên khuôn mặt tái nhợt của ta, đôi môi lạnh lẽo dọc theo bờ vai nhả nhụy một đường chậm rãi đi xuống, sau đó dùng sức cắn nhũ tiêm màu hồng phấn trước ngực.

“Tiểu hồ ly đáng giận, ngươi vì sao muốn gạt ta, vì cái gì lại đi yêu nam nhân đó, có phải ngươi xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai phải không? Nếu ta không có tận mắt chứng kiến các ngươi ở bên nhau, có phải ngươi tính cả đời liền ở sau lưng ta mà yêu đương vụng trộm với hắn có đúng hay không?”

Cảm giác đau đớn đánh úp về phía toàn thân, nhìn một chút huyết hồng bên miệng đại ca, ta biết nơi đó nhất định là đồ máu .

Bất quá, sự đau đớn này so với tự do, thật sự không tính là gì cả.

“Đại ca, ta đã trưởng thành, nam lớn đại hôn, nữ lớn gả chồng, ta chỉ muốn cùng người mình thích được ở bên nhau thì có gì là không đúng chứ?”

Nghe lời nói của ta, ánh mắt của đại ca từ cực nóng liền biến thành có chút phức tạp, nhưng ngay sau đó lại trở thành cực tà mị.

“Hừ, ngươi thật ngây thơ, không có sự cho phép của ta ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không gả được ra ngoài! Tình yêu của ngươi, mị hoặc của ngươi, thân thể của ngươi, tâm của ngươi, hồn của ngươi, đều chỉ có thể là của ta mà thôi.”

Cho tới bây giờ ta đều biết bản thân mình muốn gì. Thế nên ta chân thành nhìn hắn rồi nở nụ cười.

“Nếu về sau ngươi không cần ta nữa. Ngươi sẽ để ta cùng nương ta rồi đi sao?”

Con ngươi đen bình tĩnh nhìn vào mắt của ta, con ngươi ám trầm càng ngày càng trở nên tà ác, đôi môi lại một lần nữa cắn lên nụ hoa yếu ớt đã muốn vết thương luy luy.

“Đầu Khẩu Nhi, sẽ không bao giờ có một ngày như vậy. Ta sùng ngươi như thế, nhưng ngươi lại vẫn không vừa lòng, vì sao chứ?”

Cảm thụ được đau đớn đang chậm rãi tăng lên nơi đầu nhũ, bàn tay nắm đến trắng bệch, âm thầm nói cho chính mình, hiện tại, tuyệt đối không thể cử động.

Một giọt lệ chậm rãi chảy xuống.

“Có lẽ sẽ có người thích làm chim hoàng yến của ngươi, nhưng mà ta thì không thích!”

Nhìn giọt nước trong suốt nơi khoe mắt, đại ca không có hảo ý mà ôm lấy thất lung của ta, hơi thở ấm áp phất trên chóp mũi làm cho cảm giác ngứa dãn lan tràn đến tâm lý của ta.

“Tiểu hồ ly, ngươi thế nhưng khóc? Bất quá, đối với nữ nhân giáo hoạt như ngươi, thỏa hiệp liền đồng nghĩa với việc bị ngươi thiết kế, cho nên, đối với ngươi, ta sẽ tuyệt đối không nương tay.”

Theo trên ngực sâu sắc cảm nhận được cảm giác tê dại dần lan truyền khắp toàn thân, ta không tự giác cắn chặt môi cánh hoa, đại ca thật sự là rất quen thuộc cơ thể của ta, mỗi một chỗ mẫn cảm, đều bị hắn cố ý trêu chọc, chơi đùa, đều làm cho ta run rẩy.

Nghe trong miệng ta phát ra tiếng rên rĩ, đại ca giống như bị trúng tà, hắn điên cuồng mà hôn lên cặp môi đỏ mọng, hơi thở càng trở nên gấp gáp, lập tức dùng tay xé đi quần áo trên người, sau đó thân thể hắn, đã muốn lộ ra trọn vẹn.

Ngón tay tà ác mà thăm dò đóa hoa tư mật, nhẹ nhàng chuyển động, thông thả ma sát, cánh hoa càng trở nên ướt át, làm cho ta cảm thấy nhục nhã.

“Bảo bối, thấy được sao? Cho dù ngươi luôn miệng nói không muốn, nhưng mà, thân thể của ngươi nó thực thích ta.”

Ta tận lực thả lỏng chính mình, cho dù cảm giác được thân thể đã muốn chậm rãi bị mở ra, ta vẫn đang nở nụ cười, thanh âm mềm mại, mơ hồ mà nhẹ nhàng.

“Đại ca, ngươi là một Đại Tướng Quân không gì là không thể làm, chỉ cần ngươi muốn, thì tất cả mọi người đều sẽ quỳ gối dưới chân của ngươi, nhưng hôm nay, ngươi lại muốn dùng phương thức này để có được một nữ nhân không hề thương ngươi. Ngươi không cảm thấy rất là bi ai sao?”

Không gian trầm mặc, hai cánh tay đang giam cầm ta bỗng nắm thật chặt, đại ca hôn môi rồi lại hôn tóc của ta, một cổ lãnh liệt tà ác hơi thở bỗng dưng lan tràn trong không khí.

Thanh âm trầm thấp mà mị, bắt đầu có một chút độ ấm.

“Đậu Khẩu Nhi, ngươi muốn chọc giận ta, đúng hay không, ngươi sẽ không sợ, ta sẽ đối với mẫu thân của ngươi xuống tay hay sao?”

Ta nhẹ nhàng thở dài một tiếng, theo hấn trong lòng ngẩng đầu lên, nhìn cái cằm khêu gợi của hấn.

“Đại ca, xem ra, ngươi rốt cục cũng thừa nhận ngươi hạ độc mẫu thân ta Vì không chế ta, sẽ hại người thân nhân mà ta yêu nhất, tình yêu của ngươi đối với ta, thật sự là biến thái.”

Hai tay ôm ấp ta đột nhiên giật mình, sau đó thu càng chặt.

Hấn nhìn ta, ánh mắt như bóng đêm thâm trầm.

“Ngươi vẫn đều biết hết?”

Nhẹ thùy hạ ánh mắt.

Bên môi nổi lên ý cười thần nhiên bi thương.

“Nếu không biết, thì mười ba năm qua, ta căn bản sẽ không cam nguyện ở trước mặt ngươi mà giả trang thành nhu nhược, giả trang đáng yêu. Kỳ thật. Nếu ngươi không có đối với nàng xuống tay, có lẽ, ta sẽ thích ngươi. Dù sao, đại ca của ta cũng là một nam nhân anh dũng nhất của Nam Xương Quốc mà. Nhưng là, ngươi vẫn làm cho ta thất vọng, hơn nữa, làm cho lòng của ta băng lãnh đến cực điểm. Cho nên. Cho dù chết, ta cũng sẽ không làm người của ngươi.”

“Đậu Khẩu Nhi.”

Gương mặt dần dần hướng ta tới gần, lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người, ánh mắt như hồ sau không đáy, tràn ngập dòng khí quý mị, hấn ôn nhu mà cời bỏ sợi dây đang cột lấy ta, sau đó nhẹ nhàng đem ta ôm vào trong lòng.

“Ý của ngươi là, ngươi tình nguyện chết, cũng sẽ không yêu ta đúng không?”

Lẳng lẳng tựa vào lồng ngực to lớn rắn chắc của đại ca, ta nhắm lại hai mắt.

“Đúng vậy, đã chết thì cái gì cũng không biết. Đã chết, là có thể vĩnh viễn được ở cùng mẫu thân ta, ngươi nói như vậy không tốt sao.”

Nhìn gương mặt trở nên tái nhợt của người trong lòng, đại ca lập tức xiết chặt cầm của ta.

“Long Đậu Khẩu, ngươi nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì?”

Từng đợt đau đớn, bắt đầu tràn đầy trong ngực, tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay hấn.

“Ngươi có biết ta trước khi trở về với ngươi, ta đã ăn cái gì không?”

Bàn tay ta lạnh như băng, làm cho thân thể đang ôm ta cũng trở nên run rẩy, ánh mắt hấn nhìn ta cũng trở nên âm u.

“Là cái gì?”

Cảm giác tinh ngọt này lên cổ họng.

“Là một loại độc dược.”

Bộ dáng của ta, trắng bệch dọa người, đại ca sắc mặt, cũng bắt đầu biến đổi đột ngột.

“Chết tiệt, ngươi mau nhổ ra cho ta.”

Ho nhẹ vài tiếng, máu tươi dọc theo môi tràn ra, ta thống khổ nhắm lại mi.

“Phun không được Đại ca, ngươi thực ngốc đâu, đã qua bốn canh giờ, ngươi cho rằng, còn có thể nhổ ra sao.”

Bàn tay to run run, bàn tay dính đầy máu đỏ tươi như đóa hoa tiên diễm.

“Ngươi gạt ta. Tiểu hồ ly của ta, cho tới bây giờ đều thích gạt người.”

Xem ra, dược tính rốt cục đã phát tác, không biết là có thể lừa gạt được người nam nhân khôn khéo trước mắt này không nữa.

“Lúc này đây, ta không có lừa ngươi.”

Đỏ tươi huyết trên khuôn mặt tái nhợt, nhan sắc hoa lệ, rốt cục làm cho nam nhân đang ôm ta trở nên sợ hãi.

Nắm lấy tay của ta, ngón tay ấn lên mạch môn, mạch đập hỗn loạn làm đại ca rớt cục biến sắc.

Sợ làm đau ta, bàn tay như sắt nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên gương mặt ta.

“Đậu Khẩu Nhi, ta sẽ không cho ngươi chết Đến, ta mang ngươi tiến cung, tên Mộ Dung Tĩnh kia, còn thiếu ta một cái nhân tình, khóa Kim Thiềm Đan (1 loại thuốc nha các bạn) kia, nhất định có thể cứu ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Phong Lưu Thiên Tử Tà Quân Vương [Nhất]

Chạy như điên tiếng vó ngựa, cắt qua tối đen bầu trời đêm, bị gắt gao hộ ở nóng bỏng trong lòng, ta không ngừng thông khổ rên rỉ.

Độc dược không thể trí ta vào chỗ chết, bất quá lại làm cho ta đau nhập nội tâm.

“Đại ca, Khẩu Nhi đau quá...”

Ôm ta, đau lòng nhìn ta không hề một tia huyết sắc khuôn mặt nhỏ nhắn, cắn răng cố nén biểu tình, đại ca trong mắt có tuyệt vọng đau đớn.

“Đậu Khẩu Nhi, cố nhịn một chút nữa thôi, rất nhanh sẽ không đau...”

Mang theo run run thanh âm, trước mắt nam nhân, không thể bình tĩnh đang nói, trong nháy mắt ta tin tưởng người ta vẫn sợ hãi, bá đạo nắm trong tay ta hi vọng ái ô kỳ thật, thật sự rất yêu ta.

Nhưng là như vậy yêu rất trầm trọng, quá điên cuồng, rất bá đạo ta muốn không nổi.

Máu tươi vẫn đang không ngừng theo xanh tím cánh môi tràn ra, thân thể bắt đầu co rút, tay chân lạnh như băng tuyết, này sở hữu bệnh trạng cùng thân trúng kịch độc như nhau.

Ở đại ca trước mặt chỉ không thể giả mà kia khóa Kim Thiềm Đan ta nhất định phải có.

Có nó liền có thể đánh tan tiểu thiếp nương trên người mà ngay cả ta cũng vô pháp phá giải độc dược.

Như vậy liền sẽ không có người có thể ngăn cản ta theo đuổi tự do.

Rời đi Trung Liệt Hậu Phủ, rời đi lấy yêu vì danh giam cầm ta ác ma, này một cung tên bắn trúng hai nhạn mưu kế tuyệt không thể có chút sai lầm.

Canh giữ ở cửa cung thị vệ, xa xa nhìn tùy ý mà đến hắc y nam nhân lập tức đem cửa cung mở ra.

Hoa lệ mà trang nghiêm đại điện, một thân tàn lnh khí tức nam nhân ôn nhu ôm ta, lặng lẽ cùng một mặt cao lớn thân ảnh đối diện.

Làm càn dương cao mi, dài nhỏ mắt, thật sâu ngóng nhìn ta trắng bệch khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Từ Giám, đem trầm theo mộng đẹp đánh thức vì nàng?”

Trầm thấp khêu gọi thanh âm, liêu nhân câu hồn, ta nhìn không được giương hai mắt lên nhìn, chống lại cặp kia quý bí ánh mắt.

Tuần mĩ gương mặt hơn nữa lãnh tà khí chất, trước mắt nam nhân, ý vị cao quý, trên mặt mang theo ý cười chính là kia ý cười lại chưa đạt đến đáy mắt, đặc biệt trong mắt lưu chuyển mị sắc làm cho người ta run sợ.

Như vậy bí hiểm ánh mắt, thân là một quốc gia quân vương ta thực hoài nghi Mộ Dung Tĩnh có thể hay không thật sự đem Kim Thiềm Đan cho ta.

Lại một trận đau đớn đánh úp lại ta cố gắng hướng đại ca trong lòng dựa vào càng gần chút, tay nhỏ bé ôm sát hần thất lưng, mê y mất đẹp đã muốn tìm không thấy tiêu cự.

“Đại ca... Khẩu Nhi chống đỡ không nổi nữa...”

“Đậu Khẩu Nhi van cầu người tình tình, ta thề về sau sẽ không lại bức ngươi, thật sự!”

Đại ca ôm cổ ta, ôm thật nhanh như thể sợ mất đi bảo bối trên quý, ngay cả hai tay đều ở phát run.

Ta liền như vậy mặc hán ô từ trên người hán độ ẩm rơi vào tay ta trên người, xem ra nam nhân vô tình lãnh khốc này xác thực đem ta xem so với hán sinh mệnh còn trọng yếu.

Đầu đảo hôn, móng lung trong tầm mắt là Mộ Dung Tinh vì chọn tuấn mi bên môi khinh thiên cười quyến rũ.

Như vậy về mặt cùng Phụng hồ ly giống như, xem ra này hai người không hồ là anh em bà con, giống nhau làm người ta chán ghét.

Nhìn ta rơi xuống mồ hôi lạnh, đại ca lấy ta gạt đi lạnh như băng chất lỏng, âm trầm thanh âm ở trong đại diện tiếng vọng.

“Mộ Dung Tinh ta muốn Kim Thiên Đan!”

“Từ Giám đám trắng hồ trắng tên nguoi vẫn là người thứ nhất đâu?”

Dựa vào rộng thùng thình lưng ghế dựa, nam tử mặt trầm xuống, một bàn tay nhẹ nhàng thường thức ở trước ngực tóc đen, dài nhỏ đôi mắt lại trắng tấp nhìn chăm chăm ta trắng mịn mềm mại đôi môi.

“Này nữ nhân là gì của nguoi, dựa vào cái gì muốn ta cứu nàng.”

Bàn tay to ôn nhu vuốt ve của ta sợi tóc, tái theo đi xuống, miêu tả ta cái miệng nhỏ, trầm thấp thanh âm, phát qua cửa ta bên tai.

“Bởi vì nàng là ta Long Tử Giám nữ nhân.”

Tuyên thệ trong lời nói, Mộ Dung Tinh bên miệng câu ra tà tử mỉm cười, sợi tóc đen dài rơi tung trên vai càng thêm phóng đảng không kiềm chế được.

“Của nguoi nữ nhân? Kim Thiên Đan khắp thiên hạ chỉ có 3 khóa, như vậy trên quý gì đó trắng vì cái gì cấp cho nguoi?”

Đại ca hơi hơi nâng cằm, tươi cười âm lãnh xuống dưới.

Con nguoi đen trong hiện ra một đoàn sát khí, thô bạo mà làm cho người ta sợ hãi.

“Mộ Dung Tinh nguoi sẽ cho ta bởi vì nguoi thiếu ta một cái mạng... Hôm nay, nguoi là tướng cứu cũng phải cứu... Không nghĩ cứu... Cũng phải cho ta xuất thủ...”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phong Lưu Thiên Tử Tà Quân Vương [Nhị]

Trắng bệch khuôn mặt nhỏ nhắn nằm ở trên giường, nếu không phải đứng ở bên giường về mặt cười dâm đãng Phụng hồ ly, ngồi một cái bí hiểm tà tử hoàng đế, thân mình bị ôm vào ấm nóng ngực, ta nghĩ tâm tình của ta hội nhiều.

Trong phòng hơn hai cái chướng mắt nhân, đại ca hé ra khuôn mặt tuấn tú đã muốn banh từ nhanh.

Giữ lấy tính lạnh nhanh thân thể của ta, quyền đầu ở chậm rãi buộc chặt.

Chưa bao giờ biết thu liễm là gì, Phụng hồ ly tùy ý hướng ta phao mị nhãn, căn bản cũng không đem bên cạnh cường hãn hắc y nhân cùng tà mĩ hoàng đế biểu ca xem ở trong mắt, sóng cuồng phụng mâu, phiếm động tối mê mị nguoi.

“Đậu Đỏ Đậu, thế nào có còn đau hay không? Nhìn nguoi cái khuôn mặt nhỏ nhắn, tay nhỏ bé đều gãy đi, chắc chắc, ta nhưng là tâm rất đau a.”

Không ai thích chích quạ đen ở bên tai như vậy không ngừng kêu la, tuy rằng quạ đen này rất mĩ mê nguoi.

Một môi tựa đầu vào trong lòng đại ca, lúc này đây, xác thực rất đa tạ Phụng Vô Trần, nếu không phải hán đột nhiên xuất hiện Mộ Dung Tinh cũng sẽ không dễ dàng xuất ra Kim Thiên đan.

“Đậu Đỏ Đậu, vẫn cảm thấy khó chịu sao? Muốn hay không ta giúp nguoi thuận thuận khí?”

Yêu mị lấy lòng tiếng nói, ta giữ nhanh đại ca quần áo, này nam nhân vì cái gì còn không đi!

Không nhìn của ta lãnh đạm, Phụng Hồ Ly như trước nét mặt tươi cười như hoa, đưa ra bàn tay giúp ta đắp chăn, thuận thế xoa rất tròn bộ ngực sữa.

“May mắn nơi này không có gậy xuống. Đến ăn chút súp cho bổ.”

Ở ngọc thủ ý đồ di xuống dưới, lập tức bị nâu bàn tay to chặt chẽ bắt lấy.

Hắc y nam nhân ánh mắt tối tăm, ngữ khí lạnh như băng, quanh thân nhanh chóng dâng lên thô bạo hung ác hơi thở.

“Phượng Vô Trần, không muốn chết lập tức rút cho ta!”

Phần lộ thanh âm, Phượng hồ ly như trước cười sáng lạn, mặt đầy thẹn thùng, mũi thái như hồ, đen láy ánh mắt tất cả đều là lỗ mắng mê ly, thì thao trong giọng nói, ần ần có chút ai oán.

“Long tướng quân nói như thế nào 6 năm trước thân thể của ta cũng đã bị Đậu Đồ Đậu xem qua... Hơn nữa, lúc này đây không có ta cũng cứu không được nàng..”

Xanh mặt, đại ca đem ta phóng tới trên giường, sau đó xoay người chống lại cặp mắt yêu mị phượng mẫu.

“Phượng Vô Trần, ngươi muốn thế nào?”

Tà áo trắng tung bay, Phượng hồ ly lấy ngón tay ngọc đặt lên môi nhìn ta, trong mắt che kín ái muội dụ hoặc.

“Rất đơn giản ta nghĩ thú Đậu Nhi.”

“Không có khả năng.”

Đại ca đứng trước mặt Phượng hồ ly, hai người sắc mặt không phải tốt lắm xem.

Cảm nhận được hết sức căng thẳng gọn sóng dòng khí, nguyên bản dựa vào nhuyễn tháp nam nhân, một đôi mũi mục hướng ta bắn lại đây, cặp mắt đầy bề ngễ thiên hạ, mê hoặc lòng người ần ần mang theo thâm ý.

“Hai vị các người một cái là đại tướng quân, một cái là tể tướng, nói cái gì cũng không phải động tay động chân hành vi đi?”

“Mộ Dung Tinh không liên quan chuyện của ngươi, người tốt nhất đừng xen vào.”

“Thân ái hoàng đế biểu ca, ta khó được coi trọng một nữ nhân muốn ta buông tha cho là chuyện không thể.”

“Các ngươi có phải không đem trầm đề trong mắt, tốt xấu gì đây cũng là hoàng cung của trầm, trầm là chủ tử của các ngươi, muốn đánh nhau, có phải nên đổi địa phương khác không?”

Xem đến ta thần sắc mặt mọi, đại ca cùng Phượng Vô Trần đồng thời hừ lạnh một tiếng, quả thực liền đi ra ngoài.

Thiếu hai người, phòng lập tức yên lặng rất nhiều, thả lỏng thân thể, ta chậm rãi nhắm lại hai mắt, ta hiện tại, cần hảo hảo suy nghĩ một chút, nên làm như thế nào để có thể rời đi hoàng cung này, nếu thoát được đại ca,ta liền mang theo nương của ta cao chạy xa bay.

“Trầm thật sự là không rõ, ngươi rốt cuộc có cái mũi lực gì, có thể làm cho những nam nhân ưu tú nhất của Nam Xương Quốc cùng vì ngươi mà trở mặt tranh chấp như vậy chứ?”

Thanh âm đột nhiên vang lên, ta mở đôi mắt, Mộ Dung Tinh đang bình tĩnh nhìn ta, khóe miệng mang theo một nụ cười trào phúng.

Ta nhìn lại mũi, Mộ Dung Tinh, có phải đã biết cái gì hay không?

Cúi đầu trầm tư một lát, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, khóe mắt hí lại, ta cười đến dịu dàng.

“Hoàng Thượng, ta cũng không hiểu được, ngươi vì cái gì lại rảnh rỗi như vậy, suốt ngày chạy đến nơi này?”

“Thú vị, nữ nhân dám chống đối trầm, ngươi vẫn là cái thứ nhất.”

Nghe lời nói của Mộ Dung Tinh, tâm ta có một khắc gắt gao co rút lại, vị chúa tể của đất nước Nam Xương Quốc này, vị hoàng đế phong lưu trong niệng thiên hạ, xem ra còn khó chơi hơn so với tường tượng của ta. Đằng sau khuôn mặt anh tuấn đến chói mắt kia chính là sự cường thế bức người cùng với tà khí đáng sợ vây xung quanh hắn.

Uống một ngụm trà, Mộ Dung Tinh chậm rãi đứng lên, đi thông thả đến bên người ta, từ trên cao nhìn xuống, trong tà mầu ám quang lưu động.

Chống lại đôi mắt của ta, Mộ Dung Tinh không hề động, gương mặt bình tĩnh, lại có vẻ bí hiểm.

“Long Đậu Khẩu, ngươi căn bản là không có trúng độc, đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Quân Vương Phong Lưu Tà Mị [Tam]

Thân hình cao lớn của Mộ Dung Tĩnh không biết khi nào đã ép trên người ta, nụ cười kiêu ngạo cuồng vọng của hắn làm ta càng thêm chán ghét.

Đôi mắt tà mị nhìn chăm chăm vào ta, ánh mắt nóng rực mà chuyên chú làm ta cảm thấy sợ hãi.

Bàn tay nhỏ bé bỗng nắm chặt thành quyền, nhưng bên miệng vẫn mang theo nụ cười, chẳng qua nụ cười của ta đã có chút cứng ngắc.

“Hoàng Thượng, ta trúng độc thật thì sao? Mà giả trúng độc Lại như thế nào?”

Khẽ nâng khuôn mặt của ta lên, Mộ Dung Tĩnh cẩn thận xem ta trong chốc lát, trên khuôn mặt thành thực tuấn tú bỗng loan ra một nụ cười mỉa mai.

Hôn nhẹ khoe miệng của ta, sau đó lại dùng sức cắn mạnh một cái, nhìn huyết màu đỏ tươi trên miệng ta hắn liền ái muội mà liếm đi.

“Long Đậu Khẩu, người thật sự rất thông minh, thiếu chút nữa, trẫm cũng đã bị người lừa. Bất quá, người vẫn là tính sai một điều đó là người ăn Kim Thiềm đan, huyết hương vị sẽ rất ngọt. Người đem Kim Thiềm đan đầu đi rồi có đúng không? Người nói, ta có nên nói thật cho hai cái nam nhân gốc kia không? Đề bọn hắn hảo hảo trừng phạt con tiểu mèo hoang người một chút,”

Nhìn ánh mắt tỏ vẻ lo lắng của hắn cùng với nụ cười bí hiểm trên khuôn mặt tà mị, ta trầm mặc một lát.

Nếu hắn đã muốn biết chân tướng, như vậy, tuồng diễn này, cũng không cần tiếp tục nữa.

Chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt ta không chút sợ hãi nhìn hắn, thậm chí còn mang theo chút khinh thường.

“Mộ Dung Tĩnh, người muốn uy hiếp ta?”

“Long Đậu Khẩu, người cảm thấy, trẫm cần uy hiếp một nữ nhân sao? Người cố ý ăn độc dược, cố ý làm cho Từ Giám mang người tiến cung, người vì có được Kim Thiềm đan nên mới khổ diễn như vậy đúng hay không? Người này tiểu hồ ly, một nữ nhân bụng dạ khó lường, quý kẻ đa đoan đem nam nhân chúng ta đùa giỡn như vậy, có phải người đang âm thầm cười nhạo chúng ta ngu dốt đúng không?”

Vừa dứt lời, ta chỉ thấy bên hông căng thẳng, cả người bị khóa chặt ở trong ngực hắn.

Bất đồng với sự nóng cháy của đại ca, Mộ Dung Tĩnh ôm ấp là lạnh như băng.

Miền cuồng cười, mái tóc dài xõa tung, tuy nhìn hắn bộ dáng nhàn nhã, nhưng cả người vẫn tràn ngập tà khí không thể bỏ qua.

“Trẫm thích mỹ nhân, nhưng không thích nữ nhân quá mức thông minh, người cũng dám tính kế trẫm, người nói, trẫm nên xử lý người như thế nào mới tốt đây?”

Nam nhân khuôn mặt mang theo lệ khí, ánh mắt hơi nheo lại, ta nắm chặt bàn tay nhỏ bé, thân thể không không chế được mà phát run.

“Kim Thiềm đan, ta sẽ không trả lại cho người.”

“Dám cùng trẫm đàm điều kiện, người thật đúng là lớn mật, nữ nhân đặc biệt giống như người, trách không được Từ Giám cùng Vô Trần, lại đối với người như si như tụy.”

Ngon tay lưu luyến trên môi cánh hoa của ta, Mộ Dung Tĩnh đột nhiên hưng hăng xiết chặt cái cằm ta, nhìn vào ánh mắt có quang mang tà nghệ của ta lại rõ ràng chứa đựng một tia trêu tức.

“Long Đậu Khẩu, người thật sự rất đẹp, đáng tiếc đôi mắt này rất lạnh, rất vô tình!”

Bạc thân thoáng để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn, hơi thở ấm áp phả vào làn da của ta, vừa lòng nhìn hai tròng mắt ta đã bắt đầu sợ run co rút lại, sau đó mới chậm rãi buông tay ra.

Ta vừa muốn thở ra một hơi, bạc thân nóng rực của Mộ Dung Tĩnh lại hưng hăng hôn lên.

Cái hôn điên cuồng, so với đại ca lại càng ngoan, mãnh liệt yêu cầu cơ hồ làm ta hít thở không thông, cuối cùng hắn lại đem ta ôm vào lòng sau đó áp đến trên giường.

Không kịp phản kháng, ta đã bị gắt gao ngăn chặn, Mộ Dung Tĩnh thân hình kiên cố phủ lên người ta, nụ hôn kiêu ngạo, theo cổ trắng một đường xuống phía dưới.

Răng nanh dùng sức cắn xương quai xanh, đầu ngón tay vén lên lớp áo, ý đồ hôn lên hai đoàn mềm mại trước ngực ta.

Vừa vội vừa tức, ta thật vất vả đưa ra một tay, chuẩn bị hung hăng cho hắn một bạt tai, đã thấy hắn mạnh ngẩng đầu, đại chưởng duỗi ra, đem tay của ta dùng sức nắm chặt.

Bàn tay bắt lấy tay ta nắm thật chặt, ngón tay niết mạnh bả vai làm ta đau đớn mà kêu lên một tiếng, Mộ Dung Tinh nhãn mặt nhanh mảy, cuối cùng dùng một chút lực đem ta áp trên giường.

“Long Đậu Khẩu, trăm không phải Long Từ Giám, cũng không phải Phượng Vô Trần, ngươi muốn nảy sinh ác độc, trăm càng muốn bẻ gãy móng vuốt của ngươi, cho ngươi ngoan ngoãn mà nghe lời ta.”

Trong con ngươi đen một mặt lãnh tà, ta đối với hắn giờ lên cười lạnh.

“Mộ Dung Tinh, ngươi muốn giết ta?”

“Giết ngươi? Trăm không muốn ngươi chết, trăm như thế nào lại có thể nhẫn tâm để ngươi chết đâu?”

Ý cười trong mắt Mộ Dung Tinh càng đậm, bạc thần tà ác tới gần ta, vượn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đôi môi cánh hoa của ta.

“Nữ tử gian xảo giống như ngươi, lại xinh đẹp như vậy, tính tình táo bạo không kiềm chế được, trăm nhưng là chưa từng gặp qua ngươi nào như vậy. con môi mê người như thế, ngươi nói, trăm đoạt ngươi từ trong tay Từ Giám, ngươi cảm thấy như vậy có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Cá Chậu Chim Lồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cuộc Sống Cá Chậu Chim Lồng [Nhất]

Sắc màu rực rỡ, hương thơm tỏa ra từ bốn phía, cảnh sắc trong hoàng cung thực sự so với thế giới bên ngoài xinh đẹp hơn rất nhiều, nhưng bởi vì tất cả đều là cố ý trang hoàng nên không đem lại cho con người cảm giác thoải mái như phong cảnh núi rừng tự nhiên bên ngoài cung cấm.

Cái sân tinh xảo, không có tiếng vang âm ỹ, không có thái giám cung nữ a dua nịnh hót, tuy nhiên những điều đó cũng không có ngăn cản được sự xuất hiện của con hồ ly phong hoa tuyệt đại, cùng với đại ca tà ác ma mỵ, và tên Mộ Dung Tinh suốt ngày tỏ ra bí hiểm kia.

Đối với tên Mộ Dung Tinh cố ý ép buộc ta ở lại hoàng cung, đại ca tức đến sùi bọt mép lại không thể phản kháng, Phượng hồ ly thì đi đi lại lại tự nhiên trong cung coi như nhà mình, hắn cơ hồ tất cả thời gian đều đến đây quần quýt lấy ta.

Đã qua mười ngày, lời nói của Mộ Dung Tinh đêm đó vẫn vang vọng bên tai ta, không thể không nói, hắn là một cái quân vương phi thường lợi hại, trách không được thần dân của hắn đối với hắn một lòng phục tùng.

Đối với sự uy hiếp của hắn, ta cũng không có để ở trong lòng, một cái hoàng đế, việc hắn bắn khoản rất nhiều, trên chiến trường đại ca là một chiến thần có thể làm cho quân địch nghe tin đã sợ mất mật; Phượng Vô Trần là cháu ruột của Thái Hậu, lại thêm quân vương của Nam Xương Quốc. Đắc tội bọn họ, không thể nghi ngờ là lấy tang đá đập chân của chính mình.

Điều trọng yếu hơn là, qua nửa tháng nữa Yêu Vương sẽ lập tức vào kinh, tại cái thời kì mẫn cảm này, nam nhân khôn khéo như hắn, tuyệt đối sẽ không làm cho chính mình hai mặt đều trở thành địch.

Trong khoảng thời gian này, cũng đủ để ta giải độc trên người mẫu thân ta, sau đó tìm cơ hội, mang nàng rời đi nơi này, cái nơi mà làm cho ta hít thở không thông, sau đó tìm một nơi an ổn để sống.

Thân ảnh với màu áo xám, nam nhân kêu Phạm Văn Tước kia, như trước vẫn khắc vào tâm ta, rõ ràng chỉ mới gặp gỡ hai lần, nhưng lại làm ta khắc sâu hình ảnh của hắn vào tim.

Trong phòng thoang thoang mùi hương trúc, lụa trắng nhẹ nhàng phiêu phiêu, lưu hương màu tím, đang chậm rãi lan tỏa khắp phòng mang theo mùi thơm ngát.

Mấy ngày qua, ta cùng Mộ Dung Tinh cũng không có chân chính nói qua một câu, nhưng ta biết, mãi trốn tránh hắn cũng không phải là biện pháp.

Tiếng đàn hoa lệ mát lạnh, đã muốn đánh xong một lúc lâu, gặp ta vẫn không nhúc nhích, nữ nam với quần áo từ y như trích tiên, hướng ta đưa đến một ánh mắt đầy ôn nhu.

“Đậu Khấu quận chúa, âm thanh như vậy, ngươi không thích sao?”

Đầu ngón tay nhẹ gõ cái bàn, ta không có ngẩng đầu, trên tường còn treo họa mỹ nhân đồ mà Phượng hồ ly vẽ cho ta, mi hơi lãnh, bị hấn cố ý thêm thương mấy phần thần thái xấu hổ của nữ nhi, đôi mắt ẩn tình đưa tình, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận, làm cho ta xem chỉ có một xúc động là muốn xé nát!

Bị ta vắng vẻ , nữ nam đánh đàn cổ sâu kín thở dài một hơi.

Chậm rãi đứng thẳng thân mình, hấn nhẹ bước hướng về phía ta, tóc đen phiêu tán, như tơ lụa mềm mại, phát qua trên mặt của ta, con ngươi ôn nhuận như ngọc, phiếm lên ánh sáng ấm áp nhu hòa.

Thanh âm thanh nhã tựa như nước suối chảy.

“Tiểu Khấu, ta đã muốn ngồi cả nửa ngày, ngươi thật đúng là đem ta coi như không khí sao? Đàn gãy tai trâu, ta còn là lần đầu tiên thấy đó?”

Khi Vũ Hiền sẽ đến, ta cũng không kinh ngạc, dù sao, hấn coi như là tâm phúc bên người hoàng đế.

Hơn nữa, nam nhân này, có cổ khí chất mỏng manh tao nhã, cũng coi như là một cái cảnh đẹp ý vui.

Cầm lấy một lọn tóc dài của hấn, dùng sức đem hấn kéo đến trước mắt ta, hiện tại tâm tình ta không tốt, cho dù hấn ôn nhu đến đâu, ta cũng không tính cùng hấn tiếp tục đùa.

Mỉ hoặc thanh âm, dẫn theo vài phần ngoạn ý.

“Khi Vũ Hiền, ngươi là nam nhân thông minh, ngươi thực rõ ràng, ta không thích ngươi. Hơn nữa, ngươi chỉ là một cái nhị phẩm quan viên, bọn họ một cái là đại tướng quân, một cái là tể tướng, một cái là hoàng đế, muốn đấu với bọn họ, ngươi đâu không nổi, vậy ngươi tới nơi này xem nào nhiệt cái gì?”

Nghe lời nói của ta, khuôn mặt tuấn đạt trầm xuống, Khi Vũ Hiền giây lát lại giờ lên ý cười trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thân thủ xả lại lọn tóc trong tay ta, đôi híp lại như trước, ần ần có một tia yêu mỵ ánh sáng lạnh lướt qua.

“Tiểu quận chúa, ngươi nói như thật sự rất đa thương người, một ngày nào đó, khi ngươi bị bọn họ làm cho mình đầy thương tích, ngươi mới có thể biết, nam nhân giống như ta mới là tri kỷ thật sự của ngươi.”

Tiếng bước chân của Khi Vũ Hiền càng lúc càng xa, lời nói của hấn cũng phiêu tán theo làn gió.

Ta miễn cưỡng ghé vào trên bàn, trong lòng trầm nghĩ nên như thế nào chạy đi.

Thân mình đã khỏe hấn, hoàng cung này nhốt không được ta, máu chốt là, làm như thế nào mới có thể đem ta mẩu thân ra khỏi Hắc phủ mới là điều quan trọng.

Sau giờ ngo, gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của ta, có một loại cảm giác rất nhẹ nhàng.

Đang lúc ta chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cửa bị đẩy ra, hình như có người đang đi đến, một đôi giày màu đen xuất hiện trước mặt ta, tiếp theo đó là vạt áo hắc y ánh vào mi mắt.

Cảm giác áp bách quen thuộc chậm rãi tới gần, ngay sau đó, một đôi cánh tay hữu lực từ phía sau ôm lấy thắt lưng ta.

Ta cả người liền lập tức cứng đờ, cúi đầu nhìn mũi chân của chính mình, trong lòng đang cân nhắc có nên ngẩng đầu lên hay không.

Trải qua lần giải độc này ta đối với đại ca cũng không còn cảm giác muốn trốn tránh cùng chán ghét như xưa.

“Đậu Khấu Nhi, mệt mỏi sao?”

Thanh âm lãnh tà vang lên, cảm giác lập tức bị nâng lên, đôi môi nóng cháy lại lặng lẽ in lên đôi môi cánh hoa, đầu lưỡi luồn vào khoang miệng cuốn lấy cái lưỡi đình hương, sau đó lại tà ác cắn cắn.

Giấy dựa đẩy ra hấn, ánh mắt chống lại đôi mắt như hồ sâu băng lãnh của đại ca.

Con ngươi đen thâm sâu khó dò, làm ta không thể hiểu được suy nghĩ của hấn.

Lấy nửa ngày ta mới tìm lại được dũng khí, ta quyết định đánh vỡ sự trầm mặc làm người ta hít thở không thông này.

Bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy thắt lưng hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào lồng ngực rắn chắc, đôi mắt nhìn về phía đôi bướm xinh đẹp đang bay múa bên khóm hoa.

“Đại ca..... Ta không muốn ở lại chỗ này, ta muốn được về nhà.....”

Con người đen lẳng lẳng nhìn ta, khuôn mặt luôn bình tĩnh của đại ca hiện lên một tia lo lắng, thanh âm bá đạo, không cho phép phản kháng.

“Không thể..... Yêu Vương đã muốn rời đi Tây Vực, có lẽ, ít ngày nữa sẽ đến kinh thành, hắn là kẻ địch của ta, chỉ sợ, hắn sẽ làm người bị thương.....”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cuộc Sống Cá Chậu Chim Lồng [Nhị]

Ánh trăng sáng dịu chiếu xuống nhân gian, làm cho màn đêm càng trở nên mông lung, tiếng côn trùng không ngừng vang vọng.

Đại ca đã trở về phủ, trong phòng cực kỳ yên tĩnh chỉ có một mình ta.

Bức họa trên bàn càng lúc càng hoàn chỉnh, dưới ánh nến mờ ảo, nam nhân trong bức họa càng trở nên nhu hòa làm cho ta không thể rời mắt.

Đôi mắt như bầu trời đêm, khuôn mặt đường nét nhu hòa, tựa như mây trên trời làm cho người nhìn thấy đều sẽ quên hết tất cả ưu phiền.

Đôi môi mỏng luôn có nét ôn nhu, ngẫu nhiên sẽ mỉm cười làm người ta tâm sẽ bất chợt ấm áp.

Bàn tay kia thì ấm áp mà rộng lớn, đủ để bao dung tất cả mọi sai lầm của ta.

Đầu ngón tay khẽ lướt trên bức họa, làn mi kia, cặp mắt kia, thật sự rất muốn nhìn thấy hắn.

Ngón tay dừng lại trên đôi môi liền dừng lại, trong lòng thầm nghĩ, được hân hôn, không biết hương vị sẽ như thế nào.

Đã qua hơn mười ngày, vết thương của hắn chắc đã khỏi hẳn, hắn nói sẽ tìm đến ta, hoàng cung này, ta biết, hắn nhất định dám vào.

Ta thật sự cũng không biết, vì cái gì mà chính bản thân mình lại có tình cảm đối với một nam nhân chỉ gặp qua có hai lần, nhưng mà, ta vẫn tin vào cảm giác của mình, hắn là một nam nhân tốt.

Gió ban đêm càng lúc càng lớn, ánh nến bị gió lay động lúc mờ lúc rõ.

Hai cánh cửa vốn đóng kín, tựa hồ bị chậm rãi mở ra, ta xoay người nhìn phía cạnh cửa, đã có một thân ảnh cao lớn không biết khi nào tựa vào trước cửa.

Áo ngủ đơn giản, lộ khuôn ngực rắn chắc màu mạch máu, tóc đen như mực, chỉ dùng một cây trâm cố định trên đỉnh đầu, đôi phượng mâu hẹp dài đang lẳng lẳng nhìn ta.

Không có thanh âm, cũng không có biểu tình, Mộ Dung Tĩnh đột nhiên xuất hiện, làm cho thân thể của ta hơi cứng đờ lại.

Ta không hề động, Mộ Dung Tĩnh cũng không có động, nhưng ta cảm giác được ánh mắt của hắn vẫn quý dị dừng ở nam nhân trong bức họa.

Nhìn chăm chú vào con người đen của ta, thâm thúy mà lại tà ác, hắn nở nụ cười đến chói mắt.

“Nam nhân này là người người thương sao?”

Chống lại ánh mắt cuồng nhiệt của hắn, ta nở nụ cười.

“Hoàng Thượng, ta có thích hắn hay không, cùng người tựa hồ chẳng có chút liên quan nào cả, không phải sao?”

Bị ta trào phúng, nam nhân trước mắt, cười đến càng thêm gọi cảm tà mị, chậm rãi hướng ta cúi xuống thân mình, mái tóc đen phát nhẹ trên mặt của ta.

Con người đen tà mị chậm rãi hiện lên một chút thâm trầm, tiếng nói khàn khàn, lộ ra tia dụ hoặc ái muội khác thường.

“Long Đẩu Khấu, người nói chuyện với trẫm như vậy, người sẽ không sợ, trẫm sẽ đem người cả đời nhốt tại nơi này sao?”

Đẩy ra khuôn mặt đang dính sát vào mình, lông mi như cánh bướm khẽ lay động, ta ôn nhu nở nụ cười.

“Mộ Dung Tĩnh, người sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy, bởi vì, người là hoàng đế, mỹ nhân người cũng không phải không có, tội gì cưỡng bức một cái nữ nhân chán ghét người chứ.”

Nghe lời nói của ta, Mộ Dung Tĩnh cười đến mị hoặc, thân hình nhẹ lay động một cái, áo ngủ mỏng manh liền chảy xuống bên hông, khuôn ngực trần trụi to lớn liền hào phóng mà hiện ra trước mặt của ta.

Đôi mắt sâu không thấy đáy nổi lên tia câu hồn cùng khiêu khích, cánh tay bên hông ta mạnh mẽ buộc chặt lại.

Lồng ngực to lớn mà có lực lượng, nam nhân gọi cảm mà nguy hiểm trước mặt càng lúc càng có vẻ cuồng dã mà lạnh liệt.

“Tiểu Miêu Nhi, ngươi có biết, có bao nhiêu nữ nhân muốn nằm ở trên giường của trẫm sao?”

Bị ôm, ta vẫn không hề nhúc nhích, ta có thể cảm nhận được hơi thở cuồng dã trên người Mộ Dung Tĩnh càng lúc càng cuồng bạo, nghe hơi thở của hắn càng lúc càng trọng, hô hấp không quy luật, ta miễn cưỡng khóe miệng.

Ta trừng mắt nhìn hắn, thanh âm non mềm, mang theo mấy phần lạnh lẽo.

“Nếu trong cung của Hoàng Thượng mỹ nhân nhiều như vậy, làm gì phải tìm tới ta để dặt hoa trên gấm chứ?”

“Ngươi được lắm...” giọng nói khàn khàn, cổ ý vang lên bên tai ta

“Tiểu Miêu Nhi, ngươi nghe kỹ cho trẫm, tốt nhất không cần chọc giận trẫm. Bằng không, trẫm sẽ đem móng vuốt của ngươi, từng cái một, nhổ cho bằng sạch.”

Cảm giác tà ác bao quanh ta, ta không dấu vết quay mặt đi, Mộ Dung Tĩnh không phải đại ca, hắn sẽ không đối với ta thương hương tiếc ngọc.

Hơn nữa, một cái nam nhân bị nữ nhân làm hư, vĩnh viễn sẽ không biết khó mà lui.

“Long Đẩu Khấu. Đôi mắt như con mèo hoang này của ngươi, nếu nhắm lên tia tình dục. Nhất định sẽ rất đẹp.”

Nhìn ta khuôn mặt bình tĩnh, Mộ Dung Tĩnh cường ngạnh kéo tay của ta, dọc theo thân thể hắn chậm rãi rời xuống phía dưới, lướt qua khuôn ngực khôu gọi, rắn chắc cơ bụng. Sau đó ẩn đến cái vật cứng rắn nóng rực kia.

Một đôi hoặc mâu, gắt gao khóa chặt ánh mắt của ta, ý cười tà lãnh gọi trên khóe miệng.

“Long Đẩu Khấu, cảm nhận được sao. Ngươi làm cho trẫm cảm thấy hưng phấn.”

Vật dưới tay nóng rực, tựa hồ đang chậm rãi càng lúc càng lớn, ta tinh tường cảm giác được biến hóa của Mộ Dung Tĩnh, ta lập tức không thể ức chế mà run rẩy.

Nhìn hắn khuôn mặt vẫn tà mị như trước, ta ngoéo một cái khóe miệng, trong mắt nổi lên liễm điểm tia mị quang.

“Hoàng Thượng, trách không được ngươi muốn tới tìm ta. Xem ra, nhóm mỹ nhân của ngươi, cũng không làm cho ngươi thỏa mãn được.”

Bị ta đùa bỡn, Mộ Dung Tĩnh sắc mặt hơi đổi, cánh tay lớn xiết chặt lấy ta, đôi mắt lợi hại như ưng nổi lên ngập trời lửa giận, mày kiếm anh tuấn giờ lên, cơ thể cường tráng hơi hơi phập phồng, lại tràn ngập lực lượng.

“Long Đẩu Khấu, trẫm thật sự là đối với ngươi càng ngày càng cảm thấy hứng thú đâu. Trẫm muốn ngươi.”

“Đáng tiếc, ta không nghĩ muốn ngươi.”

Lui ra phía sau từng bước, ta bình tĩnh nhìn hắn.

“Mộ Dung Tĩnh, nữ nhân nằm ở dưới thân của ngươi có bao nhiêu, có lẽ ngay cả chính ngươi cũng nhớ không rõ đi. Nam nhân trong thiên hạ rất nhiều, hoàng đế thì sao. Ngươi đối với nữ nhân là khinh thường, mà ta, thì lại càng thêm khinh thường ngươi.”

“Ngươi biết chính mình đang nói cái gì sao?”

Dùng sức một cái liền đem ta áp đến trên giường, con ngươi đen như ưng, trong đó là tận trời gió lốc, khuôn mặt tuấn mỹ mị hoặc đến quý mị, bên miệng hiện lên tia mỉm cười càng làm tăng thêm tia mị sắc.

“Tiểu Miêu Nhi, ngươi thật sự chọc giận trẫm, đêm nay, trẫm sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28

Chương 28: Cuộc sống cá chậu chim lồng [Tam]

Tại kia song sâu thăm con người đen lý, ta nhìn thấy chỉ có đoạt lấy mà không có một chút ít tình yêu.

Bị hấn đặt dưới thân dán vào hấn nửa thân trần nóng bỏng. Nhìn hấn ta cười đến trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Mộ Dung Tình ở của người trong mắt nữ nhân rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nếu người thích là dung mạo, trên đời này so với ta mỹ nữ nhân nhiều đếm không xuể. Nếu người dự đoán được ta là vì tưởng trả thù ta đối với người bất kính như vậy ta chỉ hội khinh thường người...”

Ta giả hoạt cười, Mộ Dung Tình nhìn của ta cười thần sắc hơi hơi bị kìm hãm, con người đen gắt gao nhìn chăm chú ta.

Hồi lâu, hấn chậm rãi thu liễm nổi lên trong mắt dục vọng. Bên môi như có như không nụ cười yếu ớt mang theo một tia âm trầm làm cho người ta theo lòng bàn chân hạ bắt đầu lạnh khởi.

“Long Đậu Khẩu ở người trong mắt trẫm là như thế nông cạn nam nhân sao?”

Lạnh lùng nhìn kia một đôi mi hoặc mắt đẹp theo hấn trên người truyền đến xương tã ác hơi thở, ngược lại làm cho ta bình tĩnh xuống dưới.

Ta xem hấn, hấn cũng nhìn ta, hấn ánh mắt chậm rãi trở nên nhu hòa, lãnh liệt một chút theo hấn trong mắt biến mất, bàn tay lại tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, đùa giỡn, thậm chí còn có vài phần ý vị thâm trường...

Vươn ngón tay rút ra của ta vạt áo nhìn này tuyết nộn da thịt, Mộ Dung Tình cười đến đậm ứ.

“Rất đẹp thân thể, trẫm thích trẫm lần đầu tiên cảm

thay nguyên lai nữ nhân cũng sẽ như vậy tươi mới ngon miệng...”

Lúc sáng lúc tối ánh nến, ta nhìn thấy Mộ Dung Tình trong mắt đục vọng. Bị hấn liên biến thành phiền, cảm giác được hấn hơi thở càng ngày xuống phía dưới ta đầu tiên là bất động thanh sắc lại ở hấn khinh bạc của ta thần cánh hoa cuối cùng thời điểm, mạnh xoay đầu.

“Hoàng Thượng, người tin hay không người chạm vào ta người sẽ chết...”

Nhìn ta trong mắt lãnh ý đè nặng của ta nam nhân nhẹ nhàng nở nụ cười, khơi mào khoe môi tràn đầy tàn khốc lạnh như băng.

“Tiểu mèo hoang, người có thể đem Long Tử Giám cùng Phượng Vô Trần đưa bốn trong lòng bàn tay nhưng là trẫm cũng không sợ người.”

Tựa tiểu phi tiểu gọi lên bạc thần Mộ Dung Tình mắt nheo lại lộ ra vài phần nguy hiểm ý tứ hàm xúc, khuôn mặt xuống phía dưới lại để sát vào ta.

“Này trương sắc bén cái miệng nhỏ thật sự là khiếm ngược đầu. Trẫm không muốn nghe của người châm chọc khiêu khích, nhưng thật ra của người tiếng rên rỉ trẫm thật sự chờ mong...”

Bị cường hôn, bị cắn kia chặt chẽ giam cầm cánh tay của ta làm cho ta cảm thấy đau quá.

Ở trên giường nam nhân là điên cuồng bất quá Mộ Dung Tình không phải đại ca, ta không cần đối với hấn hạ thủ lưu tình.

Đầu lưỡi tham nhập của ta miệng khoảnh khắc ta dùng sức nhất cắn.

Ăn đau bụng lỏng ra ta miệng Mộ Dung Tình lạnh lùng đối với ta khinh khơi mào khoe môi mâu quang hiện lên lạnh lạnh rét lạnh.

“Long Đẩu Khẩu, người cũng dám cắn trẫm. Xem ra người không thích ôn nhu nam nhân.”

Trong lời nói tà mị ta bỗng nhiên cứng đờ không hề di động nửa phần.

Phát hiện của ta động tác Mộ Dung Tình hơi hơi một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên đối với ta cười khế một tiếng.

“Long Đậu Khẩu người thực thông minh bất quá trầm tính ngoại lệ một lần làm thô lỗ nam nhân.”

Hung hăng ngăn chặn run run xúc động nhưng tà ác nam nhân xuy phát ở ta bên tai ấm áp hơi thở lại mang mấy phần tê dại ý tứ hàm xúc.

Nghe này mùi thân thể chậm rãi biến nhiệt...

Không đúng, hương vị không đúng...

Thân thể phản ứng càng thêm không đúng...

Kinh thấy khác thường một khắc ta vừa định đẩy ra hẳn lại bị một đôi cánh tay gắt gao ôm.

“Muốn chạy trốn? Trẫm sẽ không cho người như nguyện.”

Lời nói vừa dứt áo của ta đã mạnh mẽ bị xé rách.

“Tiểu mèo hoang, người đã khơi mào ngọn lửa trong ta. Nhất định phải phụ trách thay trẫm dập tắt lửa.”

Càng ngày càng thấy khô nóng khó nhin ta bỗng nhiên phát hiện, không biết khi nào ta thể nhưng toàn thân là mồ hôi ướt đầm quần áo.

“Thực nhiệt, đúng hay không?”

Đôi môi dần dần đến đầu vai của ta vén lên của ta mái tóc dài theo Mộ Dung Tình trong miệng phun ra cực nóng hơi thở, mật mật vờn quanh ta.

Khàn khàn thanh âm ái muội dụ hoặc.

“Người là cái thứ nhất trẫm muốn nữ nhân, người nói trẫm lại như thế nào dễ dàng buông tha người đâu. Người như thế kiêu ngạo thông minh, người hẳn là biết, phía sau nam nhân là tuyệt đối không có khả năng

dừng lại. Hơn nữa, cả đời này trăm quyết không buông ra người, người là trăm theo thân đến tâm hoàn toàn thuộc loại trăm.”

Mộ Dung Tình trong lời nói như là thật mạnh ưng thuận lời thề, như đinh đóng cột vĩnh vô quay về.

Bất quá ta sẽ không tin tưởng thân là hoàng đế hấn hội chân chính yêu thương một nữ nhân.

Nhìn hấn, tay nhỏ bé chủ động ôm hấn thắt lưng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mèo con nhẹ nhàng cọ, trong đôi mắt một mảnh mềm mại.

“Hoàng Thượng, bắt buộc một cái không thương của người nữ nhân, cần gì phải làm vậy chứ?”

Nhìn của ta biểu tình Mộ Dung Tình căng thẳng thân thể có một tia mềm hóa, tươi cười cũng chậm chậm theo trên mặt biến mất, một tia nhu tình hiện lên lại nhanh chóng khôi phục lạnh lùng.

“Tiểu mèo hoang, tưởng cùng trăm ngoạn lật mềm buộc chặt sao? Đáng tiếc trăm sẽ không mềm lòng.”

Ở bàn tay to ý đồ ngăn ta đai lưng khoảnh khắc, một trận gió lớn thổi qua trong phòng ngọn nến chột tắt, tối đen một mảnh trong phòng ảm ảm hơn một chút cao lớn thân ảnh.

Đem đặt ở ta trên người Mộ Dung Tình một tay rút ra, nhìn ta vỡ vụn quần áo xâm nhập giả trong mắt có chột lóe qua lãnh tàn cơ sát...

Âm mị đôi mắt che kín lãnh khốc tàn nhẫn mắt, Mộ Dung Tình dừng ở bóng đen trung cao lớn thân ảnh, bạc thần lạnh lùng gọi lên.

“Dám can đảm xông vào trăm hoàng cung, người rốt cục là ai?”

Không để ý đến Mộ Dung Tình chất vấn, trong bóng đêm nam nhân chậm rãi hướng ta đến gần, một đôi hữu lực cánh tay ôn nhu đem ta ôm lấy, gắt gao khóa tai trong lòng.

“Đậu Khấu ta đến đây...”

Nam nhân thanh âm như trước là như vậy thuần hậu, đơn giản chỉ là một câu nói lại kinh sợ tâm hồn của ta.

Nước mắt nhịn không được che kín hai mắt gần trong gang tấc gương mặt, ở ta trong mắt lần lượt mơ hồ, lại lần lượt rõ ràng, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Là hấn...

Là hấn...

Hấn thật sự đến đây...

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 29

Chương 29: Xuân được gây dương phác lang [Một]

Nước mắt tuôn tràn mi ta vươn tay dùng sức lau đi, rốt cục thấy được thân ảnh trước mắt.

Tuy rằng khóc nhưng ta lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, thật may mắn hấn là vẫn đến đây, bằng không trúng xuân được cơ thể ta thật sự không thể cam đoan mình có thể cưỡng lại được sự tra tấn này hay không nữa.

Đôi tay to lớn chặt ôn nhu vỗ về mặt của ta, đôi mắt sắc bén của hấn tựa như đẩy lùi màn đêm u tối.

Ánh mắt dừng ở đôi môi sưng đỏ của ta sau đó khẽ nhún mi lại.

...sau đó rồi mới lại.

Giọng nói rét lạnh, mang theo sát ý.

“Hắn cần nàng?”

Nghe thanh âm không hề giận như
sấm vang bên tai của hắn, tâm nàng đều
là mặt ngọt, xem ra hắn vẫn để tâm tới
nàng.

Hai mắt híp lại vui sướng ôm lấy cái
miệng nhỏ nhắn ta hướng về phía người
nam nhân mềm mại cười.

“Không phải...”

Nhìn ý cười nghịch ngợm trên khóe môi
ta, đôi mắt đen hun hút luôn bình kia
hơi hơi ảm ảm, trầm trầm sau đó lại
chậm rãi nhếch lên.

“Là nàng cần hắn?”

Nôn nóng bò lên thân thể hắn, ta đem
cơ thể dán sát vào trong lòng hắn,
khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trước ngực
hắn, ta cười đến mị hoặc.

“Đừng nóng giận được không... Về sau
ta chỉ cần chàng... Được không?”

Ta mân mê hai cánh môi mỏng đang
mím chặt của hắn, như tình nhận nhạo
trong mắtta khiến nam nhân đang ôm ta
nhìn tới ngây người, như không tưởng
được ta có thể dụ hoặc như vậy, hắn lập
tức đỏ mặt thân mình cứng đờ.

Bị vắng vẻ ở một bên Mộ Dung Tĩnh
nhìn ta không coi ai ra gì mà đùa giỡn
nam nhân, khuôn mặt tuần tú hết đỏ rồi
lại đen, hết đen rồi lại xanh...

“Long Đậu Khẩu tiểu mèo hoang dâm
đăng... Chẳng những móng vuốt lợi hại,
cái miệng nhỏ nhắn càng thêm đáng
giận. Hiện tại lập tức lại đây cho trẫm,
bằng không vô luận là nànghay là tên
này trẫm cũng sẽ không cho các người cơ
hội còn sống đi ra ngoài...”

Lúc nói chuyện bàn tay to đồng thời
vươn về phía ta, ý đồ kéo ta đến bên
người hẳn.

Bất quá lúc bàn tay của Mộ Dung Tình
vội đến, bàn tay to lớn của người nam
nhân đang ôm ta vung lên mạnh mẽ
ngăn lại Mộ Dung Tình.

Hai nam nhân đồng dạng cao lớn
nhưng võ công của Mộ Dung Tình rõ
ràng bị vây ở thế hạ phong, không bao
lâu hẳn đã muốn bị dồn đến góc tường.

Trong bóng đêm mờ mịt Mộ Dung Tình
không hổ là hoàng đế cho dù một thân
chật vật vẫn xuất khẩu cuồng ngôn như
trước.

“Buông nàng ra, trẫm có thể thả người
đi...”

Nghe lời nói kiêu ngạo ngông nghênh
của Mộ Dung Tình, nam nhân khinh bỉ
cười cười.

“Ta sẽ không cho người tổn thương nàng
thêm một lần nào nữa...”

Nhìn nam nhân quyền đầu đang muốn
hướng về phía khuôn mặt của Mộ Dung

Tình, ta vội vàng bắt lấy ống tay áo của hân bởi vì ta phát giác đợt sóng nhiệt càng ngày càng bức người, thân thể của ta đã sắp không chế không được nữa rồi. Thốt ra lời nói mang theo kiêu nhuyển đầy mỉa mai.

“Tước Tước, không cần đánh, dẫn ta đi đi, ta sắp nhìn không được rồi.”

Giọng nói run run, bàn tay to lớn đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé bị lòng bàn tay nóng hầm hập của ta làm cho sửng sốt, nam nhân nhìn về phía Mộ Dung Tình, ánh mắt càng tăng thêm vài phần lạnh như băng.

“Mộ Dung Tình người thật ti bỉ thể nhưng ép nàng ăn xuân được...”

Thần sắc khiêu khích biến mất ở trên mặt hân, Mộ Dung Tình nhìn ta, sau một lúc lâu sau mới cúi đầu bật cười.

“Xuân được? Chuyện thấp hèn như vậy trăm sẽ không bao giờ làm, là nàng cần môi trăm ... Máu của trăm chính là xuân được tốt nhất ... Nhưng người thật to gan cũng dám tranh người với trăm...”

Âm thanh lạnh như băng, căn phòng vốn tối đen chợt sáng hân lên, ngẩng đầu nhìn lúc này mới phát giác hóa ra Mộ Dung Tình đã châm ngọn nến, đứng cách chúng ta không xa.

Hai tròng mắt sắc bén gắt gao nhìn thẳng vào nam nhân đang ôm ta, loại

ánh mắt âm trầm rét lạnh này, khiến ta không được tự nhiên vội thả ống tay áo của Phạm Văn Tước ra.

“Tiểu mèo hoang, hẳn chính là nam nhân của nàng sao? Xem ra cũng không hơn ta là mấy.”

Trong lời nói mơ hồ mang theo sự ghen tị, ta híp mắt lại, xem ra người nam nhân này không khác gì Phượng hồ ly cả, đều là trông mặt mà bắt hình dong, hai tên nhảm chán.

Vô cùng ôn nhu liếc nhìn nam nhân áo xám một cái, ta lại nhìn sang Mộ Dung Tình ngoéo cái miệng nhỏ nhắn.

“Ta chính là thích hẳn... Người làm gì ta?”

Ngữ khí vừa ái mộ lại thân thiết, cánh tay nam nhân đang ôm ta gắt gao siết chặt. Mà Mộ Dung Tình lại là phần uất nắm chặt quyền đầu tàn bạo nhếch khóe môi, chống lại ánh mắt trong suốt của ta.

“Long Đẩu Khẩu những lời trâm nói nàng đều quên rồi sao?”

Tựa vào lồng ngực ấm áp ta cười đến kiêu ngạo.

“Mộ Dung Tình, lời nói của người đúng là rất mê người, bất quá thật đáng tiếc ta cũng không phải là nữ nhân không am hiểu việc đời, thấy người thù hồn phách lửng lơ nai con chạy loạn...”

Ta cũng không phải cung phi nhiều năm tịch mịch cam tâm tình nguyện phủ phục dưới nhu tình của người... Mỗi một chữ người từng nói, ta cho tới bây giờ chưa từng để trong lòng cũng chưa từng có tin tưởng qua một lần nào... Thì sao có thể nhớ rõ chứ...”

Lời nói của ta làm cho Mộ Dung Tĩnh tức giận công tâm, hấn muốn phát tác nhưng lại kiêng kị người nam nhân bí hiểm bên cạnh ta.

Dù sao có thể tránh thoát thủ vệ sâm nghiêm trong hoàng cung, có thể không gay ra bất kỳ tiếng động nào ẩn vào trong phòng, có thể dễ dàng đem ta thoát khỏi người Mộ Dung Tĩnh như vậy trên đời chỉ sợ không có được bao nhiêu người.

Nhìn nam nhân ôm ta đi về phía cửa, Mộ Dung Tĩnh kêu ngạo rất cục không thể bình tĩnh nữa.

Hắn bước về phía chúng ta, thanh âm lạnh thấu xương không còn giữ được bình tĩnh như trước nữa.

“Người muốn dẫn nàng đi đâu?”

Thân hình Mộ Dung Tĩnh che ở trước chúng ta người lập tức bị bức buộc lui về phía sau từng bước.

Nam nhân tươi cười lạnh lùng lại ẩn hàm thâm ý.

“Mộ Dung Tĩnh, Long Tử Giám ta cũng không để người vào mắt. người cho

rằng ở kinh động thị vệ phía trước người có thể đánh thắng ta sao?”

Đôi mắt khí phách vương giả của Mộ Dung Tình gắt gao nheo lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng của ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người muốn trở thành nam nhân đầu tiên của nàng?”

“Ta không phải giậu đổ bìm leo như người.”

Còn chưa có nói xong nam nhân đã ôm ta nhảy lên ngọn cây.

Dù đơn giản thế nào thì cũng là một gian nhà tranh, dù đơn sơ bao nhiêu vẫn có được một chiếc giường gỗ, nhưng người nam nhân vẫn luôn ôn nhu như vậy.

Dưới ánh trăng ngón tay thon dài mảnh khảnh của ta nhìn không được vồ về khuôn mặt hấn.

Khuôn mặt hấn khẽ nghiêng qua mỉm cười ôn nhu với ta, trên mặt chạm rai hiện lên một chút vết hồng.

“Đậu Khẩu, đừng nghịch, ta sẽ nhện không nổi...”

Thấy bộ dáng đỏ mặt của hấn thật sự là đáng yêu vô cùng...

Làm cho ta nhện không được muốn đi trên chọc hấn...

Nhẹ nhàng cúi xuống thân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến hấn trước mắt.

cái miệng nhỏ nhắn không ngừng cọt
lên đôi môi tắn ra mùi thơm khô mát của
hắn.

Đôi mắt xinh đẹp quyến rũ hung hăng
trừng hẳn.

“Tước Tước, nơi này của chàng có từng
chạm qua nữ nhân hay không?”

Nghe lời nói của ta nam nhân đang ôm
ta hé ra khuôn mặt tuần tú đỏ bừng,
trong lúc nhất thời bị ta ghen nói
không ra lời.

“Trên đời này không có nữ nhân dám
trêu chọc ta, trừ nàng ra.”

Khuôn mặt ửng đỏ nghiêm túc, đôi mắt
ôn nhu, biểu tình ủy khuất lại có hứng
trí quan sát sắc mặt của hắn, xem ra

Tước Tước của ta vẫn là một nam nhân
thuần khiết a.

Thân mình vốn mềm nhũn nhìn thấy
nam nhân mê người ta lại càng ghé sát
vào vòm ngực rắn chắc của hắn, cái
miệng nhỏ nhắn cắn cắn đôi môi hắn,
cảm thụ được hắn run rẩy, sau đó lại
làm sâu sắc nụ hôn này.

Hương vị thật thoải mái dễ chịu, ta nhận
không được vươn cái lưỡi liếm liếm, hơi
thơ chỉ thuộc về một mình ta, đầu lưỡi
vói vào trong miệng hắn nhẹ nhàng
khiêu khích.

Bị ta khinh bạc nam nhân dưới thân
vội đến sung sướng không có chút phản

cười lên sung sục không có chút phản kháng. Trúe trặc đáp lại nụ hôn của ta, như sợ làm cho ta đau mà lực đạo rất nhẹ, thực ôn nhu.

Nghe thấy tiếng thở dốc càng lúc càng thô trầm của hắn, luồng nhiệt trên người ta cũng càng ngày càng mãnh liệt, ta không muốn kìm nén nó, đêm nay ta chỉ muốn phóng túng chính mình.

Bàn tay nhỏ bé sờ soạng đến bụng hắn cởi đai lưng của hắn ra.

Đôi mắt yêu mị nheo lại ở trên người hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt đen như mực của hắn, lời nói mềm mại mang theo dụ hoặc.

“Tước Tước, làm sao bây giờ, ta nóng quá... Giúp ta được không...”

Nam nhân nhìn ta cười cười, bàn tay đặt trên thắt lưng ta còn thân thể hắn thì khẽ run.

“Đậu Khẩu nàng xuống dưới trước được không, có chuyện gì chúng ta từ từ nói chuyện...”

Còn nữa, tay nàng đừng lộn xộn nữa có được không? Quần áo của ta sắp bị nàng vò nát...”

“Không được...”

Nàng vẫn tiếp tục nằm trên người hắn, nam nhân vô tội biểu tình thật sự là đáng yêu, ta cười khẽ bắt tay với vào vạt áo hắn, xoa nắn da thịt lỏa lồ khêu gợi

màu nâu đồng giống hệt như đại ca.
Một đầu ngón tay làm chuyện xấu ở
dưới bụng hắn khẽ lướt qua, trong lúc vô
ý chạm được vật cứng rắn đang ngẩng
cao đầu kia, ta mới chạm rãi rút tay về.
“Đề trên người chàng thật thoải mái, ta
không xuống dưới... Còn có ta nghĩ muốn
chàng...”
Biết rằng nữ nhân tốt là không nên câu
dẫn nam nhân như vậy nhưng bởi vì hắn
là Tước Tước, ta cũng không muốn che
dấu dục vọng đối với hắn.
Đại ca bá đạo, Phượng hồ ly yêu mị,
Khí Oũ Thiên phúc hắc, Mộ Dung Tinh
tà ác, thân thể của ta thậm muốn lựa
chọn người ta yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Xuân Dục Gây Dương Phác Lang [Nhị] (Chưa Beta)

Sợ đột nhiên có một ngày, thân mình bị kia tứ yêu thú cưỡng bức đi cho nên dưới thân nam nhân vô luận như thế nào ta cũng không thể để cho hắn đi.

Ở cửa ta tay nhỏ bé ý đồ thâm nhập hắn tiết khô, nam nhân lại đỏ mặt đại chương chặt chẽ nắm tay của ta.

Thân thể run run, thanh âm có điểm khàn khàn.

“Không cần bướng bỉnh, xuân dục của ngươi ta có thể giúp nàng giải, không cần phải như vậy.”

Ủy khuất neho lại mắt, ta vui đầu ở hắn cản cổ, bàn tay ở hắn trong ngực bắt đầu không thành thật sờ loạn nâng lên mặt, liên tiếp khẽ hôn hắn trán, mũi, môi thấp giọng đầy mị hoặc bên tai hắn:

“Tước Tước, chàng không nghĩ muốn ta? Chàng không thích ta? Chàng không thích thiếp đúng hay không?”

Nhìn ta vô tội ánh mắt dưới thân nam nhân sôi ruột, định mở miệng giải thích lại bị ta dùng sức lấy môi đè lên.

Đáy lòng yêu say đắm, gấn bó gian triển miên, thân thể và không khí trong phòng ngày càng trở nên nóng hơn.

Nhìn không được cũng không tính nhìn nữa, ngay lúc nam nhân hồi hận phía trước mười thon dài ngón tay đã muốn cời bỏ hắn trên người quần áo.

Dung túng ta, nam nhân còn thật sự mong đợi, nhưng là lần đầu tiên giúp nam nhân cời áo phục, ta tay nhỏ bé lại vừa rung vừa hoảng.

“Để cho ta tới làm đi...”

Nam nhân mềm lòng cũng nhận mệnh, bàn tay to lồi kéo, một chốc vạt áo liền rơi xuống đất.

Trước ngực quần áo rộng mở khoảnh khắc, là nam nhân cường tráng gọi cảm khuôn ngực, màu nâu mê người lại có phần sáng bóng mắt hồng.

Nhân cơ hội trong bóng đêm tay nhỏ bé lớn mật phủ đi lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng mai nhập này nam nhân da thịt.

Đôi môi nhẹ tựa như lông hồng, chậm rãi ở hân trên người rong chơi.

Câu hôn mê người khiêu khích, nam nhân tiếng thở dốc dần dần trở nên thô hơn, đặt ở ta bên hông cánh tay đã dần dần buộc chặt.

Ngón tay đẩy ra của ta áo, ấm áp hô hấp phun thượng của ta đầu vai.

Bạc thân nhẹ nhàng vuốt ve kia hồng nhạt da thịt, gập ta không có phản đối, liền liếm lộng xuống ta xương quai xanh.

Có điểm bất an trong lời nói, cùng với kêu gọi thô suyền, khô mát hơi thở phun của ta trên người.

“Đậu Khấu, cho ta muội không hối hận sao? Dù sao ta cái gì cũng không có, một người không quyền không thế...”

Nâng lên khuôn mặt hân, nhìn khuôn mặt tuần tú của người ta yêu thương, người nam nhân ta đã quyết định gửi trao tấm chân tình của mình.

“Tức tức, còn người đâu? Người có hối hận hay không?”

Thở dài, hân không có ra tiếng chính là gặt gao đem ta ấn đến trước ngực...

Ngón tay dần dần đẩy ra của ta quần áo, môi nhẹ nhàng đi đến ta trước ngực.

Đầu lưỡi liếm thượng kia hồng nhạt nụ hoa, liễu nhân khoái cảm từng chút từng chút một dần dần tràn ngập ta thân thể mỗi một chỗ.

Nhắm mắt lại ta cảm thụ được...

Bởi vì là hân nên ta tin tưởng...

Hân sẽ là của ta phu quân, ta đưa nhỏ phụ thân...

Thân thể chạm vào nhau kia một khắc, hân ôn nhu nhẹ nhàng ôm ta...

Dưới đáy lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc...

Vốn tưởng rằng chính mình sẽ sợ hãi nhưng là nghe hân trầm ổn tiếng hít thở, cảm thụ được hân ôn nhu, tất cả sợ hãi thể nhưng thần kỳ trở nên tan thành mây khói.

Đề nặng hân này ngon miệng da thịt ta không ngừng cắn cắn, cho dù mặt trên để lại chuyên thuộc loại của ta dấu vết, ta còn chưa từ bỏ tiếp tục cắn nuốt.

Bị ta cắn đau nhưng dưới thân nam nhân vẫn như cũ dung túng ta kiêu ngạo hành vi, ta mỗi cắn một chỗ hân thân mình liền càng thêm mãnh liệt run run một phần.

Này hồng ngân thật sự đẹp quá, cắn lại liếm ta vô thức thì thảo:

“Tức Tức, ta hảo muốn ăn điệu người... Hảo tưởng một ngậm đem người ăn đi...”

Bị xuân dược khống chế thân mình ngày càng nóng, nói ra trong lời nói cũng có chút nói năng lộn xộn, dưới thân thuần khiết nam nhân bị ta biến thành có chút quần bách.

Thẹn thùng khuôn ngực rộng lớn càng thêm mãnh liệt phập phồng, lại vẫn cho ta chà đạp, không dám có chút gãy dựa.

Tay nhỏ bé chạy ở hân trần trụ trên người, xoa nơi nào đó cứng rắn địa phương khoảnh khắc, nam nhân bị đùa giỡn rốt cuộc chịu không nổi thân thủ đem ta lộn xộn thân mình cố định, con người đen mang theo sùng nịch ôn nhu.

Tay trái đem ta đặt hân chỗ mẫn cảm tay nhỏ bé nắm chặt, tay phải tinh tế vuốt ve ta trên lưng trắng mịn da thịt, ôn nhu, một chút đi xuống, sau đó dùng lại ở ta đùi nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đậu Khấu nàng có biết chính mình đang làm cái gì sao?”

Không nói gì ta chỉ vui đùa vào ngực hân, lại cắn đi lên.

Bị ta như vậy nhất kích, cho dù có là thành thật nam nhân cũng bắt đầu biến thân thành lang, vốn đã muốn dùng lại đầu ngón tay lại nhẹ nhàng di động.

Túy ma khoái cảm rước lấy ta không chế không được khinh chiến, mông lung mất nhĩ lúc này cũng bịt kín một tầng mê người mị sắc.

Run rẩy lông mi, cái miệng nhỏ nhắn cũng buông tha dưới thân ngon miệng mỹ thực, yêu mị tận xương thanh âm làm người ta tê dại thần kinh.

“Tước Tước thiếp thật là khó chịu.”

“Đậu Khẩu đừng nóng vội ta biết đến nhưng là nàng là lần đầu tiên, ta không thể rất thô bạo.”

Thanh âm ôn nhu, ta buộc chặt thân thể chậm rãi trầm tĩnh lại, Tước Tước vỗ về của ta đầu ngón tay chậm rãi trở nên lớn mật, ngông cuồng.

Mãnh liệt khoái cảm đánh úp lại, của ta cảm giác chậm rãi trở nên mơ hồ, trong mông lung thân mình giống như bị nhấc lên, lại nhẹ nhàng đặt ở mềm mại giường ngay sau đó cường tráng thân thể ôn nhu đè ép đi lên.

“Đậu Khẩu đừng sợ.”

Bên tai là Tước Tước thanh âm ôn nhu, tay hấn theo ta đùi nhẹ nhàng di chuyển xoa hai chân gian đóa hoa, cảm thụ được kia mềm mại da thịt, mới chậm rãi hoạt hướng vào trong đóa hoa.

Đầu ngón tay ôn nhu tham nhập dần tới thân thể ta ở hấn trong lòng xoay mình nhất cử, lập tức phát ra một tiếng mẫn ẫn tình dục kêu nhỏ.

Thỏa mãn rên rỉ, của ta hai chân kim lòng không đậu chậm rãi tách ra.

“Tước Tước nhanh lên... Không không chậm một chút... Tước Tước, ô... thiếp hảo muốn ăn chàng.”

Ta choáng váng đầu càng phát ra mê mang đứng lên nói xong sẽ không biết nói đến người nào vậy, chính mình cũng không rõ ràng rốt cuộc đều nói cái gì. Nhìn nam nhân càng ngày càng kinh ngạc ánh mắt cùng với có chút phiếm hồng hai má, choáng váng ta cười đến mị diễm.

Say lòng người đôi mắt nhìn hấn, dụ hoặc hấn.

“Tước Tước thiếp nghĩ muốn chàng.”

Bị ta mê ly mâu nhi nhìn, Tước Tước ánh mắt không biết khi nào thì xông vào nồng đậm dục vọng tối đen mâu châu ở trong bóng đêm lóng lánh một chút.

Chân nhĩ bị mở ra, rắn chắc thon dài thân thể chậm rãi đè ép xuống dưới, chậm rãi cùng ta hòa hợp nhất thể...

“Ấn... Ta cái này cho nàng nhưng là hội đau.”

Nói chuyện âm, cái loại này xé rách tâm can đau cũng ngày một chút tới gần.

“Đau...”

Nghe ta ần ần tiếng kêu, nam nhân ngạnh sinh sinh ngừng lại, chính là đem ta ôm vào trong ngực, càng không ngừng đùa giỡn.

Trần an hôn một chút khác ở ta bạc môi, êm tai tạp âm không ngừng ở ta bên tai tiếng vọng.

“Sẽ không đau... rất nhanh... sẽ không hội đau...”

Nhưng là cho dù là tới ôn nhu giữ lấy vẫn là rất đau, nam nhân trên trán đã chảy ra mồ hôi, con ngươi đen chú ý ta trên mặt thần sắc, rốt cuộc bất chấp dưới thân động tác.

Ta thờ hào hèn tựa vào hấn trước ngực đã muốn không còn sức lực để tiếp tục, hấn ôm ta không dám lại động.

Chờ ta chậm rãi chờ ta xem hấn gắt gao nhìn chăm chăm.

Cảm thụ được ta nội vách đè ép, hấn mặt đỏ tương động nhưng là lại rước lấy ta càng nhiều kinh hô.

“Tước Tước...”

Thoát phá kiều mỵ rên rỉ ngay cả chính ta đều cảm thấy xấu hổ nhưng là lại luyến tiếc hấn rời đi.

“Muốn hay không... Tiếp tục...”

Nhìn hấn nhếch môi dưới cổ nén về mặt thống khổ, đau đơn, lòng ta rất đau.

Tay nhỏ bé vòng qua cổ hấn, một đôi chân nhĩ càng nhanh vòng qua hấn thắt lưng.

Của ta chủ động dừng ở ta con ngươi hung hăng lóe lóe.

Thân thể bắt đầu di động, vừa nói trấn an trong lời nói, một bên nhỏ vụn duyên hôn ta không ngừng rên rỉ cái miệng nhỏ nhắn.

Làm cho người ta an tâm thanh âm, một chút rớt của ta trong tai.

“Như vậy hội đau không... Ân... Thế nào như vậy có hay không đau?”

Nghe kia cẩn thận tập âm, trong lòng bị hấn trong lời nói cảm động, theo hấn luật động tốc độ, ta không ngừng rên rỉ cố nén...

Đau dần dần biến mất, tê dại khoái ý chậm rãi dâng lên, ở hấn dưới thân, ta bắt đầu không ngừng cọ xát.

“Tức Tức nhanh lên...”

Bị của ta động tác kích thích, Tức Tức cắn chặt răng cố nén dục vọng.

Sùng nịch hôn ta, âm thanh mang theo áp lực.

“Ngoan... nàng là lần đầu tiên, chúng ta từ từ sẽ đến...”

Nhưng là bị dục lực khống chế ta căn bản không hải lòng hấn ôn nhu, hai chân càng nhanh bò lên thân thể hấn, muốn buộc hấn điên cuồng.

Của ta chủ động, nam nhân rốt cuộc không khống chế được nữa, chậm rãi nhanh hơn trườn sát tốc độ.

Theo luật động càng lúc càng nhanh, ta bị kia đột nhiên nhanh hơn va chạm kích thích nói không ra lời.

“Đậu Khẩu, đau muốn nói cho ta biết không?”

Vuốt ve ta run run thần cánh hoa, Tức Tức hôn ta nhẹ nhàng an ủi, hấn hơi ôm lấy cơ thể của ta, cực đại thực sâu cứ nhập lại chậm rãi rút ra.

Như ần như hiện mê người phấn hồng, ở của ta cơ thể tản ra, mềm mại rên rỉ rước lấy Tức Tức ra sức tiến công.

Bén nhọn khoái cảm, ta ngâm kêu ra tiếng, cao cao ngẩng đầu lên, cảm thấy chính mình cơ hồ bị xuyên thấu.

Nhưng là bao vây lấy của ta hơi thở cũng là như vậy ôn nhu, ta cảm thấy chính mình hạnh phúc sắp khóc đi ra.

Khi ta đạt lên tận trời một khắc, Tức Tức ngẩng đầu hôn trụ ta, không ngừng kêu tên của ta, một lần biến kêu...

Mây mưa đã tán, hơi thở không xong của ta ở Tức Tức thân thể tìm kiếm ấm áp.

Trên người mồ hôi đã sớm giao hòa ở tại cùng nhau, đen thui sợi tóc dây dưa phân không rõ là của hấn hay là của ta.

Môi cùng làn da vuốt phẳng gian, thành thật nam nhân nói không nên lời cái gì nùng tình mật ý trong lời nói, nhưng như trước quyền luyến ở ta trên vai té hôn.

“Đậu Khẩu thực xin lỗi... còn đau không?”

“Không đau...”

Nhìn cặp kia ôn nhu con người đen ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu ở hấn ôn nhu rong ta cảm thấy chính mình phải nhanh say.

Không thể tưởng được chính mình hội yêu thương gấp mặt mới ba lần nam nhân, nhưng là cái loại này cảm giác cũng là như thế chân thật.

Đem chính mình cho hấn ta không hối hận.

Không bằng nói chính mình có thể hay không cùng hấn có vĩnh viễn nhưng là tròng lòng chính là cố chấp cho rằng, chính mình cùng hấn hội cả đời nhất thể cùng một chỗ.

Cảm giác hấn động ta ôm sát hấn thắt lưng, không cho hấn đứng dậy.

“Tức Tức, chớ đi, đừng ly khai thiếp...”

“Tốt ta sẽ cùng nàng cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không rời đi...”

Nghe hấn lời hứa bên ngoài trời vẫn là tối đen một mảnh, bị hấn ôn nhu ôm, lòng ta lý chỉ cảm thấy ngọt ngào, cùng hấn bốn mắt tương tiếp, tức lấy hấn càng thêm ôn nhu trác hôn.

Hơn mười ngày buộc chặt thân kinh, lập tức thả lỏng, bởi vì vừa rồi hoan ái, ta đã muốn xụi lơ vô lực.

Ôm buồn ngủ ta, Tước Tước trầm thấp tap âm càng khinh càng nhu.

“Đậu Khẩu muốn hay không ngủ hội...?”

“Ân...”

Đem chính mình tiến hẳn trong lòng ta ôm lấy hần cổ, dán hần mặt.

Nóng bỏng thân thể, dán tại hần thanh lương da thịt thượng, thật sự rất thoải mái.

Ôm hần ta không có buông tay, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở hần cánh oa, làm nũng.

“Tước Tước ta muốn người cùng ta ngủ thẳng hùng đông...”

Tối đen con người liền như thiên thượng đầy sao giống nhau hấp dẫn nhân, ở hần trong mắt, ta nhìn thấy chính mình gấp khúc khóe miệng, trên mặt đỏ au câu hồn màu hồng phấn.

Nhìn ta hần nở nụ cười, vuốt ve của ta khuôn mặt nói ra cả đời lời thề.

“Hảo ta sẽ cùng nàng... mãi cho đến bình minh...”

Bạn đang đọc truyện *Cướp Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.